AMANDA ROY

Adevărul

Traducerea şi adaptarea în limba română de

IRINA TRANDAFIRESCU

ALCRIS

Capitolul 1

„Sosesc Cowes 3.00 p.m. feribot la 4.00“ era tot ce spunea telegrama.

Ceea ce însemna cu siguranţă că trebuia să se aştepte să întâlnească un pasager pedestru, reflectă Rachel, privind prin mulţime, fără să zărească omul. Albumul de familie pe care-l primise recent, conţinea destule fotografii care să asigure recunoaşterea şi îi dădea certitudinea că nu l-ar fi scăpat. Pierduse feribotul, ori venise cu maşina şi ar fi putut trece pe lângă ea fără să-l observe.

în acest ultim caz, vina ar fi fost a lui pentru că n-a clarificat lucrurile, îşi zise în sinea ei. Ar fi fost acceptabilă explicaţia sumară, întâlnită des în lumea jurnalisticii, dar nu cu preţul confuziei.

Hotărî că nu avea sens să mai aştepte, când ultimii pasageri debarcară şi cei pentru Southampton începură să se îmbarce. Rachel se întoarse la locul unde-şi parcase maşina, ridicând din umeri când omul îmbrăcat în uniformă cenuşie ieşi ca să-i deschidă portiera din spate.

- Se pare că e o neînţelegere, spuse ea. N-a apărut la feribot.

- Doamnă, îndrăznesc să vă spun că domnul Lindhurst va ajunge singur la Apperknowle, replică şoferul, pe un ton plat.

Rachel se urcă în maşină, strângându-şi fusta roşie plisată, în timp ce Grayson închidea portiera. Mirosul amestecat de tapiţerie scumpă din piele şi de furnir lustruit îi era familiar. Până acum doi ani, văzuse rar un Rolls-Royce, şi nu călătorise niciodată cu unul. Ţinând cont de îngustimea şi aglomeraţia drumurilor de pe insulă - la sfârşit de sezon, cel puţin - nu era deloc vehiculul ideal de călătorie, dar nu se săturase încă de el. Maşina era un simbol al succesului lui Charles, păstrând esenţa omului pe care-l iubise cu atâta pasiune. In ultimele luni, reuşise să se obişnuiască cu dispariţia lui şi să se gândească la înlocuirea lui. Chiar dacă Craig Lindhurst ar vedea lucrurile la fel chestiunea ar rămâne deschisă. Ultima dorinţă a unui om mort ar putea însemna foarte puţin pentru un jurnalist de afaceri externe, imun la suferinţele oamenilor cum trebuia să fie el.

- Ne întoarcem la Apperknowle, doamnă? întrebă Grayson, aşezându-se la volan.

- Da, te rog, mergem acasă. Ar fi putut veni cu un feribot de mai devreme şi să fie deja acolo.

Aşezându-se mai bine pe banchetă, în timp ce şoferul punea maşina în mişcare, Rachel încercă să se gândească exact la ceea ce-i va spune noului sosit în caz că avea să-l întâlnească. Toate rudele lui Craig Lindhurst ştiau deja că

el aştepta să moştenească jumătate din averea unchiului său. Condiţia pusă pentru moştenire era asemănătoare cu distrugerea unui lucru proaspăt reparat. Câţi bărbaţi puşi în faţa unei asemenea alegeri ar accepta-o pur şi simplu?

Majoritatea covârşitoare, răspunse partea cinică a gândirii ei. Pierderea parţială a libertăţii era cu siguranţă un preţ destul de mic. La rândul ei, plătise cel mai mare preţ, dar o promisiune făcută în aceste împrejurări era inviolabilă. Numele Lindhurst şi Apperknowle fuseseră strâns legate în ultimii două sute de ani. Cea mai mare dorinţă a lui Charles fusese ca această legătură să continue. Dacă ar mai fi avut timp, nimic n-ar mai fi fost necesar. Numai că timpul i-a părăsit în acea dimineaţă de octombrie de cu şase luni înainte.

Rachel clipi des, încercând să mascheze involuntara umezeală de sub pleoape. Lui Charles nu i-ar fi plăcut să ştie că plânge pentru el. Avuseseră aproape un an întreg de fericire împreună

- mai mult decât putuse cineva anticipa. Viaţa trebuia să continue. Apperknowle trebuia să meargă înainte. Dacă Craig Lindhurst nu îndeplinea condiţiile impuse de moştenirea comună, totul avea să fie pierdut. Trebuia să-l convingă!

Scoţând oglinda din lăcaşul dulăpiorului din faţa sa, verifică dacă machiajul i-a rămas în stare perfectă. Figura din oglindă părea mai degrabă uimitoare decât drăguţă, cu pometii proeminenţi şi ochii mari albaştri. Părul ei lung, blond de culoarea mierii, era strâns în coc, făcând-o să

pară mai vârstnică decât cei douăzeci şi trei de ani pe care-i avea. Era timp, se gândi cu umor şi amărăciune, simţindu-se cu mult mai bătrână decât era.

Trecuţi de porţile duble de fier ale proprietăţii Osborne House, ieşiră curând în câmp deschis, proaspăt şi înverzit în soarele după amiezii, dealurile cu pante blânde formând un orizont nu prea îndepărtat. Născută şi crescută pe insulă, Rachel nu simţise vreodată lipsa spaţiilor întinse. Anglia era destul de apropiată ca să poată fi vizitată destul dacă cineva simţea nevoia, destul de aproape pentru drumuri zilnice la serviciu, în caz de nevoie.

începând să lucreze cu Charles imediat după ce terminase şcoala, păruse o mană cerească, deşi acum ştia, bineînţeles, că abilităţile ei în materie de secretariat trecuseră pe planul al doilea faţă de potenţialul ei în alte domenii. Unii au considerat că Charles Lindhurst căuta o mamă pentru copilul pe care-l creştea cu destulă neglijenţă. Alţii au considerat contrariul.

Ea fusese uluită iniţial de onestitatea cu care el abordase problema. Date fiind împrejurările, el recunoscuse că nu întrevăzuse niciodată posibilitatea apropierii lor atât de rapide, oricât de tare şi-ar fi dorit-o. Oricum, lucrurile fiind cum erau, nu-i rămăsese decât să accepte ceea ce împrejurările îi oferiseră. Rachel ştia că n-ar fi putut accepta căsătoria, dacă n-ar fi avut sentimente pentru el. Poate părea straniu pentru unii să iubeşti un bărbat cu peste patruzeci de ani mai vârstnic, dar ea îl iubise. Cu părul grizonant, arătând cu mult mai tânăr decât

era, în afară de boala lui, fusese unul dintre cei mai buni şi mai de încredere bărbaţi pe care-i cunoscuse vreodată. Un fel de înlocuire a tatălui pe care-l pierduse în fragedă copilărie, poate, dar un soţ impecabil.

Căsătoria ei stricase relaţia cu mama ei care nu reuşise să accepte situaţia. Eşecul lui Rachel de a da naştere copilului după care Charles tânjea, o făcuse pe mama ei să respire uşurată. Laura Howard nu cunoştea condiţiile impuse de Charles pentru moştenire, iar Rachel spera că nu era deloc necesar ca ea să le afle.

Charles stipulase ca termenul între moartea sa şi căsătoria ei cu nepotul lui să nu fie mai mare de un an. Dacă întârzierea lui Craig n-ar fi durat atât de mult, ar fi putut beneficia de întreg termenul pentru a se cunoaşte unul pe altul înainte de pecetluirea contractului.

Se gândi hotărâtă că trebuia să se descurce în această situaţie impusă. Oricum, opiniile celorlalţi erau de importanţă minoră.

Newport era aglomerat la început de aprilie cum avea să fie şi de-a lungul lunilor următoare, şi circulaţia cerea atenţie suplimentară din partea lui Grayson.

- Se pare că a fost un accident, comentă acesta din urmă în apropiere de prima intersecţie. După cum se pare, au fost implicate două vehicule.

Rachel se aplecă să vadă scena din faţă prin parbriz. O maşină

- un Jaguar - era lovită într-o parte, aripa din faţă fiind înfundată. Cum amândoi şoferii erau lângă drum şi vorbeau cu poliţistul, Rachel trase concluzia că nu existau

răniţi.

Unul dintre şoferi vocifera despre accident, celălalt stătea şi asculta, fără să comenteze. înalt, brunet şi foarte sigur de sine.

- Mai bine opreşte şi aşteaptă, îi spuse Rachel lui Grayson, întinzând mâna spre mânerul portierei. Se pare că e omul nostru!

Un grup mic de oameni se adunase pe carosabil. Rachel se înghesui să ajungă la cei trei care purtau discuţia. Poliţistul era tânăr şi bine clădit, cu păr negru ondulat. Ea-i zâmbi.

- Bună, Keith. îmi pare rău că te întrerup, dar trebuia să mă întâlnesc acum un sfert de oră cu domnul Lindhurst. Este nepotul lui Charles.

Keith Barratt îşi atinse chipiul în semn de salut, mai degrabă un salut de mântuială.

- Bine aţi făcut că v-aţi oprit, doamnă. Se pare că avem un caz de rezolvat.

- N-a fost vina mea, v-am spus, începu din nou bărbatul care vorbise până atunci. El arătă în direcţia lui Craig Lindhurst - a călcat pe acceleraţie!

- Amândoi am făcut-o, replică celălalt. Un obicei prost pe care amândoi va trebui să-l supraveghem pe viitor. Din fericire, am scăpat cu bine de data asta. El privi pe sub o sprânceană ridicată spre reprezentantul legii. Mă voi supune hotărârii dumneavoastră, bineînţeles. Ce spuneţi, domnule ofiţer?

Keith îl privi o clipă, apoi ridică din umeri şi închise carneţelul.

- Trebuie să scriu raportul, dar nu cred că vor fi urmări din moment ce nu sunt răniţi. După cum aţi spus, fiţi mai atenţi pe viitor. Aruncă o privire expertă celor două maşini ce blocau încă o jumătate de drum. Veţi avea nevoie de o maşină de transport pentru Jaguar, dar acum nu putem decât s-o tragem la marginea drumului. El dădu nemulţumit din cap când o văzu pe Rachel grăbindu-se să dea o mână de ajutor pentru a împinge vehiculul. Nu e treabă pentru o doamnă!

- Ocupă-te tu, spuse ea dulce.

- Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă!

- Are dreptate, interveni Craig Lindhurst pe ton ferm. Nu e treabă pentru o doamnă, în nici un caz.

Ochii albaştri ai lui Keith căpătară aspectul oţelului şi se plimbau de la unul la celălalt. O clipă, Rachel fuse tentată să-i spună bărbatului ce să facă, dar se răzgândi. Avea nevoie de bunăvoinţa, nu de duşmănia lui.

Schiţând un zâmbet, făcu un gest de abandon.

- Am să aştept în maşină. Vei avea nevoie de transport după ce aranjezi lucrurile. Ai vreo obiecţie, Keith?

- Nu, doar să mutaţi maşina după dunga galbenă, spuse el.

Craig pusese deja spinarea la treabă pentru a separa cele
două maşini, cu ajutorul a doi bărbaţi din mulţime. Rachel îi zâmbi din nou tânărului.

- Ce mai fac Lindsy şi copilul?

- Bine, răspunse acesta. De ce nu treci pe la noi să vezi

singură?

- Mi-ar face mare plăcere. Chiar era sinceră. I-ar fi plăcut să spună mai mult, dar nu era nici locul şi nici timpul potrivit. Vechii ei prieteni fuseseră neglijaţi în aceste ultime optsprezece luni. Mai mult din cauza lor nu mai păstraseră legătura cu ea după ce se căsătorise cu Charles.

- Spune-i că am să dau telefon, adăugă ea.

Grayson mută maşina în locul potrivit, imediat ce ea se urcă din nou. începu să aştepte. Simţea că neliniştea interioară i se trezeşte din nou. Craig Lindhurst semăna fizic cu unchiul său, dar nu avea temperamentul acestuia.

Iar acesta era bărbatul pe care nu numai că trebuia să-l ia de soţ, ci să mai aibă şi un copil cu el. Până în acest moment nu luase în considerare factorii necesari şi evidenţi ai acelei înţelegeri. Charles era unicul bărbat pe care-l cunoscuse în acel fel şi unicul bărbat pe care şi-l putea imagina a-l cunoaşte intim. Gândul oricărei relaţii fizice cu nepotul lui devenise pentru ea de neînchipuit. Cum putea încerca măcar să ia in considerare această posibilitate?

Maşina celuilalt şofer se dovedi a putea fi condusă. După ce aranjară detaliile legate de asigurare, el părăsi scena accidentului. Asta se petrecu înainte cu o jumătate de oră de sosirea maşinii de transport. Craig aşteptase în Jaguar.

Mai devreme sau mai târziu - trebuiau să vorbească.

Amânarea nu era în favoarea nimănui. Cea mai bună cale ar fi să-i arate copia testamentului şi să-l lase să tragă singur concluziile asupra implicării sale. Era mai puţin stânjenitor decât să-i explice ea.

O dată Jaguarul încărcat pentru plecare, Craig îşi luă valiza şi se îndreptă spre Rolls, o dădu lui Grayson s-o pună în portbagaj şi se urcă în spate cu Rachel. Chiar şi aşezat, era cu mult mai înalt decât ea, prezenţa lui masculină în maşină exercitând o putere stranie asupra ei. Trăsăturile netede ale feţei lui păreau cioplite în piatră.

- Cu greu s-ar zice că întâmplarea este ideală pentru a ne cunoaşte, comentă el fără urmă de regret. Apropo, am mai fost la Apperknowle şi altă dată.

- Sunt sigură, dar n-am ştiut dacă ai sau nu mijloc de transport, răspunse aproape şoptit. Am aşteptat la doc. Trebuie că ai trecut pe lângă mine. El o privi atent, întârziind o clipă cu ochii pe gura ei plină, înainte de a se uita din nou la ochii ei, pe buzele lui bine conturate apărând un zâmbet uşor răutăcios.

- Nu te-aş fi recunoscut. Eşti chiar mai tânără decât am crezut.

- Trebuie că îmi cunoşteai deja vârsta, spuse ea, regretând deja tonul defensiv.

Zâmbetul lui deveni mai pronunţat.

- Nu mă referam la ani.

La rândul ei, Rachel îl privi cu apreciere.

- Nici tu nu-ţi arăţi cei treizeci şi patru de ani.

- Spre deosebire de unchiul meu.

- Şaizeci nu înseamnă antichitate!

- înseamnă, când te căsătoreşti cu o fată abia coborâtă din leagăn, spuse Craig intransigent. Ştiai că e pe moarte când ai acceptat să te căsătoreşti cu el, bineînţeles.

Grayson se pregătea să se urce la volan. Rachel se întinse şi apăsă butonul care ridică ecranul antifonic, înainte de a răspunde acuzaţiei implicate de afirmaţia lui.

- Dacă sugerezi că m-am măritat cu el doar pentru că ştiam că era un timp limită în aranjament, te înşeli. Charles era unul la un milion!

- Era de asemenea şi foarte bogat! veni imediat replica.

Rachel inspiră adânc. Craig Lindhurst nu era primul care gândea astfel şi n-avea să fie nici ultimul, dar tot o deranja că era socotită o vânătoare de avere.

- Felul tău de a gândi e evident influenţat de slujba ta, spuse caustic. Eşti cinic! Nu mă aşteptam să fii altfel.

Maşina pornise, dar mişcarea era lină şi aproape fără zgomot. Craig o privi din nou, de data asta pe îndelete, fără ca ochii lui să exprime ceva.

- Vrei să-mi spui că ai fost îndrăgostită de un bărbat destul de bătrân ca să-ţi fie bunic?

Rachel nu gândise niciodată astfel. Nici acum nu o făcea. Charles fusese Charles. Doar atât. Nici vârsta şi nici titlul lui nu-i afectaseră sentimentele. Şi nu se aştepta ca bărbatul de lângă ea să-i dea crezare. Putea crede orice dorea să creadă.

- Propun să lăsăm acest subiect, spuse pe ton sigur. Nu este ceva ce doresc să discut cu tine. Eşti aici pentru a-ţi revendica partea de moştenire.

- Sunt aici, replică el, pentru a afla de ce un unchi, pe care nu l-am văzut de când a murit tata, trebuia să mă treacă în testamentul lui.

- M-am gândit că era evident. Porţi numele Lindhurst.

- Si fratele meu la fel.

Ochii albaştri se întunecară.

- N-am ştiut de nici un frate. Charles n-a vorbit niciodată de
el.

El o privi gânditor.

- Dar a pomenit de mine?

- Ei bine, da. încercă să se adune. Fratele tău e mai mare sau mai mic?

- Si ce mai vrei să ştii? Gary are douăzeci şi şase de ani.

- E tot jurnalist?

- Nu, lucrează la o firmă de brokeraj.

- Un tip cu câştiguri uşoare? Rachel regretă imediat comentariul, văzând nemulţumirea pe care o stârnise.

- Nu eşti informată. Afacerile cu bunuri mobile evoluează lent.

- Mă rog, cel puţin, vei fi în situaţia să-l poţi ajuta, spuse în încercarea de a repara lucrurile.

- Aşa se pare. Părea sceptic. Nu pot să cred că totul este asigurat. Ca văduvă a lui Charles eşti îndreptăţită să moşteneşti mult. Sunt uimit că nu ai întreprins nimic pentru a ataca testamentul. Rachel simţi că-i îngheaţă obrajii.

-Orice a dorit Charles este bine pentru mine. Nici nu m-aş fi gândit să-i contest dorinţele în vreaun domeniu!

- Foarte lăudabil, comentă el cu ironie. Să împarţi averea cu un străin n-are cum să fie uşor.

Ţinând cont, mai ales, până unde se întinde acest a împărţi, îi veni ei în minte. Bărbatul acesta era revoltător din cap până-n picioare. Cum naiba putea ea şi numai să se gândească la intimitatea fizică ce făcea parte din parteneriat, în condiţiile în care el ar accepta condiţiile? Pentru prima dată, începu să spere că el va întoarce totul pe dos - deşi, conform promisiunii făcute lui Charles, ea trebuia să încerce să-l convingă să accepte.

Treceau prin Calbourne şi se îndreptau spre Brighstone Forest. în zece minute aveau să vadă Apperknowle. Căminul pentru următoarele şase luni, indiferent ce-avea să se întâmple. Amintirea a ceea ce urma să devină acest cămin după aceea, dacă nu se îndeplineau condiţiile testamentului, îi făcu inima grea. Două sute de ani de istorie aruncate la canal. Nici nu suporta să se gândească.

Craig privea prin fereastra laterală defilarea peisajului, pe chipul lui nevăzându-se nimic. Va trebui să-şi dea mare osteneală să afle ce gândea şi simţea. Nu că îşi făcuse speranţe prea mari în privinţa comportamentului lui faţă de ea. Dar el îşi exprimase părerea mult prea clar.

Fremătând sub cerul albastru, marea îşi făcu apariţia. Bărci cu vele la oarecare distanţă, în timp ce vase mai mari intrau în canal. Rachel avea aceeaşi vedere de la fereastra din dormitor şi îi plăcea enorm. Era singurul lucru pe care avea să-l regrete în caz că va fi vreodată nevoită să

părăsească această casă.
Apperknowle îi devenise la fel de dragă pe cât îi fusese lui Charles, iar el o cunoscuse, de-aceea avusese încredere în ea.

Va trebui să lupte cu dinţii şi cu unghiile, îşi spuse, pentru a merita această încredere.

Porţile din fier forjat ce păzeau Apperknowle de lumea din afară se deschiseră lent la atingerea butonului telecomenzii lui Grayson. Câteva sute de metri de alee străjuită de copaci aliniaţi trebuiau străbătute până când se putea vedea casa. Construită pe la 1750 de unul din înaintaşii Lindhurst, cunoscut la fel de bine pentru câştigurile la jocurile de noroc cât şi pentru afacerile sale prospere, era în stil clasic georgian, cu ferestre înalte şi peronul de la intrare cu stâlpi. Piatra se îngălbenise cu trecerea anilor şi devenise aurie în lumina soarelui.

Partea din faţă a casei părea un parc, iar grădina era în spate, lângă piscina încălzită pe care Charles o instalase singur şi un teren de crochet pe care Rachel învăţase să-l aprecieze. Văzuse locul la scurtă vreme după interviu şi se îndrăgostise de el imediat. Mare şi impozant cum era, o făcuse să se simtă acasă.

- Pare că a fost ieri, spuse Craig încet, după ce maşina luă ultima curbă. Nu s-a schimbat nimic.

- Cât timp e de când ai fost ultima oară aici? întrebă Rachel, doar din dorinţa de a spune ceva.

- Zece ani, cu aproximaţie. Tata şi Charles porniseră mai devreme pe căi diferite.

- După ce a moştenit Charles?

El îi aruncă o privire necruţătoare.

- Ca fiu mai mare, avea dreptul prin tradiţie. Tata a plecat fără să fie supărat sau să-i poarte ranchiună, dacă la asta te gândeai.

- Mă bucur să aud. N-avea nici un chef să-şi ceară scuze pentru implicarea ei. Dacă Craig o putea judeca după bănuieli, ea n-avea motiv să procedeze la fel. Acum s-a întors din nou roata. Ce-a pierdut el, câştigi tu.

- Nu tot, îi reaminti rece. Acum, numele Lindhurst încă deţine monopolul, adevărat, dar mă întreb dacă Charles s-a gândit serios la ceea ce se va întâmpla dacă tu te vei recăsători?

Rachel simţi o bătaie dureroasă a inimii.

- Da, s-a gândit, spuse stăpână pe sine şi văzu sprâncenele întunecate ridicându-se.

- Cum adică? O schimbare de nume desemnată? Asta ar putea să-ţi limiteze alegerea partenerului. Nu toţi bărbaţii ar putea fi de acord.

Rachel folosi oprirea maşinii în faţa intrării ca scuză pentru a nu răspunde amănunţit.

- Toate îţi vor fi explicate, spuse, ieşind singură din maşină înainte ca Grayson să poată veni să-şi împlinească această parte a slujbei pe care ea o considera inutilă atâta timp cât era capabilă să-şi deschidă singură uşile. Vorbim la Ceai.

Craig o urmă afară din maşină, lăsând şoferul să se întoarcă la volan cu o mină filozofică şi să plece apoi în direcţia terenului de sport.

Holul de la intrare era mare, impozant şi cu stâlpi

lucraţi în piatră ce formau un alcov în care era aşezat bustul împăratului roman Tiberius. Pe jos erau covoare groase Wilton de culoarea prunei, acoperind pardoseala originală din mozaic de piatră şi marmură neagră. Prea rece, declarase Charles.

Rachel zâmbi în semn de salut spre femeia de vârstă mijlocie cu trăsături plăcute care apăru din spatele holului.

- Eraţi aici acum zece ani, nu-i aşa, doamnă Brantley? Vi-l amintiţi pe domnul Lindhurst?

- Bineînţeles. Femeia aplecă fruntea în semn de respect. Bun venit, domnule.

- Mulţumesc. Indignarea de pe chipul lui era destul de slabă şi scăpa neobservată dacă cineva nu-i privea linia gurii - ceea ce Rachel făcea.

- Ceaiul va fi servit acum în bibliotecă. Doar dacă nu vrei să te aranjezi puţin înainte. Grayson îţi va aduce valiza prin spate.

- S-ar putea să fie o idee bună, fuse el de acord. M-am oprit în drum de la aeroport doar să-mi iau câteva lucruri şi maşina, înainte de a porni încoace. Toaletele liniilor aeriene sunt departe de a fi pe placul meu.

- Atunci, ceaiul peste o jumătate de oră, dădu Rachel dispoziţii. Am să-i arăt eu camera domnului Lindhurst.

Avu o mică reţinere, dar tot reţinere, la gândul că vor urca împreună scara de stejar. Era nemulţumită de dezvăluirea ce avea să fie făcută. Nu reuşi să-şi imagineze reacţia lui Craig la hotărârea lui Charles. Va afla în curând.

Dormitorul pe care ea îl alesese pentru Craig era în

spatele casei, ca şi al ei. Decorat în alb şi albastru, cu mobilă scumpă, un pat uriaş şi baie separată.

Valiza de piele era deja aşezată pe suportul de la picioarele patului.

- Drăguţ, comentă Craig. Puţin diferit de confortul obişnuit din ultimele câteva luni. Câţi angajaţi ai?

- Câţi angajaţi avem, îl corectă Rachel. Sase, dacă socoteşti şi cei doi grădinari.

- Toţi locuiesc în casă?

- Cu greu s-ar putea spune. Doamna Brantley are camera ei, bineînţeles şi Grayson un mic apartament deasupra grajdurilor, restul vin în fiecare zi.

- Sunt toţi localnici?

- Cu greu ar putea fi orice altceva pe o insulă de doisprezece pe douăzeci şi unu.

- Marcat. Dacă observase sarcasmul, n-o arăta. El se îndreptă spre una dintre ferestrele înalte ce oferea o privelişte impresionantă. Mulţi ar plăti bani grei ca să aibă toate acestea în pragul casei.

Fiind cu spatele spre ea, nimic n-o împiedica să-l măsoare din cap până-n picioare. Umeri laţi, şolduri înguste, musculatură dezvoltată şi putere latentă. Un bărbat ce se ţinea în strictă condiţie fizică de luptă, se gândi, simţind o oarecare tensiune în stomac. Poate că-i displăcea personalitatea lui, dar farmecul lui masculin nu-l putea nega. N-avea cum să fie ea prima femeie care o simţea de la distanţă.

- Doar că nu e de vânzare, adăugă ea puţin prea repede. Nu încă, veni gândul. Adăugă grăbită:

- Te las. Biblioteca e prima pe dreapta cum cobori scările.

El se întoarse şi-i aruncă o privire printre gene.

- îndrăznesc să spun că îmi va plăcea.

Biblioteca era camera ei preferată din toată casa. îmbrăcată în stejar, cu rafturile de cărţi ce acopereau pereţii, era destul de mare pentru a fi folosită şi ca salonaş sau cameră de zi. Pentru că soarele de aprilie nu era însoţit de căldură, se făcuse focul în şemineul de piatră, cu lemn de măr care împrăştia un parfum plăcut.

Aşezându-se într-un fotoliu, Rachel încercă să se concentreze pentru experienţa ce avea să urmeze. După o clipă se ridică din nou, şi se duse să descuie sertarul vechiului birou de lângă fereastră şi scoase o copie a testamentului lui Charles pe care i-o trimisese notarul pentru acest scop. El se oferise să-i expună detaliile relevante lui Craig, dar Rachel simţise că e de datoria ei să înfrunte personal atacul răspunsului. Mai aveau şase luni pentru a îndeplini cerinţele; se îndoia că şase ani ar face ca ceea ce simţea să se schimbe.

Craig sosi în acelaşi timp cu ceaiul. Ţinu uşa deschisă pentru tânăra care împingea căruciorul, luându-l de la ea cu un zâmbet şi un cuvânt de mulţumire.

O cucerire clară, observă Rachel, văzând expresia fetei care se pregătea să iasă. îmbrăcat acum în pantaloni gri deschis şi o jachetă tricotată, arăta destul de bine pentru a suci capul oricărei femei. Avusese timp chiar să se şi radă.

- Lapte şi zahăr? întrebă când el se aşeză pe

canapeaua din faţa ei.

- Nimic. Si cafeaua şi ceaiul îmi plac neîndulcite.

- Am să încerc să ţin minte, spuse Rachel fără să încerce să-şi îndulcească tonul. Un sandviş? Cred că e somon afumat.

- Da, n-am prea mâncat pe drum. Se servi cu trei bucăţi, rezemându-se comod, cu farfuria în mână şi înghiţind primul sandviş din două îmbucături. Bune, dar nu pe măsura unui bărbat. Va trebui să mă adaptez rafinamentelor vieţii la ţară.

- Te-ai hotărât să rămâi? întrebă Rachel repede.

Ochii cenuşii se ridicară spre ea, fără vreo expresie.

- Nu te aşteptai?

- Nu eram sigură la ce trebuie să mă aştept, mărturisi, regretând deja remarca prea grăbită. Nu pari să petreci prea mult timp într-un loc.

- Mă duc oriunde şi oricând o cer împrejurările. Acum, am hotărât să-mi iau o vacanţă ca să scriu o carte.

- O autobiografie?

El făcu o strâmbătură.

- N-am trăit destul ca să-mi scriu autobiografia. Nu că experienţa nu mi-ar oferi material suficient pentru a scrie romanul pe care mi l-am propus.

- Război presărat cu sex, presupun. De obicei e o reţetă de succes.

El o privi pe sub o sprânceană ridicată.

- Nu genul de lectură care te-ar dezamăgi. Asta denotă că prima impresie poate fi foarte greşită.

- Chiar? Rachel încercă să nu se lanseze într-o discuţie care s-o facă ţinta vreaunui atac. Tu m-ai considerat a fi

doar o vânătoare de avere. Am să-ţi arăt că şi tu ai greşit.

- Sunt deschis oricărei discuţii, spuse el, ridicând uşor din umeri.

Neplăcute, gândi ea. Ce dovadă palpabilă putea oferi? Nu avea de partea ei decât cuvintele. Nu erau însă suficiente pentru acest bărbat.

Neimportant, oricum, îşi zise cu hotărâre. Trebuia să privească lucrurile în perspectiva viitorului, nu a trecutului. Luând paginile dactilografiate de pe braţul fotoliului său, i le înmână.

-Ar fi bine să-l citeşti.

Capitolul 2

Craig lăsă farfuria pentru a lua documentul din mâna ei şi îl deschise. Rachel îl urmări cum citeşte primele rânduri. Nimic nu părea să-l tulbure. Charles fusese generos cu cei pe care-i considerase demni de încrederea sa, dar sumele nu erau apreciabile faţă de valoarea proprietăţii. Pagina trei era cea la care începea neliniştea.

începu să-şi ţină respiraţia când privirea lui ajunse la paragrafele cu pricina, păstrând tăcerea, dar observând expresia lui total descurajată. Reacţia lui fusese cea la care se aşteptase, aşa că de ce se simţea dezamăgită? Craig poate că era un om cu un autocontrol demn de invidie, dar nici el nu se dovedi capabil să accepte lucrurile cum erau enunţate.

îi păru o eternitate până când el îşi ridică ochii din document. Rachel era pregătită să-i întâlnească privirea cu aplomb.

- Eşti de acord cu toate acestea? întrebă el pe ton straniu.

- Ca să păstrez Apperknowle intact, da. Dacă vei citi în continuare, ai să înţelegi ce vreau să spun.

El se supuse, de data asta însă, expresia lui nu se mai schimbă. Rachel putea repeta cuvânt cu cuvânt fraza care avea cea mai mare însemnătate pentru ea. „Nerespectarea condiţiilor următoare va duce la vânzarea casei şi a pământului şi banii vor fi folosiţi pentru dezvoltare.“ Această dezvoltare fusese înţeleasă de ea ca o transformare a proprietăţii în blocuri cu apartamente şi un complex de recreere, cu piscină încorporată. Peste

cadavrul ei, fusese reacţia imediată.

Charles ştiuse ce va crede ea despre acest plan, bineînţeles. Promisiunea verbală pe care o obţinuse de la ea înaintea morţii fusese un mijloc de a o face să adere acestei cauze. în ceea ce o privea, Rachel era dispusă să coopereze.

- Constat că tu oricum nu vei pleca cu mâinile goale, comentă Craig. Chiar dacă nu vei pune mâna pe capital, ai viaţa asigurată, nu e de lovit cu piciorul.

- Nu mă interesează banii, negă fără năduf. Doar să păstrez intact Apperknowle.

- Aş zice că sunt sinonime.

Rachel inspiră adânc. Povestea se arăta mai dificilă decât prevăzuse. Craig nu-i dădea nici o posibilitate să acţioneze.

- într-un fel, trebuie să fie, dar asta nu înseamnă că eu sunt ceea ce crezi tu despre mine. I-am făcut lui Charles o promisiune. Intenţionez să fac tot ce pot pentru a o îndeplini.

- Inclusiv să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoşti?

- Da. Răspunsul veni pe ton sec şi lipsit de emoţie.

- înţeleg. O privea de parcă nu mai văzuse vreodată ceva asemănător, având un început de zâmbet în colţul gurii. Sunt sigur că nu-i nevoie să evidenţiez ce altceva se mai aşteaptă din partea noastră pentru completarea verigilor din lanţ. Evident, cunoşti toate aspectele.

Simţi un tremur interior când îi văzu duritatea

trăsăturilor. Când vorbi, o făcu pe ton rezervat.

- Sunt pregătită să urmez calea, da.

El o privi batjocoritor.

- E un fel delicat de a o spune. Presupunând că Charles a făcut tot posibilul ca tu să rămâi însărcinată cât era încă în viaţă, ce te face să fii sigură că nereuşita nu e din vina ta?

Rachel roşi puternic. Trebui să-şi adune toată puterea pentru a nu spune ce gândea.

- Nu pot fi sută la sută sigură.

- Dar faptul e ciudat, sunt de acord. îşi îndreptă deliberat privirea spre locul în care stătea ea, măsurându-i cu privire impertinentă curbele sânilor de sub bluza de mătase, lungimea şi forma frumoasă a picioarelor acoperite de ciorapi închişi la culoare. Trebuie să recunosc, nici mie nu mi-ar fi părut greu de îndeplinit această sarcină. Eşti dotată cu tot ce face un bărbat să treacă la fapte. Nu-i lăsă timp să-i răspundă la obrăznicie. Dacă această căsătorie a fost prevăzută doar cu scopul de a asigura proprietatea, nu văd ce ne-ar putea împiedica să ducem vieţi separate? Chiar să divorţăm după îndeplinirea misiunii, dacă se va ajunge acolo?

Rachel îi aruncă o privire rapidă, plină de indignare.

- Legal, nu cred că se poate. Considerând că, decizia nu e foarte greu de luat. Oricum, dacă refuzi, te vei alege cu nimic!

- Acum, înţeleg. în ochii lui apăruse o sclipire aspră. Charles n-a prea lăsat loc de manevre.

- Adică, accepţi? se grăbi ea să întrebe.

Charles râse foarte amuzat.

- Bineînţeles că accept. Aş fi cel mai mare nebun dacă aş refuza o asemenea ofertă tentantă. Cât de repede putem aranja lucrurile?

Rachel simţi un junghi în inimă.

- Nu trebuie să fie imediat. Mai avem încă şase luni până la expirarea termenului.

Craig ridică din umeri.

- Nu văd de ce am aştepta. Ceea ce trebuie făcut, trebuie făcut. Tăcu puţin. Doar dacă nu preferi o dovadă tangibilă a abilităţii mele înainte de a lua startul?

Fiind mai mult decât pregătită să ducă o luptă lungă pentru a-l convinge, Rachel se simţi dezarmată în faţa acestei grabnice acceptări. Promisiune sau nu, îşi dorea să-l vadă plecând şi lăsând-o în pace. Apropourile lui o făcuseră să i se întoarcă stomacul pe dos. Toţi bărbaţii erau atât de blazaţi faţă de actul sexual, ca acesta? se întrebă într-o doară.

- Sunt mai mult decât pregătită să aştept până după căsătorie. Si nu sunt pregătită deloc să intru în această legătură până nu se va împlini un an de la moartea lui Charles.

- Din cauza părerii oamenilor? Craig scutură din cap. N-are nici o importanţă! N-ar putea stârni mai multe bârfe decât a făcut-o căsătoria ta cu Charles.

- Nici măcar n-ai fost la nuntă, se răsti Rachel. Cum ai putea şti ce fel de reacţii a stârnit?

- Vestea căsătoriilor celor iernatici se răspândeşte

până departe.

- Ce poetic! exclamă ea cu voce acră. Ar fi trebuit să mă aştept din partea ta să foloseşti asemenea terminologie.

- Din partea mea te poţi aştepta la multe lucruri.

Se ridică în picioare, ignorând teancul de hârtii ce căzuse pe jos. Rachel rămase ca o statuie în timp ce el ocoli căruciorul pentru a ajunge la ea. Nici nu-i trecu prin minte să se opună când el o ridică din fotoliu.

Charles o sărutase totdeauna cu tandreţe, cu iubire şi cu infinită delicateţe. Acest sărut nu semăna cu nimic din ceea ce experimentase vreodată - o căutare arzătoare, ce o forţă să-şi despartă buzele fără voie într-un răspuns involuntar, trupul ei devenind rigid. Simţi strânsoarea ce-i zdrobea sânii de pieptul puternic şi indubitabila evidenţă a masculinităţii lui. Ceva se răsuci în stomacul ei şi prinse viaţă, provocând o senzaţie de căldură.

Era prea şocată pentru a putea spune ceva când el o lăsă din braţe. Reuşi doar să-l privească, total uluită. Ochii lui aveau o expresie stranie şi când vorbi, vocea-i era răguşită.

- Cum am spus, orice s-ar întâmpla, nu-l pot învinovăţi prea tare pe Charles că a profitat de oportunitate.

- N-a profitat, protestă Rachel, recăpătându-şi vocea, chiar dacă-i tremura. Ţi-am spus, l-am iubit. Nu m-aş fi măritat cu el altfel.

- Nu-mi rămâne decât să te cred pe cuvânt. Ceea ce, acum, e irelevant, oricum. Ochi lui deveniră din nou

misterioşi. Despre această căsătorie...

- Nu va fi prea curând, încercă Rachel să spună cu voce plină de siguranţă. Mama mea...

- Ar gândi mai rău despre tine, decât a făcut-o până acum? termină el în locul ei. Nu cred că ai spus părinţilor tăi despre conţinutul testamentului!

- Nu, n-am făcut-o. Si e vorba de un singur părinte. Tatăl meu a murit acum şapte ani.

Expresia lui se schimbă puţin.

- Asta explică tot.

Rachel se îndreptă de spate.

- Dacă te gândeşti la ceea ce cred eu, las-o baltă. L-am iubit pe Charles ca bărbat, nu ca înlocuitor!

- Crezi că l-ai fi iubit la fel dacă ar fi fost sărac?

- L-aş fi iubit oricum.

Craig dădu nemulţumit din cap, se întoarse la locul lui şi la sandvişurile rămase. Rachel se aşeză pe fotoliu şi rămase cu privirea pironită pe ceaşca cu restul de ceai rece.

- îţi pun ceai proaspăt, spuse ea, întinzându-se după cealaltă ceaşcă. Vărsă ceaiul rece în vasul special, umplu ceaşca din ceainicul de argint şi i-o dădu înainte de a repeta acţiunea pentru sine. Trăgea de timp, ştia. Nimic nu mergea cum îşi imaginase. Craig o acuzase pe ea că vânase averea şi acum se grăbea să pună el mâna pe bani.

- Ce propui să facem cu timpul rămas până la căsătorie?

- Spuneai că vrei să scrii o carte. Ce loc poate fi mai potrivit ca acesta pentru o vacanţă?

- Să trăiesc şi să lucrez aici în următoarele şase luni? N-ar constitui motivul bârfelor de care te temi atât?

Rachel ignoră ironia.

- M-ar deranja dacă am rămâne singuri. Fiind aici şi doamna Brantley , situaţia e diferită. Nu că lucrurile sunt... rezolvate între noi, dar se va afla că tu ai moştenit jumătate din avere. Până acum ştiu numai eu şi notarul lui Charles - Julian Turnbull.

Sprânceana lui se ridică din nou.

- Ceea ce ar constitui un şoc chiar şi pentru mama ta, nu-i aşa? Cum vei explica întârzierea de a o informa că nu eşti singura beneficiară?

- Destul de simplu. Detaliile au trebuit ţinute secrete până când ai fost tu contactat. Julian mă va ajuta în această problemă. Apoi adăugă curioasă. Oricum, unde-ai fost în aceste luni? Parcă ai fi dispărut de pe faţa pământului!

Gura lui deveni o simplă linie.

Mi-am făcut datoria în împrejurări pe care nu vreau să le discut. Acum, sunt aici. E tot ce trebuie să ştii.

- îmi cer scuze că am întrebat. Tonul ei căpătase duritate. Departe de mine intenţia de a mă amesteca în afacerile tale!

- Calm, protestă el, recăpătându-şi expresia ironică. Am să joc după regulile tale, trebuie să părem compatibili - cel puţin, la suprafaţă.

-Asta înseamnă că vrei să faci lumea să creadă că ne căsătorim din dragoste şi nu doar din interes?

Rachel îşi muşcă buza. Sarcasmul o jignise chiar dacă

asta-şi dorea. Nu putea suporta ca altcineva să ştie adevărul. Să se prefacă îndrăgostită de acest bărbat pe care aproape-l detesta, acum, n-avea să fie un rol plăcut. Dar acum, trebuia să joace. Pentru binele mamei sale ca şi pentru al ei.

- Tot n-ai spus dacă vei rămâne, zise cu un calm aparent. Aici ai tot ce-ţi trebuie - inclusiv biroul lui Charles dacă vrei să lucrezi în el.

- Da, rămân, răspunse Craig calm. Nici eu nu mă pot gândi la o formulă mai bună. Am să subînchiriez apartamentul pentru această perioadă.

- Chiar crezi că vei mai avea vreodată nevoie de el? întrebă ea, ridicând din umeri.

- în afară de faptul că e bine să ai un apartament în oraş, doar nu-ţi imaginezi că mă voi muta definitiv aici din cauza jumătăţii de moştenire? Pot rezista câteva luni, cât lucrez la carte. Mai mult de-atât, cred că m-ar face să mor de plictiseală. Tu ce naiba-ţi găseşti de făcut pe o insulă de doisprezece pe douăzeci şi unu?

- O mulţime de lucruri. Nu m-am plictisit niciodată în viaţă! Plictiseala denotă lipsă de imaginaţie, aruncă ea săgeata otrăvită.

- S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă Craig imperturbabil. Si eu sunt un om de acţiune.

- Ceea ce spune mult despre romanul pe care vrei să-l scrii. Imaginaţia trebuie să joace un rol important în orice ficţiune.

Craig râse amuzat.

- Iute la replică, nu-i aşa? Dacă voi rămâne fără idei,

ştiu unde să cer ajutor. O privi gânditor. Ai fost secretara lui Charles înainte de căsătorie, aşa-i? Baţi bine la maşină?

- Bineînţeles. Mintea lui Rachel o luase repede înainte. Mi-ar face plăcere să te pot ajuta cu ceva, dacă asta voiai să-mi ceri.

- S-ar putea. Eu bat doar cu două degete, nu repede şi nu foarte corect şi un manuscris trebuie prezentat cum se cuvine.

- Te-ai gândit deja la un editor?

- Si încă unul interesat. Unul care cunoaşte bine oamenii. Apropo, romanul va fi bazat pe fapte reale, nu numai pe ficţiune. S-ar putea să ţi se pară supărătoare unele detalii. îndrăznesc să spun că mă voi descurca.

Rachel încerca să uite motivul principal pentru care el era acolo.

-Când te-ai gândit să începi?

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trebuie să mă întorc în oraş ca să-mi aranjez lucrurile dar nu va dura mai mult de o zi, două.

- Vei pleca destul de curând, nu?

El zâmbi decepţionat.

- Să zic, luni. Vom avea weekendul. Trebuie să mă prezinţi mamei tale şi celorlalţi. în ce parte a insulei locuieşte mama ta?

- Dincolo de Sandown. Lucrurile se derulau prea repede pentru gustul lui Rachel. Craig părea grăbit. Poate să aştepte până te întorci.

- Nu cred. Tonul lui era destul de calm, dar privirea lui o provoca. Nu sunt genul de om care lasă lucrurile să

treneze. Propun s-o chemi la cină diseară. Vom rezolva astfel şi această problemă. Aş putea scăpa vestea mamei mele, când o voi vedea.

Rachel bătu în retragere. El nu-i spusese că şi mama lui ar putea fi prin preajmă. Doar dacă n-a avut primul copil târziu, ar putea probabil să nu fie cu mult mai mare decât mama ei. Nu că ar fi avut mare importanţă.

- Am să văd dacă e liberă diseară.
- Fă-o acum Telefonul e pe birou.

Rachel se supuse ca un automat. Era o nebunie, se înfurie ea. Era aici doar de cinci minute, şi ea deja începuse să se supună. Dar era prea târziu să mai dea înapoi. Parţial îi dădea dreptate. Mama ei avea dreptul să ştie ce se petrecea, chiar dacă nu totul. Laura Howard conducea un mic atelier în care lucra ea şi pentru care lucrau angajaţi cu munca la domiciliu. Plănuia să-şi extindă afacerea într-un local mai mare cu o ceainărie. Fiind o afacere mai mult sezonieră, banca nu se arătase prea entuziasmată. Chiar dacă problema viitorului ei nu era rezolvată, se gândi Rachel în timp ce forma numărul de telefon, va avea posibilitatea de a-şi ajuta mama. Acceptarea ofertei însă, era o altă problemă.

Dură aproape un minut până când Laura răspunse.

- Grota Merlin, anunţă ea. îmi pare rău pentru întârziere, am avut un client. Cu că vă pot ajuta?

Conştientă că urechea lui Craig nu era prea departe, Rachel încercă să aibă un ton normal.

- Mamă, eu sunt. Poţi veni diseară la cină?
- Păi... da, cred că da, veni răspunsul, mirat. De ce m-ai

anunţat atât de târziu?

- Vreau să-ţi prezint pe cineva, şi am să-ţi spun ceva, dar nu înainte de a-ţi da o explicaţie.

Laura făcu o pauză lungă înainte de a răspunde.

- Plăcut sau nu prea? întrebă cu reţinere.

- Depinde de punctul tău de vedere. Rachel nu-şi putea permite să spună mai mult. Să trimit maşina să te ia?

- Nu, mulţumesc. Vin eu cu maşina mea. Sapte şi jumătate e bine?

- Bine, ne vedem atunci. Pa.

- Nu-i place ideea de a fi condusă? comentă Craig, după ce ea închise telefonul. Nu pot spune că o condamn.

Rememorând iute ultima parte a conversaţiei pe care ar fi putut-o el auzi, Rachel răspunse caustic:

- Ce ţi-a lăsat această impresie?

- Tonul vocii tale. Păreai resemnată. Se întoarse ca să se uite la ea. Dacă ştiai deja ce-avea să-ţi răspundă, de ce ai mai întrebat-o?

- Pentru că totdeauna există şansa ca ea să se hotărască să accepte. Presupun că şi tu consideri inutilă prezenţa lui Grayson.

- Ca unul care preferă să conducă singur, da. M-am gândit că şi tu ai prefera să fii independentă

- Eu nu conduc.

- Nu? Sau nu poţi?

- Bine, nu pot, spuse ea ridicând din umeri. N-am învăţat.

-Ar cam fi timpul s-o faci. Va fi o prioritate, dacă tot sunt aici.

- Ai să fii prea ocupat ca să-ţi scrii cartea, spuse ostilă şi văzu cum gura lui capătă aspectul familiar, o dungă.

- Nu m-am oferit să te învăţ eu. Ar pune capăt oricărei posibile şanse de a avea o relaţie stabilă. Sunt sigur că sunt destule şcoli bune pe insulă.

încheieturile degetelor ei deveniseră albe de cât strânsese marginea biroului.

- Nu încerca să-mi conduci viaţa! răbufni ea. Sunt mai mult decât capabilă să iau propriile decizii! Am să învăţ să conduc atunci când am să fiu în stare s-o fac, nu înainte!

Ridicarea lui din umeri denota oarecare indiferenţă.

- A fost doar o părere. Sunt departe de a te forţa să faci ceva ce nu vrei. Cred că am să mă duc să mă plimb prin grădină, spuse Craig. Ne va prinde bine să luăm o pauză până la cină. N-ar fi bine să apărem botoşi în faţa mamei tale, dacă trebuie convinsă de reciproca noastră atracţie, prevăzută a se dezvolta în sentimente ce duc la căsătorie în următoarele câteva săptămâni, nu?

Nu mai dădu cu ochii de el vreme de două ceasuri. La şapte şi douăzeci, îmbrăcată în mătase albastru închis, coborî scările spre sufragerie, pentru a fi gata la sosirea mamei sale. Un gin o ajută să-şi calmeze puţin nervii. După ce va trece prezentarea iniţială şi anunţul, avea să se simtă mai bine.

Camera însăşi îi era de ajutor. Decorată în alb şi nuanţe de piersică, cu piese frumoase vechi ce se armonizau cu mobilierul relativ nou, radia o căldură şi un confort ce-i negau mărimea.

în toate camerele de la parter - ca şi în unele de la etajul superior - era câte un şemineu. Stând în faţa şemineului, Rachel privi îndelung fotografia ce o reprezenta pe ea împreună cu Charles, în ziua nunţii. De ce, o, de ce trebuise să moară?

Craig nu-şi făcuse încă apariţia când sosi mama ei. Bineînţeles, blondă ca şi ea şi purtând un costum purpuriu, Laura Howard la cei patruzeci şi opt de ani, nu era prototipul mamei de vârstă mijlocie. Pierzându-şi soţul de tânără ajunsese în situaţia de a fi nevoită fie să-şi remodeleze total viaţa, fie să se resemneze. Avea o viaţă socială plină şi părea destul de mulţumită, deşi Rachel se întreba de multe ori dacă era într-adevăr mulţumită de situaţia ei. Văduvia era o problemă de singurătate, oricât ar fi fost ea de consolată; ceea ce numai ea ştia.

- Unde e persoana pe care vrei să mi-o prezinţi? fu prima întrebare după ce se salutară.

- Va coborî imediat, răspunse Rachel şi văzu ochii albaştri ca ai ei răcindu-se puţin.

- Un bărbat? Locuind aici?

Rachel inspiră adânc înainte de a trece la explicaţii, furioasă pe Craig că nu era acolo ca s-o ajute, deşi nu era foarte sigură Laura ascultă fără comentarii, până la finalul dificil.

- înţelegi, n-am putut să-ţi spun mai înainte.

- Nu înţeleg de ce, răspunse Laura. Dar nu am dreptul să mă amestec. Acest... Craig, zici că... intenţionează să locuiască la Apperknowle mai multă vreme?

- Va fi aici cel puţin câteva luni de-acum înainte, răspunse Rachel, ţinându-se cât mai departe de adevăr. Intenţionează să scrie un roman, aici.

Trăsăturile încă frumoase ale mamei sale fură străbătute de umbre ale unei expresii de necitit.

- Adevărat? E un autor cunoscut?

- Nu încă, dar speră să fie, spuse subiectul în discuţie din pragul uşii.

Intră în cameră, înfăţişarea lui fiind total lipsită de mândrie. Purta un costum gri de aceeaşi nuanţă cu ochii săi, cămaşă albă şi o cravată în dungi gri şi bleumarin. Cămaşa şi cravata erau din mătase, ceea ce nu-i scăpă lui Rachel. Era evident o persoană care nu să zgârcea la cheltuieli personale. începând cu Jaguarul care era acum la reparat şi apartamentul din Londra, era evident că deja nu ducea lipsă de bani, ceea ce făcea mai de neînţeles graba lui de a accepta condiţiile impuse de Charles.

- Cred că de-acum v-a pus Rachel la curent cu faptele, spuse în timp ce dădea mâna cu Laura. M-am gândit să vă las să vorbiţi câteva minute singure despre asta. Si pentru mine a fost un şoc, aşa că nu trebuie să vă prefaceţi.

- Nu intenţionam, răspunse Laura. Charles era perfect îndreptăţit să facă ce poftea cu averea lui. Jumătate din toată averea o pune pe Rachel în situaţia de a fi foarte atentă cu oportuniştii de-acum înainte.

- Beţi ceva? se grăbi Rachel să intervină, evitând privirea lui Craig. Sherry, ca de obicei, mamă?

- Lasă-mă pe mine, spuse Craig. Doar arată-mi barul.

Rachel cedă graţios.

- Acolo este dulapul cu băuturi. Eu am să mai beau un gin, te rog.

El îi luă paharul şi se îndreptă spre dulap, deschizând uşa ce scoase la iveală şirurile de sticle şi pahare. Laura îl privi atent o clipă, apoi îşi întoarse atenţia spre fiica ei.

- E diferit de ceea ce mă aşteptam, spuse şoptit.

Având în vedere împrejurările, ea presupuse că seara fusese reuşită. Craig şi mama ei se descurcaseră bine după ce depăşiseră rezerva iniţială. Rezervă doar de partea mamei sale, din câte observase. Craig se simţise în largul său de la început.

Laura plecă la zece şi jumătate, motivând că activitatea prăvăliei începea devreme. Rachel o conduse.

- îmi place, declară mama sa. Cred că poate fi bădăran dacă situaţia o cere, dar cred că se aliniază comportamentului impus de meserie. îşi privi gânditoare fiica. S-ar putea să ai probleme când va trebui să iei decizii importante cu privire la Apperknowle.

- Nu poate fi vândut, spuse Rachel. Nu doar... se opri, muşcându-şi buza, apoi continuă repede...doar dacă atacă testamentul în instanţă.

- Caz în care ar putea sfârşi cu mai puţin decât a început, depinzând de bunăvoinţa judecătorului. Nu-l văd asumându-şi acest risc. Se aşează la volanul maşinii albastre, un Sierra şi închise portiera. Coborî fereastra ca să adauge. Nu uita de vânzarea de peste două săptămâni. Contez pe tine să mă ajuţi.

- N-am să uit, promise Rachel. Ne vedem oricum, până

atunci. Noapte bună, mamă.

Craig era tot în salon. Se întinsese confortabil pe una dintre canapelele din faţa şemineului.

- Drăguţă femeie, comentă el, şi inteligentă.

- Probabil nu cum te aşteptai, îl atacă Rachel.

El scutură din cap, evident neimpresionat de tonul ei.

- încerc să fiu obiectiv.

- Se pare că nu şi în ceea ce mă priveşte. Continui să crezi că m-am măritat pentru ceea ce puteam obţine de la Charles, nu-i aşa?

El o privi fără să se mişte.

- Aproape că sunt convins. Dacă Charles chiar a însemnat ceva pentru tine, ar trebui să fii mai nerăbdătoare decât eşti ca să-i îndeplineşti ultimele dorinţe. E mort de şase luni deja. De ce să mai aştepţi încă şase? Oamenii vor bârfi oricum.

- Nu atât de mult cât ar face-o dacă ar avea loc căsătoria atât de devreme pe cât vrei tu, replică ea. Va fi destul de dificil să trec prin toate acestea fără a mai înrăutăţi şi tu lucrurile! Din nefericire, eu nu pot pretinde aceeaşi perspectivă clinică dacă e vorba... Nu mai continuă, conştientă de zâmbetul lui răutăcios la ezitarea ei.

- Când trebuie îndeplinite funcţiile necesare, cred că asta încercai să spui. Trebuie să ştii, opinia mea despre a face dragoste este departe de a fi clinică. Plăcerea mutuală ar fi o exprimare mai apropiată de adevăr.

- Un subiect despre care, sunt sigură, ştii tot ce se poate şti, îl tachină ea. Atâta doar că eu consider folosirea

cuvântului „dragoste“ deplasată în context. Dorinţă senzuală ar suna mai potrivit!

- O problemă de interpretare. Doi oameni nu trebuie să fie îndrăgostiţi ca să se bucure de exprimarea fizică. O privi în timp ce obrajii i se înroşeau. Sau poate m-am înşelat eu în privinţa motivelor tale de a te căsători cu Charles. Poate tu chiar l-ai iubit în felul tău. Dai impresia de maturitate, dar în fond eşti o fetiţă naivă. E timpul să te maturizezi, Rachel. E timpul să mai înveţi câte ceva despre viaţă.

- Dacă asta înseamnă să ajung să dau dovadă de cinismul pe care-l afişezi tu, nici nu mă ostenesc, mulţumesc. Tonul ei devenise dur. Ce-ar fi să considerăm subiectul închis?

- De ce ţi-e cel mai tare frică, în mod exact? întrebă ironic. Sau ar trebui să spun cine?

- De cine, îl corectă ea. Dar nu este vorba despre teamă cât de repulsie. Dacă Charles te-ar fi cunoscut mai bine, sunt sigură că nu mi-ar fi cerut asemenea lucru!

- Am spus teamă şi aşa am şi gândit, insistă el calm. Răspunsul pe care l-am trezit în tine mai devreme te-a şocat profund, nu? N-ai ştiut niciodată că poate fi astfel - mai ales cu un bărbat care nici măcar nu-ţi place, dar să-l mai şi iubeşti.

Unghiile ei se înfipseră în palme şi vocea-i sună slab.

- M-ai luat prin surprindere, asta-i tot.

Craig râse.

- Poate că ar fi trebuit să fac doar atât. Dacă-i aşa, ar trebui deja să simţi altfel despre tot. Neagă cât pofteşti, dar pe-acolo pe undeva e o femeie adevărată. Una

capabilă să dea în măsura în care primeşte. Te-o fi tratat Charles ca pe un porţelan fin dar eu n-am asemenea intenţie.

- Du-te la dracu'! spuse ea cu năduf.

Pentru o clipă, expresia lui deveni serioasă.

- Am fost. Tonul lui deveni din nou vesel, iar zâmbetul lui reducându-i furia la neputinţă. Nu lua viaţa atât de în serios. Mai are şi distracţii dacă te uiţi bine.

- Nu ca tine. îşi recăpătase stăpânirea de sine, chiar dacă mâinile îi tremurau. Eşti aici doar de câteva ore şi deja totul se năruieşte. Nu mai sunt sigură că Apperknowle mai valorează ceva!

- Dar cuvântul tău dat lui Charles valorează cu siguranţă - doar dacă nu te-ai răzgândit şi în privinţa asta?

- Nu, nu, bineînţeles că nu. Doar fereşte-te din calea mea! Dă-mi timp.

- Am să mă mai gândesc. Se ridică în picioare şi dădu nemulţumit din cap când făcu involuntar un pas înapoi. Nu te îngrijora. Acum sunt prea obosit ca să dau dreptate vreaunuia dintre noi. Nu prea am dormit noaptea trecută în avion. Avem în faţă tot weekendul. Timp destul pentru orice. Eşti gata să mergi şi tu sus?

Rachel clătină din cap, nesigură pe vocea sa.

- Atunci, am să-ţi spun noapte bună. Atenţie la purici.

Ea se aşeză zdrobită pe cel mai apropiat scaun după ce uşa se închise în urma lui.

Craig avea dreptate într-o singură privinţă, ea se temea. Teama începuse azi după amiază când el o sărutase şi totul se năruise în capul ei. îşi dorea să se întâmple din nou, dar nu se cuvenea. Ar fi trădat dragostea

ei pentru Charles. Tot ce-i trebuia de la Craig era un copil cu drepturi asupra numelui Lindhurst. După aceea, el putea să plece pe calea sa.

Capitolul 3

Mergând prin dormitorul pe care-l împărţise cu soţul ei simţi cum tresare. în această dimineaţă de sâmbătă primul ei gând fusese la bărbatul care urma să devină următorul ei soţ. Lumina soarelui dimineţii ce trecea prin ferestre reuşi să-i împrăştie pesimismul. într-o astfel de zi era greu să fii posomorât. Dormitorul era decorat în culori pastel. Rachel alesese culorile verde pal, roz şi alb, ce se întindeau şi în balconul acoperit, pe pernele scaunelor de metal şi pe masă. îşi luă un halat ce se asorta cu rozul cămăşii sale de noapte din satin înainte de a ieşi să se rezeme cu coatele de balustrada balconului pentru a inspira adânc aerul proaspăt şi parfumat. Nimic nu putea fi mai încântător!

Dedesubt şi lângă terasa din spate, era piscina. Charles optase pentru forma eliptică aşezată într-o curte interioară mare, în jurul căreia erau plantate tufe şi copaci mici ce creau un spaţiu intim. De unde era, Rachel putea privi calmul apei albastre. Chiar în timp ce privea, apa fu tulburată de impactul cu un trup ce se scufunda.

înotând craul, Craig făcu câteva lungimi de bazin înainte de a ieşi pe marginea piscinei şi a-şi trece mâinile prin păr pentru a înlătura excesul de apă. Trupul lui era bronzat. Pieptul lat şi puternic era acoperit cu păr. Stomacul nu i se revărsa de loc peste elasticul slipului - nu se vedea nicăieri un exces de grăsime pe trupul armonios.

Rachel îl observă cu o încordare a propriilor muşchi de la stomac. Charles era în condiţie fizică bună pentru vârsta sa, şi nici acum, când se gândea la el. Nu-l găsise respingător atunci, dar nu putea nega superioritatea unui

trup întreţinut, sănătos şi tânăr. Craig era un exemplar masculin magnific. Trebuia să fie oarbă sau insensibilă ca să nu recunoască.

în timp ce ea-l observa, el se uită spre casă, ridicând mâna s-o salute când o văzu stând acolo.

- Hai jos, strigă el. Apa e bună!

Piscina fusese umplută abia de vreo săptămână şi până atunci Rachel nu intrase în ea decât de două ori. N-avea acum intenţia de a răspunde invitaţiei. Nu era dispusă să apară în faţa lui în costum de baie. Ştia că e ridicol, luând în consideraţie ceea ce urma să se petreacă între ei, dar asta urma să fie într-un viitor destul de îndepărtat.

Ea se întoarse în cameră fără să încuviinţeze. Mai avea la dispoziţie două zile înainte de a putea respira uşurată. Două zile şi două nopţi. Nu adormise prea uşor aseară. Se perpelise aproape toată noaptea înainte de a adormi pentru scurtă vreme. Nu se simţea foarte obosită cât nervoasă. Fiecare nerv din trupul ei părea să fie întins la maxim.

Micul dejun fusese servit ca de obicei, în sufrageria mică. Văzând masa aşezată din nou pentru două persoane după atâtea luni de singurătate, se emoţionă. Era plăcut să aibă companie dar era mai bine să fi fost altcineva în locul lui Craig. Nu se simţea în stare încă să dea ochii cu el. El veni o dată cu cafeaua. De fapt el o aduse, întâlnindu-se cu Doreen pe hol.

- Frumoasă dimineaţă, spuse în timp ce se uita la cerealele pe care le putea alege. Ar fi trebuit să vii să înoţi. E un fel minunat de a începe ziua.

- Să răcesc? îşi găsi ea repede scuza.

- Poate peste o săptămână sau două.

Craig o privi neîncrezător.

- Atunci de ce a fost umplută piscina dacă n-ai de gând s-o foloseşti încă?

- Vreau să spun, dimineaţa devreme, protestă ea. Nu toată ziua.

- în cazul acesta, vom face o baie împreună după amiază. Ceea ce înseamnă că trebuie să ne facem program pentru dimineaţă. Ai vreo propunere?

- Poate un tur al insulei cu maşina, dacă n-ai văzut-o în ultimii zece ani.

- Nici acum zece ani nu cred că am văzut prea mult din ea, recunoscu el. Bine, aşa facem. Numai că voi conduce eu. Cred că Charles nu folosea Rolls-ul pentru transport.

- Nu, recunoscu ea fără tragere de inimă. Mai este un Mercedes în garaj.

- Aşa da. Si ţie ţi se va părea uşor de condus. Are o cutie de viteze moale ca mătasea.

- Dacă voi învăţa vreodată să conduc, va fi o maşină cu o cutie automată.

- Trebuie să fii capabilă să schimbi vitezele cu mâna dacă vrei să iei carnet de conducere, veni prompt răspunsul.

- Atunci, nu mă mai ostenesc. N-am o minte de mecanic.

- Minte-porcească ar fi cuvântul pe care l-aş folosi eu.

- Sunt două cuvinte, spuse ea pedantă.

- Legate prin cratimă. începuse să-şi piardă răbdarea. Eşti hotărâtă să faci afacerea asta dificilă pe cât posibil, aşa-i? îţi linişteşte conştiinţa în vreaun fel?

- N-am nici o conştiinţă de liniştit! se răsti ea.

- Dar crezi că eu ar trebui să am, asta e? Strânse din buze. Ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă eu aş fi răsturnat totul? Afară doar, bineînţeles, dacă ai hotărât că nu eşti legată de promisiunile făcute la patul de moarte.

- N-a fost aşa, negă Rachel. El n-a...

- Amândoi ştiaţi că era pe moarte, i-o tăie el. Nu contează cum ţi-a smuls promisiunea. N-avea dreptul să ţi-o ceară. Si dacă tot am ajuns aici, în primul rând n-avea dreptul să-ţi vorbească despre căsătorie!

- Nu mi-a vorbit, spuse ea printre dinţi. Mi-a cerut.

- Punându-te în situaţia de a nu putea refuza.

- Nu! Rachel începuse să respire greu, abia ţinându-şi nervii în frâu doar cu o aţă. Aseară erai pe jumătate convins că sunt o materialistă.

- Si m-am răzgândit. Nu mă supără să admit că mai greşesc câteodată. Craig îi studie ochii furtunoşi, ai lui fiind impenetrabili. Doar dacă nu atacăm testamentul în tribunal, căsătoria trebuie să aibă loc - dacă vrei să păstrezi intact Apperknowle, asta-i - dar nu s-a spus nimic despre copii. I-ai promis lui Charles că vei merge atât de departe?

- Da, i-am promis. Ce rost avea să păstreze Apperknowle intact dacă nu era un moştenitor pentru a-l prelua? Rachel încercă să se stăpânească. Chiar crezi că m-aş fi gândit să mă căsătoresc cu tine dacă aş fi avut altă

ieşire?

- Este altă ieşire, tot ce trebuie să faci e să pronunţi cuvântul. Mai ai şase luni la dispoziţie ca să găseşti pe altcineva. în situaţia dată, n-ar fi foarte dificil.

Ea-l privi uluită.

- Ceea ce te va lăsa fără nimic.

- Nu despre mine discutam. Ci despre tine. El o privi liniştit în timp ce expresii contradictorii se succedau pe chipul ei. Merită?

în răspunsul ei se putea ghici un fel de disperare.

- Mi-am dat cuvântul.

El ridică din umeri.

- Fie. Dar dacă vom juca acest joc, o vom face după regulile mele. Nu-i lăsă timp să răspundă. Trebuie să iau legătura cu societatea de asigurări înainte de a închide pentru weekend. Aş vrea de asemenea să-mi fac o idee despre cum este organizat locul, aşa că vom amâna pentru moment turul insulei. Cred că este un administrator al proprietăţii!

Rachel încuviinţă, fără să vorbească.

- Şi unde ar putea fi găsit sâmbătă dimineaţa?

- Acasă, răspunse ea. Nu lucrează în weekend decât dacă sunt probleme presante cu recoltele.

- Tocmai au apărut. Unde lucrează când este aici?

- Biroul proprietăţii e jos, lângă vechile grajduri.

Rachel nu vedea să poată ieşi nimic bun contrazicându-l. Ca deţinător al unei jumătăţi de proprietate, Craig era îndreptăţit să ceară să fie pus în temă. Robert Wallace, administratorul, n-o să fie prea încântat de întreruperea

weekendului, dar nu asta era grija ei. De la moartea lui Charles, arătase prea puţin interes în conducerea proprietăţii. De fapt, nu prea arătase interes pentru ceva în aceste ultime luni. Era timpul să-şi tragă un şut ca să revină la normal.

Craig mâncă bine în timp ce ea se juca cu o felie de pâine prăjită şi omleta din farfurie. Cafeaua proaspătă fusese adusă, turnată şi băută şi masa se goli în jurul orei nouă. în zilele săptămânii, Rachel termina micul dejun la opt şi jumătate, iar restul timpului îl petrecea cu alte activităţi. Gândul de a se apuca din nou de lucru după ce Craig avea să înceapă cartea îi făcu plăcere. Insistase să se ocupe în continuare de activitatea de secretariat şi după nuntă, dar era o bună bucată de vreme de când nu mai atinsese claviatura maşinii de scris. Din fericire, ca şi mersul pe bicicletă, această îndeletnicire odată învăţată, nu se putea uita, chiar dacă reluând-o, viteza ei s-ar dovedi puţin cam ruginită.

îi arătă lui Craig unde era biroul, ca el să poată suna compania de asigurări în linişte. Maşina trebuie că fusese garată în timp ce el era plecat, bănui ea - doar dacă n-o folosise cineva în acest timp. închizând uşa în urma lui, rămase o clipă locului, rememorând tot ce discutaseră în timpul micului dejun, mai ales ultima lui declaraţie. „Dar dacă vom juca acest joc, o vom face după regulile mele“ îşi repetă ea în minte. Şase luni - nici mai mult, nici mai puţin. Până atunci poate va fi găsit o formă de reconciliere.

îşi petrecu dimineaţa sortând câteva lucruri pentru

vânzătoarea de vechituri din sat. Toate lucrurile lui Charles plecaseră la Oxfam, împachetate de doamna Brantley, pentru că Rachel nu fusese în stare să facă această treabă. Garderobele erau aproape goale.

Era cazul să înceapă să se trezească, chiar dacă numai ca un tribut adus lui Charles. Erau multe magazine în Newport, de altfel un drum prin Southampton ar putea servi multor scopuri. Londra era cel mai bun loc dintre toate, bineînţeles, dar dacă pleca acolo ar trebui să fie în timpul cât nu era şi Craig tot acolo.

Totul depindea de acel individ, se gândi ea nemulţumită. Partea bărbătească din orice legătură se presupunea că guverna sexul copilului. Dar dacă avea să fie o fetiţă - ceea ce nu fusese luat în calcul de Charles? Caz în care, trase ea concluzia, pur şi simplu trebuiau să încerce încă o dată - şi să tot încerce până reuşeau. în condiţiile în care Craig era dispus să rămână în cursă.

Vremea prânzului sosi înainte ca ea să prindă de veste. Comandase somon rece şi salată, urmate de cremă de lămâie, şi putea doar să spere că era destul pentru Craig al cărui apetit se dovedise robust. Charles mâncase totdeauna cu măsură.

Craig ieşise din camera lui şi pornea pe hol când ea ieşi. El îşi schimbase blugii şi jacheta în care fusese îmbrăcat dimineaţa cu pantaloni bej şi cămaşă de bumbac. Rachel îşi dădu seama că era îmbrăcată în aceeaşi ţinută crem pe care o purtase de dimineaţă.

- Cum merge? întrebă ea. Cu Robert, adică.

- Până acum, bine. Din câte am văzut, proprietatea a fost condusă cum trebuie. Ferma nu aduce profituri însemnate, dar nu e de mirare în condiţiile acestui climat. Charles nu s-a gândit niciodată să închirieze parcela de pe deal pentru un camping?

- Nu, nu s-a gândit. Tonul ei fusese ascuţit. Si sper că nici tu nu te vei gândi. Ar putea fi la fel de rău ca arendarea întregii proprietăţi.

- E doar o idee. Dacă eşti împotrivă, nu prea am de ales. Wallace pare să fie de aceeaşi părere.

- Si el e născut şi crescut pe insulă şi nu apreciază deloc turismul făcut în zonă. Nu trăim pe muchie de cuţit, de ce atâta grabă să facem capital?

El îi adresă un zâmbet fugar.

- Cred că semăn mult cu fratele meu, nu lua în seamă.

Ajunseseră în capul scărilor. începând să coboare, Rachel îşi
agăţă tocul pantofului în marginea treptei şi ar fi căzut dacă n-ar fi prins-o Craig de braţ. Se trezi la pieptul lui şi nu putu să nu rememoreze experienţa precedentă. Tremurul interior pe care-l simţi era produsul unei emoţii care n-avea nimic în comun cu accidentul abia trecut.

- Trebuie să te uiţi pe unde calci, îi şopti el. Ar fi putut fi o căzătură urâtă.

- Am alunecat doar. Mi-e bine, mulţumesc. încercă să se îndepărteze. Serios.

- îţi bate inima ca un ciocan pneumatic, comentă el, fără intenţia de a o elibera. O aud de-aici.

Era foarte posibil, bătăile inimii îi sunau în urechi ca

nişte tunete. încercă să depăşească momentul, râzând.

- Nu exagera. Nu eram gata să cad.

El îi privi printre gene obrajii înroşiţi.

- Ai fi putut fi. Tocurile prea înalte sunt periculoase pentru picioarele femeilor, dar pot fi fatale când intervine pierderea echilibrului. Sfatul meu e să porţi pantofi plaţi în zilele obişnuite.

Aşa ar fi purtat şi ea, dacă nu total fără toc, cel puţin nu atât de înalt ca cei pe care-i avea în picioare. Dar înălţimea câştigată prin tocuri, îi mărea puţin siguranţa de sine în faţa lui - siguranţă de care avea mare nevoie în prezenţa acestui bărbat care urma să devină prea curând soţul ei. Cei câţiva centimetri de la tocuri nu o aduseseră la acelaşi nivel cu el. Gura lui era la nivelul ochilor ei.

îşi umezi buzele cu vârful limbii şi văzu un muşchi tresărind pe maxilarul lui, în timp ce strânsoarea mâinii lui pe braţul ei se mări. De data asta reuşi să se ferească de sărut, sărind înapoi ca pe arcuri.

- Nu!

Craig o privi aproape amuzat.

- De ce ai reţineri? Vom face mult mai multe decât un sărut când va veni vremea.

- Dar încă n-a venit. Şi până atunci nu vreau să mă atingi. Amuzamentul din ochii lui deveni scânteie.

- Nu e prea bine. N-am destul sânge rece pentru a juca un rol pe care nu l-am repetat. Doar n-ai să-l dezamăgeşti pe Charles permiţându-ţi să-ţi facă plăcere.

Era prea inteligent, Rachel constatase. Era prea

conştient de senzaţiile pe care le trezea în ea. Dar ea simţea că nu numai pe Charles îl dezamăgea ci şi pe sine. Era greşit să simtă ceva pentru un bărbat care era practic un străin.

- Nu te îngrijora, o sfătui el, lasă lucrurile să se întâmple în mod firesc.

Ea se întoarse orbeşte şi porni în jos pe scară şi până să-şi dea seama, coborâse jumătate. Craig o ajunse la piciorul scării.

- Te-ai purtat nebuneşte, o dojeni el. Ce credeai că am să fac
- să mă culc cu tine din când în când? Nici nu mi-am dat seama câtă dreptate aveam când ţi-am spus să te maturizezi!

- Ca văduvă la douăzeci şi trei de ani, izbucni ea, aş spune că mi-am făcut datoria!

- Nu vorbeam de doliu, o ştii prea bine. Poate că a fost destul de necinstit Charles când ţi-a smuls acea promisiune la momentul când ştia că nu-i vei refuza nimic, dar nici el nu s-ar fi aşteptat s-o îndeplineşti cu sânge rece! Craig se enervase şi nu încerca s-o ascundă. începe să trăieşti puţin, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e nimic rău în a dori un bărbat.

Râsul lui Rachel sună fals.

- Ţi se pare că vezi prea mult în prea puţin. Sau eşti de părere că toate femeile te doresc?

- Am cunoscut foarte puţine, veni replica rece, nu pot să răspund pentru celelalte. Ai fost singură şase luni după un an de căsătorie. E firesc să simţi pierderea în toate

felurile nu numai într-unul.

- Adică să doresc orice bărbat cu care intru în contact? întrebă bătăioasă, uitându-şi stresul în furia de moment.

Furia era câteodată amuzantă.

- Nu m-aş fi aşteptat la o asemenea întoarcere de frază din partea unor buze atât de dulci! Si încurajatoare, trebuie să recunosc. Adăugă pe ton catifelat. Nu orice bărbat - doar pe cei care prezintă garanţii.

- Si bineînţeles, te consideri unul dintre ei!

- Va veni vremea când vei fi în stare să judeci singură, spuse privind-o intens. Până atunci, va trebui să iei de bun cuvântul meu. Mergem să hrănim bărbatul din mine?

Nu prea avea de ales şi îl însoţi la masă. Simţea că e sfâşiată de sentimente contradictorii. Chiar dacă-l detesta pe Craig în prezent, nu putea nega atracţia fizică. Se îndoia că data următoare când el avea să încerce s-o sărute va avea tăria necesară de a-i rezista.

Petrecură după amiaza plimbându-se pe lângă proprietate. Ajungând pe păşunea de la înălţime la care se referise Craig, Rachel fuse tentată să admită că ar putea într-adevăr fi un loc ideal pentru caravane, ascuns vederii din casă de o vale. Nu avea nici o intenţie să urmeze idea lui Craig. Charles fusese un învesti- tor priceput şi din punct de vedere financiar, nu erau probleme. Dar ar fi fost teribil de nemulţumit să ştie că pământul lui era folosit de cei ce-şi petreceau acolo vacanţa.

Craig sugeră să coboare poteca îngustă ce ducea la plajă. Deşi nu făcea parte din proprietate, plaja era erodată de valuri aproape până unde devenea în întregime privată.

Se putea înota în siguranţă în timpul refluxului dar nu era indicat în timpul fluxului, când valurile loveau ţărmul. Apa era oricum mult prea rece acum, spusese Rachel când venise vorba.

- Atunci vom aştepta săptămânile următoare, spuse Craig amical. Am înţeles că e o barcă ancorată la Cowes. Tu navighezi?

- M-a învăţat Charles, încuviinţă ea. El era un expert, bineînţeles. A participat şi la competiţii. Şi de fapt sunt două bărci, nu numai una. Este Silver Streak pe care o folosea la competiţii şi o barcă mică Little Streak, care era doar pentru distracţie.

El o privi uimit.

- Vorbeşti la trecut. Vrei să spui că n-ai ieşit cu nici una dintre ele de la moartea lui Charles?

Rachel scutură din cap.

- Silver Streak este evident mult prea mare pentru nivelul meu de cunoştinţe şi oricum, n-am simţit nevoia să încerc s-o conduc singură.

De data asta îl privi ea.

- Tu navighezi?

- Am făcut-o de câteva ori. N-aş putea spune că sunt un expert cum era Charles. Făcu o pauză. Nu e nici un rost să ne agăţăm de iaht, dacă nici unul din noi nu e interesat de competiţii. Ce-ai zice să-l punem în vânzare şi să păstrăm barca pentru când avem chef să ieşim în larg?

- împreună?

- Dacă vrei. Tonul lui fuse firesc.

Rachel nu era pregătită să promită nimic. Ar fi fost

plăcut să navigheze cu Craig; dar nu era dispusă.

- Sunt de acord în privinţa lui Silver Streak, spuse. Lui Charles nu i-ar fi plăcut s-o ţină la ancoră. M-am gândit şi eu la această posibilitate bineînţeles, dar n-am putut întreprinde nimic până la apariţia ta. Julian Turnbull ştie toate detaliile. A spus că va veni luni dimineaţă pentru a discuta lucrurile în general. Zâmbi puţin. După ce vei fi avut puţin timp să depăşeşti şocul, dar dacă nu vei fi aici...

- Putem aranja lucrurile până plec. Craig se aplecă şi ridică o piatră pe care o aruncă la rasul apei pentru a o face să ţopăie de mai multe ori pe suprafaţa ei înainte de a dispărea în sfârşit. Ce-ar fi să vii cu mine? S-o cunoşti pe mama. Putem merge şi la un spectacol cât suntem acolo.

O clipă, Rachel îşi făcu planul. Ar fi o ocazie bună pentru cumpărăturile pe care şi le propusese, dar se răzgândi imediat.

Avea nevoie de câteva zile fără prezenţa tulburătoare a lui Craig, puţin timp în care să-şi recapete controlul asupra propriilor emoţii.

- Cred că nu, mulţumesc. Voi avea destul timp s-o întâlnesc mai târziu, când lucrurile vor fi... mai aşezate.

- Vrei să spui, atunci când ea va afla toată povestea?

Ea-l privi nemulţumită.

- Doar n-ai de gând să-i spui ceva?

El o privi fără să clipească.

- Preferi să creadă că ne-am îndrăgostit?

- Putea să se întâmple şi astfel, protestă ea. Oamenilor li se întâmplă.

- Nu fără oarecare strădanie. Va trebui să înscenăm acelaşi lucru şi pentru mama ta. Nu e o proastă

- E destulă vreme. O apucă din nou disperarea. De ce încerci să grăbeşti lucrurile, Craig?

El o privi cum stătea în lumina soarelui după amiezei, părul ei blond fluturând în bătaia brizei.

- Pentru că mi se pare dificil să joc orice fel de roluri, spuse fără grabă. Pentru că eşti o femeie foarte frumoasă şi foarte atrăgătoare şi te doresc - în acelaşi fel în care mă doreşti şi tu pe mine.

Rachel simţi durere în inimă, muşchii interiori i se crispară involuntar într-un spasm nedorit. Dintr-un pas ar fi putut ajunge în braţele lui care ştia că ar fi primit-o; simţea tentaţia, aproape irezistibilă. Se concentră s-o alunge.

- Ţi-am spus şi mai devreme. Ţi se pare că vezi prea mult în prea puţin, şi prea curând. E o diferenţă colosală între un sărut şi... tot restul.

- Eu prefer să spun a face dragoste. El îşi îngustase ochii şi privea fix spre gura ei moale şi vulnerabilă. Vreau să fac dragoste cu tine, Rachel. Am adormit aseară gândindu-mă la tine, m-am trezit azi dimineaţă gândindu-mă la tine. Ceea ce a devenit rapid o problemă.

Rachel începu să se teamă. Nici un bărbat nu-i mai vorbise astfel. Uverturile lui Charles o făcuseră să simtă căldură interioară, dar nu fierbinţeală ca acum. Tobele din urechi erau cu siguranţă amplificarea bătăilor inimii, creându-i senzaţia că se privea din afara trupului. Când în sfârşit îşi recăpătă glasul, acesta suna slab şi răguşit.

- E evident că ai fost prea multă vreme singur!

O clipă, lumina din ochii lui căpătă altă strălucire, apoi făcu loc cinismului.

- S-ar putea să ai dreptate. Mergem? Trebuie să fie aproape ora ceaiului.

Făcând ce-şi propusese să facă îi mai răcorise ardoarea, se gândi liniştită în timp ce se întoarse ca să pornească înapoi pe drumul pe care veniseră, dar de ce simţea dezamăgire? Chiar îşi dorea în adâncul inimii clipa de pasiune pe care o oferea el?

Nu caută răspunsul prea tare de teamă să nu afle prea mult despre sine...

Capitolul 4

Julian Turnbull sosi luni de dimineaţă la zece şi jumătate. Era un om la şaizeci de ani şi-i cunoscuse lui Charles aproape toată viaţa. Oricare ar fi fost părerea lui despre ultima dorinţă şi despre testament, o păstrase strict pentru sine. El adoptă acelaşi comportament şi în faţa

noului legatar.

- Faţă de ceea ce ştiţi deja, nu prea aş mai avea ce să adaug, spuse el în timp ce-şi beau cafeaua în bibliotecă. Tot ceea ce trebuie eu să ştiu este dacă sunteţi de acord să respectaţi cerinţele testamentului.

Rachel era gata să spună că mai aveau la dispoziţie şase luni pentru a lua hotărârea, dar Craig i-o luă înainte.

- Suntem de acord. Unica întrebare rămasă este când trebuie să aibă loc nunta.

Expresia lui Julian rămase neschimbată.

- Numai dumneavoastră puteţi hotărî - dacă asta intervine în interiorul termenului prevăzut de douăsprezece luni. Să înţeleg că veţi rămâne la Apperknowle, domnule Lindhurst?

- Pentru început, încuviinţă Craig. Nu pot promite pentru un termen lung.

Julian îşi îndreptă privirea în direcţia lui Rachel ca şi cum aştepta acelaşi semn. Ea îi întâlni privirea cu o pace de care era cu totul străină şi se simţi foarte uşurată când acesta se uită din nou la Craig. Acesta păstrase distanţa de sâmbătă după amiază - fizic, cel puţin. Până în acest moment, ea nu fusese sigură de răspunsul pe care el putea să i-l dea lui Julian în această dimineaţă. Recunoscu în sinea ei că nu fusese sigură nici de propriul răspuns faţă de orice hotărâre ar fi luat el. Nici acum nu era.

Aruncând o privire spre el în timp ce acesta se întindea după ceaşca de cafea, resimţi durerea corzilor inimii cu resemnare. Nu mai putea nega atracţia fizică; într-un fel, ar fi fost mai uşor dacă n-ar fi fost prea conştientă de

adevăr.

Pe cine păcălea ea? Fără această atracţie toată afacerea ar fi fost şi mai antipatică. Trebuia să se considere norocoasă. Craig Lindhurst putea să nu fie genul de partener pe care şi l-ar fi ales dacă i s-ar fi oferit ocazia unei alegeri, dar ar fi putut fi cu mult mai rău.

Ca şi cum i-ar fi ghicit concluzia, el o privi poznaş pe sub sprânceana ridicată, ceea ce ea ura teribil. Declaraţia lui de pe plajă nu fusese repetată în cuvinte sau acţiune. De fapt, el se purtase ca un gentleman perfect tot restul weekendului. întâlnind ochii cenuşii acum, văzând insulta din ei, înţelese că el era perfect conştient de tulburarea ei interioară. Un bărbat ca el ştia totdeauna când era dorit de o femeie - şi ea îl dorea, în pofida eforturilor de a nesocoti această nevoie. El avusese dreptate; acum îi lipsea exprimarea fizică a dragostei - sau trupului ei. Cu Craig avea să fie diferit - ştia deja - dar o diferenţă ce excita ceva

din ea cu nu fusese atins înainte. Ea îşi feri privirea de el şi întinse mâna cu o uşoară tremurare spre ceaşca de cafea. în două ore el avea să fie plecat, deşi nu spusese pentru cât timp. Până când el avea să se întoarcă, ea trebuia să fie destul de stăpână pe sine încât să poată pretinde măcar că priveşte obiectiv afacerea. Craig putea s-o dorească dar n-avea sentimente şi probabil nici n-avea să aibă. Asta-şi tot spunea ea.

Julian plecă puţin mai târziu. îmbarcat pe feribotul de ora unu şi jumătate, Craig luase Mercedesul în locul maşinii sale care nu fusese încă reparată. Rachel dăduse dispoziţii ca prânzul să fie servit la ora douăsprezece ca să-i lase destul timp să parcurgă distanţa. El nu mai repetase invitaţia de a merge cu el, nici nu dăduse vreaun semn că intenţiona asta. Ea oricum nu era hotărâtă să accepte.

- N-a fost foarte rău, comentă el la masă. Dar am senzaţia că trebuie să mai fie nişte surprize.

- Ce surprize?

Craig ridică din umeri.

- Cine ştie? Unchiul meu era un om imprevizibil.

- E punctul tău de vedere sau al tatălui tău?

El o privi atent o clipă înainte de a-i răspunde, pe ton surprinzător de liniştit.

- Mai mult al tatălui meu, aş zice, dacă ţin socoteală de cât de puţin l-am cunoscut pe fostul tău soţ.

- L-ai vizitat acum zece ani. Trebuie să fi fost un motiv întemeiat.

- Era. A trebuit să înfrunt căderea financiară a tatălui meu şi în timp ce eu nu eram în poziţia de a-l ajuta, fratele

lui era aproape sigur.

- Si l-a ajutat?

- Da. Deşi tata nu voia să accepte. Era hotărât să se descurce singur decât să se învârtească pe lângă Apperknowle ce n-avea să fie niciodată al lui. Problema era că el, nu era genul de om care să stea liniştit.

- Si ce s-a întâmplat?

- A murit două luni mai târziu într-un accident de maşină. Spuse Craig calm. Charles oferise răscumpărarea proprietăţii, dar el a refuzat. Rezultatul a fost că mama a fost lăsată pe dinafară. E directorul editorial al unei edituri din oraş. El observă brusca schimbare de expresie a ochilor lui Rachel şi îşi înclină capul. Da, aceeaşi care este interesată de cartea mea. Nu mă deranjează să recunosc, mă folosesc de influenţa ei. Tot ce-mi trebuie acum sunt cele o sută de mii de cuvinte sau mai mult, scrise în ordinea corectă, plus publicarea!

Rachel zâmbi.

- Cum expui tu lucrurile, totul pare să fie simplu. Faci mai întâi un rezumat?

- E deja făcut, îl am în minte. Am avut destul timp în aceste ultime luni.

Era teribil de tentată să-l întrebe cum şi de ce, dar el îşi îndreptase deja atenţia spre mâncarea din faţa lui, vădit interesat să nu mai dea alte informaţii. Avea să-i simtă lipsa după ce va pleca. Casa avea să pară goală fără el. O trezise la viaţă în multe feluri. Chiar şi furia era preferabilă apatiei.

El plecă spre Cowes la ora unu. Rachel îl conduse, pe

jumătate sperând şi pe jumătate temându-se că el avea s-o sărute la plecare. Rămase mai degrabă dezolată decât uşurată când el nu făcu nici o încercare şi doar îi atinse mâna. Privi în urma maşinii până când asta dispăru în lungul drumului, întrebându-se dacă el se răzgândise şi nu o mai dorea. Toate focurile aveau nevoie de combustibil, iar ea nu-l prea încurajase.

Faptul că putea să gândească şi să simtă astfel despre el după un timp atât de scurt o făcu să se simtă ruşinată. Era totuşi mai bine astfel, să manifeste oarecare emoţie decât să facă torul cu singe rece. Tot ce trebuia să facă, era să se ferească de o adevărată profunzime a sentimentelor, pentru că Craig îi spusese clar că nu intenţionează să-şi petreacă tot restul zilelor la Apperknowle. De îndată ce va rămâne însărcinată îşi va fi îndeplinit partea lui de misiune.

Cu perspectiva unei întregi după amieze înainte, începu să-şi stoarcă mintea cum să-şi petreacă timpul. Cu oarecare ezitare, decise până la urmă să dea curs invitaţiei lui Keith Barratt şi luă legătura cu soţia acestuia. Fusese colegă de şcoală cu Lindsay. Deşi prietenia lor încetase să mai fie prea strânsă după ce Lindsay începuse să iasă la şaisprezece ani cu Keith, dar Rachel tot fusese invitată să fie domnişoară de onoare la nunta lor de acum trei ani. Aveau o fetiţă de optsprezece luni acum şi din cele auzite, mai aşteptau un copil.

Lindsay răspunse la telefon şi nu încercă să-şi ascundă surprinderea la auzul vocii lui Rachel.

- Mi-a spus Keith că s-ar putea să suni, dar n-am crezut

că într-adevăr ai s-o faci, recunoscu ea. Vino negreşit, Gema e la mama pentru toată după amiaza şi Keith e de serviciu, dar m-aş bucura să te văd. Ezită puţin, apoi adăugă. Te rog doar să nu vii cu Rolls-ul, vrei?

- N-am să vin cu el, promise Rachel, înţelegând cu nemulţumire că avusese dreptate Craig când spusese că trebuia să înveţe să conducă singură. Nu că ar fi fost mare diferenţă acum, când el luase cealaltă maşină. Oricum, nu era o problemă, putea chema un taxi. Am să fiu la tine pe la trei.

Familia Barratt locuia în afară de Stanklin, într-o casă mică, dar modernă. Lindsay era în faţa uşii de la intrare când taxiul opri în faţă la trei şi cinci. Suplă, Lindsay nu se schimbase deloc faţă de ultima dată când o văzuse ea, părul ei lung pieptănat spre spate, lăsa la vedere chipul ce nu-şi schimbase trăsăturile adolescentine. Sarcina i se vedea puţin şi Rachel îşi făcu socoteala că ar fi în luna a cincea.

Orice rezervă dispăru în timpul ceaiului. încercarea ei de a-şi cere scuze că nu luase legătura mai devreme cu ei fuse întâmpinată de o altă scuză.

- Era o situaţie neobişnuită, mărturisi Lindsay. Nu ştiam cum să procedăm. Adică, te căsătoriseşi cu un lord şi...

- Mai ales că era destul de bătrân ca să-mi fie bunic, interveni Rachel. Acum înţeleg cum a apărut această situaţie în ochii majorităţii oamenilor, dar eu l-am iubit cu adevărat pe Charles. Era un bărbat cum nu sunt mulţi.

- Sunt sigură că era. Spuse cealaltă cu oarecare ezitare. Keith spunea că unul dintre cei implicaţi în accident era

nepotul lui.

- Aşa este. Rachel se stăpâni să nu spună toată povestea. Se mulţumi să înşire jumătatea de adevăr pe care o servise şi mamei ei. El şi cu mine moştenim proprietatea.

Lindsay făcu ochii mari.

- Dar... noi am crezut că tu vei moşteni totul!

- N-a fost niciodată astfel. Charles n-a făcut un secret din asta. Craig fiind plecat din ţară în ultimele luni, n-a putut veni mai devreme.

- Va locui la Apperknowle?

- Acum. E scriitor. Depăşise o fază dar n-avea motive să se îndoiască de eventualul lui succes. Cu mama care-l mâna din urmă, trebuia să reuşească. A plecat la Londra pentru câteva zile, dar mi-ar face plăcere să-l cunoşti când se va întoarce. Dacă Keith e liber în weekend, aţi putea veni. Cu Gemma, bineînţeles. Putem face o petrecere la piscină dacă e vremea bună.

Lindsay părea nesigură.

- Trebuie să văd în ce tură e Keith.

Rachel era sigură că ştia prea bine, dar aprecie motivul ezitării.

- Anunţă-mă dacă veniţi, spuse liniştită. Dacă nu weekendul acesta, vor mai fi şi altele.

Continuară cu aducerile aminte, râseră de escapadele din vremea şcolii şi ambiţiile fetelor, povestiră o mulţime şi ajunseră din nou, aproape la fel de prietene cum fuseseră cu ani în urmă. în taxiul pe care îl comandase, Rachel se

simţi mai fericită decât în lunile din urmă. Lindsay şi Keith fuseseră totdeauna un cuplu echilibrat, chiar în adolescenţă. Căsătoria lor era un exemplu.

Nu putea face comparaţie cu situaţia care o determina să devină soţia lui Craig, dar alungă acest gând, refuzând să se enerveze. Viitorul era o carte nescrisă; cine putea spune ce se putea întâmpla?

Săptămâna trecu încet şi în cea mai mare parte, lipsită de evenimente. Marţi seara, Rachel începuse să se întrebe dacă Craig mai avea de gând să se întoarcă. Poate că, analizând situaţia pe îndelete, hotărâse să renunţe la aranjament. Câştigul financiar fusese unicul stimulent real, dar el, în mod evident, nu era lipsit de bani.

Telefonul sună înainte de ora zece şi o nedumeri. Craig spusese că avea să se întoarcă sâmbătă după amiază. Cum Lindsay sunase mai devreme ca să se scuze că nu puteau veni în acest weekend, asta nu prezenta nici o problemă, dar tot nu era de înţeles de ce-i luase atâta timp ca să-şi aranjeze problemele.

- Totul e bine? întrebă el într-o pauză. Nu s-a ivit nici o problemă de care ar trebui să ştiu?

- Ce ar putea fi? ridică ea puţin tonul.

- Dacă ştiam răspunsul, n-aş mai fi pus întrebarea. Mi-ai simţit lipsa?

I se mări pulsul.

- Mi-ai lipsit, ca o gaură în cap, se grăbi să-l înţepe. Ce face mama ta?

- Neschimbată, veni răspunsul.

- Nu s-a supărat prea tare că ai venit direct aici în loc

să fi mers la ea?

- N-a fost nici ea în ţară până ieri, spuse catifelat. Am avut aseară marea întrevedere.

- înduioşător, trânti ea ironia cu naturaleţe. Si cum a reacţionat la... toate?

- Cum te-ai fi aşteptat, spuse acru. Abia aşteaptă să te întâlnească şi să se convingă singură.

Rachel simţi mai întâi că îngheaţă şi apoi că fierbe.

- Doar nu i-ai spus tot!

- Până la cel mai mic detaliu, aşa că faţă de ea nu trebuie să te prefaci.

- N-ai avut nici un drept!

- Am avut toate drepturile. Si viaţa mea este în aceeaşi cofa. Ce-ai hotărât să-i spui mamei tale, te priveşte. Numai că, nu fi prea surprinsă dacă îşi dă seama că nu totul e cum ar trebui să fie.

Rachel îşi înghiţi nodul din gât.

- Si cum a privit lucrurile?

- Cum le primeşte pe toate în ultima vreme, adică filozofic. Gândul de a fi bunică nu o încântă foarte tare. Trebuie să se mai obişnuiască.

- Ai sărit calul, protestă ea. Nici nu suntem căsătoriţi.

- Ceea ce trebuie să rezolvăm când mă întorc, spuse fără să-i mai dea ocazia de a-i răspunde. Ne vedem sâmbătă.

Rachel puse jos receptorul cu mâna tremurând.

Craig păruse nemilos. Ei bine, şi ea putea fi la fel. Sase luni, nu însemna o aşteptare prea mare!

Era afară lângă piscină, bucurându-se de soarele

fierbinte când apăru Craig. Deschizând ochii şi văzând cum îi studiază trupul abia acoperit de un costum în două piese, cu nedisimulată apreciere, Rachel roşi.

- N-am auzit maşina, se scuză ea, întinzând mâna după halat.

- N-ai cum s-o auzi aici. Era vizibil amuzat de reacţia ei. Te-ai bronzat frumos. Ai grijă să nu te arzi.

- Tocmai mă gândeam să intru, minţi ea. Ai călătorit bine?

- Nici mai bine, nici mai rău ca înainte. E o rută aglomerată. Făcu o pauză, expresia lui neavertizând-o de ceva. Aş vrea s-o cunoşti pe mama.

Rachel întoarse capul şi văzu o femeie ce nu intrase până atunci în câmpul ei vizual. Noua venită zâmbi şi o salută cu mâna.

- Bună, Rachel, sunt Caroline.

înaltă, cu păr închis la culoare, arătând de parcă-şi bătea joc de trecerea timpului, femeia n-arăta câtuşi de puţin cum îşi imaginase. în taiorul crem din stofa fină de lână şi pe tocuri, părea mai degrabă top model decât editor. Ochii ei erau de aceeaşi culoare cu ai fiului ei şi la fel de cercetători.

- M-aţi luat prin surprindere, spuse Rachel întinzând mâna. Craig nu mi-a spus că vă aduce încoace.

- A fost o decizie de ultim moment din partea mea, nu-l învinuiţi. Trebuie să fiu înapoi marţi, aşa că n-am să-ţi stau pe cap prea multă vreme.

Rachel se reculese repede.

- Sunteţi mai mult decât binevenită. Oricum,

Apperknowle e şi casa lui Craig. Mi-ar fi plăcut doar să fi pregătit deja o cameră pentru dumneavoastră.

- Va fi gata în timp ce ne vom bea ceaiul, interveni Craig. I-am spus deja doamnei Brantley. Am cerut ca ceaiul să fie servit aici. Am putea profita de vremea bună.

Caroline Lindhurst se aşeză pe bancheta pe care el i-o indică, făcând-o pe Rachel să se simtă mai în dezavantaj pe şezlongul ei jos. Craig rămăsese în picioare, cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi privind suprafaţa apei.

- Trebuie curăţată, comentă el.

- Contractul începe de luni, îl asigură ea simţindu-se vinovată că neglijase. Suprafaţa a fost curăţată azi dimineaţă.

- A fost doar un comentariu. Nu te alarma. Ţii totul în stare bună.

- Vrei să spui, angajaţii. Nu reuşise să-şi reţină tonul. Eu nu trebuie să ridic un deget.

- Dar şi angajaţilor trebuie să li se dea dispoziţii, răspunse el pe un ton surprinzător de dulce. E o adevărată artă, mai ales dacă nu te-ai născut cu ea.

- Nici unul dintre noi nu s-a născut astfel, interveni Caroline. înţeleg că te-ai născut pe insulă, Rachel?

- Da. Părinţii mei s-au mutat aici la scurtă vreme după căsătorie.

- N-ai alte rude?

- Doar o mătuşă din partea tatei, la Manchester. Charles îmi cunoştea originea.

- Dacă ţi s-a părut deplasată întrebarea, îmi cer scuze. Găsesc această situaţie mai degrabă greu de abordat, cred

că eşti de aceeaşi părere. Charles a greşit profund că a recurs la şantaj sentimental. Nici o casă nu poate valora atât ca să te facă să treci prin asemenea situaţie.

- Nu e doar o casă, protestă Rachel, e o întreagă linie de sânge. Chiar dacă m-aş mărita cu cineva din afara familiei, care ar fi în stare să-şi schimbe numele, n-ar fi de sânge Lindhurst.

- Charles te-a îndoctrinat, nu? spuse aspru Craig. Nici un sacrificiu nu e prea mare!

- Nu pentru mine, răspunse Rachel privindu-l fix. Aveai nevoie de mama ta ca să-mi spui că baţi în retragere?

El făcu un pas spre ea, strângând din buze, apoi se opri, privi spre Caroline şi zâmbi forţat.

- Vezi cu ce mă lupt?

- Greşeşti, interveni Caroline. Craig n-are intenţia să dea înapoi. Am venit pentru că într-adevăr voiam să te cunosc. Cred că e firesc să vreau să cunosc fata cu care fiul meu intenţionează să se căsătorească, nu?

Furia lui Rachel păli, dar se simţi vlăguită şi fără apărare - deşi nu foarte lipsită de apărare, dacă se gândea bine.

- Cred că da. Cred că vestea a fost şocantă.

- Din fericire, sunt destul de rezistentă. Tonul lui Caroline fusese sec. A trebuit să fiu - mai ales în aceste ultime luni în timp ce Craig a fost dispărut...

- E mai bine să uităm, interveni el brusc. Iată ceaiul. Să ne ocupăm de el.

Rachel înghiţi întrebarea ce-i stătea pe vârful limbii. Dispărut, avea alt înţeles decât plecat. Faptul că el refuza

să vorbească implica o experienţă traumatizantă. Chiar dacă avea să-i fie vreodată satisfăcută această curiozitate, deocamdată avea îndoieli.

Craig trase unul din scaunele metalice, acceptând ceaşca pe care Rachel o turnase pentru el cu o scurtă mulţumire. Părul lui des şi închis la culoare căpătase strălucire în lumina soarelui. Tuns scurt la ceafa, lăsa vederii o piele mai palidă decât cea a restului trupului, părând să fi fost mult mai lung. Era prima dată că observa.

- Nu mă aşteptam să mai stau vreodată astfel la Apperknowle, după cea de-a doua căsătorie a lui Charles, spuse Caroline. Ştiai că erai a doua sa soţie, bineînţeles.

- Fireşte. De data asta, Rachel păstră un ton neutru. Divorţul a fost acum şaisprezece ani.

- Cu mult înainte de a fi înnobilat. Caroline zâmbi. Debora ar fi acţionat altfel dacă ar fi ştiut ce-i rezervă viitorul.

- O cunoaşteţi?

- Doar din auzite. Se pare nu numai că a refuzat să-i facă un copil lui Charles, dar avea legături şi cu alţi bărbaţi pe deasupra.

A fost surprinzător că el a aşteptat atât de mult până să se recăsătorească, dacă interesul său principal era să aibă un fiu care să-l moştenească.

întâlnind privirea femeii, Rachel se gândi nemulţumită. La ce se aştepta? După mintea ei, Craig trebuia să moştenească tot?

- Cred că s-a consolat când a aflat că va muri, spuse

senină. Apoi a fost un noroc să găsească pe cineva destul de tânăr pentru a-i oferi o şansă de succes, cât mai avea timp.

- Si nu te-a deranjat să... fii folosită astfel?

- N-am văzut lucrurile aşa. Charles m-a iubit la fel de mult cât l-am iubit şi eu. Nimic din ce aţi putea spune dumneavoastră sau oricine altcineva nu poate schimba asta

- Cred că e destul, interveni Craig. Unicul interes acum, este îndeplinirea prevederilor testamentului.

- Ceea ce se va întâmpla când voi fi eu pregătită, şi nu înainte, spuse Rachel tăios.

Privirea lui Craig devenise ameninţătoare.

- Cum ai spus. Atunci când vei fi pregătită. Acum, nu vreţi să schimbăm subiectul? M-am gândit că am putea ieşi să luăm cina undeva. Dacă e liberă, ar fi drăguţ s-o inviţi şi pe mama ta.

- Am comandat deja cina aici, răspunse Rachel.

- Si eu tocmai am anulat-o. Unde propui să mergem?

Simţi că se sufocă. Proprietar sau nu pe jumătate din avere,
îşi lua prea multe libertăţi. I-ar fi plăcut teribil să-i poată spune unde ar trebui să se ducă. Se mulţumi să facă un gest care implica indiferenţa.

- Găseşti restaurantele în Paginile aurii. Alege tu.

- Acum te porţi copilăreşte, o admonestă el.

- Conform părerii tale iniţiale, asta şi sunt, replică Rachel. La ce te poţi aştepta? Se ridică şi îşi încălţă sandalele. Mă duc s-o sun pe mama.

îndepărtându-se, putu simţi ambele perechi de ochi aţintite asupra ei. Caroline Lindhurst nu făcea decât să îngreuneze situaţia şi aşa greu de suportat. Era greu de ghicit ce crezuse că rezolvă venind aici. Până acum reuşise doar să înfigă cuţitul şi mai tare în rană.

Ca în fiecare sâmbătă după amiază, mama ei era la atelier. Răspunse invitaţiei cu un neaşteptat entuziasm.

- Drăguţ din partea lui Craig, comentă ea. Unde mergem?

- Nu ne-am hotărât încă, mărturisi Rachel. Venim să te luăm. E bine pe la şapte?

Sunase din bibliotecă. Când intră Craig, ea tocmai punea jos receptorul.

- Am presupus că voi găsi aici un exemplar din Pagini aurii ca să încep să caut, spuse pe un ton destul de liniştit ca ea să se simtă stânjenită. Avusese dreptate, se gândi ea, fusese un gest copilăresc.

- Farringford, dincolo de Freshwater, ar fi un loc bun. Se îndreptă spre măsuţa mică. Acesta este numărul de telefon.

El o apucă de deasupra cotului şi o întoarse cu faţa. Fiind pe tocuri foarte înalte, ochii ei căzură pe gâtul lui şi-i veni un gând nebun, să-l sărute acolo unde ar fi ajuns.

- S-o luăm de la început? şopti el.

Rachel nu îndrăzni să-l privească în ochi. Se trezi parcă din somn când el se aplecă s-o sărute, dându-se înapoi.

- Nu!

El o strânse de mână.

- Trebuie să clarificăm un lucru. Nu accept să fiu

respins de fiecare dată când încerc să mă apropii de tine. Trebuie să renunţi la copilării şi să începi să te porţi ca un adult. Este ceea ce dorea Charles, îţi aminteşti?

- Nu mi-a cerut să-mi şi placă, bombăni ea. Nu pot face ca tine, abstracţie de împrejurări.

- Ai putea, dacă ai încerca. Strânsoarea lui devenise răutăcioasă. S-ar putea să ai reţineri dar eşti foarte departe de a fi frigidă. Crezi că nu-mi dau seama ce simţi sub acest „nu mă atinge“?

- Nu, nu ştii! Respingea ideea cu disperare. Pentru un bărbat e altfel.

- Cu siguranţă, spuse el ironic. O femeie poate să se prefacă. Aş avea o problemă majoră dacă nu te-aş găsi atrăgătoare din punct de vedere fizic.

Ridică o mână şi îi mângâie uşor obrazul, atingerea făcând-o să simtă un fior lung pe şira spinării. înţepeni când mângâierea ajunse pe maxilar, dorindu-şi să nu mai simtă acea dorinţă irezistibilă.

El îi prinse faţa cu ambele mâini, ridicând-o pentru a o săruta uşor, făcând-o să simtă fiori, ca nişte şocuri electrice în toate extremităţile. Se trezi sărutându-l şi ea, gura ei lăsându-se moale, invitându-l parcă să continue, acceptând mângâierea limbii lui. Eşti pierdută, auzi ea vocea subconştientului, dar n-o luă în seamă. Toată făptura ei era concentrată asupra senzaţiilor deosebite.

Sutienul costumului de baie era ţinut de două închizători, una la ceafa şi una la spate. Craig le desfăcuse pe amândouă înainte ca ea să-şi fi dat seama ce face. îmbrăcată doar în slip şi halat, se simţi total vulnerabilă.

încercă să se elibereze, dar el o ţinu, mângâindu-i spatele cu o senzualitate care-o făcu să tremure.

- Nu fi bleagă, îi şopti el uşor. Este cel mai firesc lucru din lume ca eu să vreau să te mângâi şi tu să vrei ca eu s-o fac. Eşti foarte senzuală şi ar trebui să accepţi, în loc să lupţi. Ai simţit la fel ca şi mine în clipa în care ne-am privit în ochi. Recunoaşte.

- Te-am urât, negă repede. Si te urăsc încă! Lasă-mă să plec, Craig.

- Nu-i adevărat. Dacă e ceva ce urăşti, atunci urăşti faptul că eu trezesc în tine ceva ce Charles n-a reuşit vreodată.

Pentru a închide subiectul, Rachel recunoscu. Sărutările lui Craig, senzaţia creată de mâinile lui pe trupul ei, toată esenţa lui masculină, depăşeau tot ce cunoscuse. Era chiar acum pe punctul de a răspunde chemării ce-o trezise el în ea. Numai că asta ar fi condus la ceva pentru care ea nu era încă pregătită.

- E deja trecut de cinci, spuse repezit. I-am spus mamei că trecem s-o luăm la ora şapte, iar tu trebuie să faci rezervarea.

El păru să nu aibă intenţia de a-i răspunde. Ridică resemnat din umeri şi o eliberă. Se aplecă şi ridică de jos sutienul pe care i-l întinse.

- Data viitoare, spuse sec.

Adunându-şi halatul pe lângă ea, Rachel se îndepărtă. De-acum, îşi spuse tremurând, trebuia să fie bine îmbrăcată în preajma lui Craig

Hainele erau unica barieră care-i rămăsese.

Capitolul 5

Aşezată într-un parc plin de stejari şi pini, Casa Farringford era renumită şi pentru mâncare şi pentru atmosferă. Unele dintre cărţile şi mobilele lordului Tennyson erau încă în clădire.

-Cred că aici îşi ţinea întrevederile Emily Tennyson, comentă Caroline la cafea, în decorul gotic al salonului. Edward Lear, Arthur Sullivan - chiar şi Prinţul Consort în persoană. Dacă e adevărat ce se spune, aceste ziduri ar putea relata o întreagă istorie!

- Ca şi multe altele, încuviinţă Laura. Si Apperknowle are o oarecare istorie. Pasajele subterane ce duc de la pivniţă pe plajă se spune că au fost folosite pentru contrabandă.

Cealaltă femeie păru interesată.

- N-am ştiut. Soţul meu vorbea foarte rar despre istoria familiei.

- Poate că n-a vrut să se afle că în familie au mai fost şi dintre cei care încălcau legea, spuse Craig încet. Rachel, nu mi-ai spus de nici un pasaj secret.

- Era blocat de multă vreme. Deşi se poate vedea încă unde era intrarea, dacă ştii unde să te uiţi. Ieşea în spatele unei pivniţe care s-a prăbuşit.

- Fascinant! exclamă Caroline. Am să fac investigaţii. Cine ştie ce-au mai făcut în trecut cei din familia Lindhurst?

Laura clătină din cap.

- Nu prea multe. Am făcut câteva studii de când Rachel a pătruns în clan. Făcu o pauză, apoi continuă pe ton de scuză. Am crezut că ar putea constitui subiectul unei cărţi.

Sprâncenele perfecte ale lui Caroline se ridicară brusc.

- Scrii?

- Până acum, doar poveşti pentru copii, spuse Laura amuzată. Nu mă pot lăuda decât cu trei respingeri la publicare, ceea ce m-a făcut să mă orientez spre altă piaţă.

- Fantezia copiilor este cea în care se pătrunde cel mai greu, recunoscu Caroline. Dar trebuie să perseverezi dacă aşa simţi că e bine. Ezitarea fu scurtă. Noi nu ne ocupăm de acest domeniu, dar aş putea să-ţi spun părerea mea. Doar dacă te simţi în stare să suporţi o critică obiectivă.

- Lucrezi în domeniu? întrebă Laura uluită. O, Doamne, ce-o fi crezând despre mine? Adică, ştiu, Craig intenţionează să scrie o carte, dar nu m-am gândit că şi tu lucrezi în domeniu. Am vorbit doar pentru că... Chiar nu ştiu. Rachel, de ce naiba n-ai spus?

Rachel o privi uluită.

- Nici nu m-am gândit. De când scrii poveşti pentru copii? Nu mi-ai spus niciodată.

- Cam de un an. Laura era stânjenită. Uite, hai să nu mai discutăm, vreţi?

Craig interveni, amuzat.

- Dacă chiar vrei să devii scriitoare, trebuie să foloseşti orice oportunitate. O critică obiectivă se poate dovedi nepreţuită.

- Poate de asemenea dovedi că nu sunt bună de nimic. îşi îndreptă privirea spre mama lui. Oricum, nu mă aştept să dai curs ofertei.

- Dacă eşti slabă, nu ajungi nicăieri. Poţi să-mi dai manuscrisele în seara asta ca să mă uit peste ele. Cine

ştie? Poate vom descoperi o altă Enid Blyton...

- Mergem? întrebă Craig. Mai vrea cineva ceva de băut?

Nimeni nu încuviinţă, dar oferta îşi atinsese scopul de a schimba subiectul. în următoarele douăzeci de minute Rachel nu participă la conversaţie. Dezvăluirea fusese un şoc pentru ea. Nici nu bănuise aspiraţiile ei de a deveni scriitoare. Acum putea spera doar ca descurajarea mamei sale să fie făcută cu binişorul de către Caroline. Oricum, nu putea fi cine ştie ce, dacă lucrarea ei fusese deja respinsă de trei editori.

Plecară la ora zece. Craig insistase să conducă el Mercedesul, chiar dacă asta însemnase să nu bea decât un pahar de vin în timpul cinei. Rachel bănuia că dacă el proceda astfel, Grayson putea rămâne fără slujbă, iar Rolls-ul putea fi vândut. N-o deranja în mod particular pierderea celui din urmă, dar ar fi luptat pentru menţinerea lui Grayson. Unde avea să mai găsească o altă slujbă la vârsta lui?

Laura îi pofti pe toţi să mai bea o cafea în timp ce ea avea să caute manuscrisele cerute de Caroline. Deşi mic, apartamentul ei era frumos şi confortabil. Aranjamentele din vaze cu flori de primăvară stârniră comentarii admirative din partea lui Caroline.

- E ceva ce eu n-aş putea face niciodată, comentă ea. Pun florile în vază şi sper să fie bine. Luă teancul de dosare din mâna Laurei şi le puse în poală. Să sperăm că aranjezi cuvintele la fel de bine cum faci cu florile!

Pe drumul de întoarcere, Rachel nu participă din nou la

discuţie. Se aşezase pe bancheta din spate fără nici o ezitare, lăsând mama şi fiul să meargă în faţă. De unde stătea, nu-şi lua ochii de pe Craig în oglinda retrovizoare. Nu era sigură dacă şi el o vedea. După episodul petrecut în bibliotecă se simţea stânjenită şi nu-i convenea să-i întâlnească ochii. Se încordă la gândul de a ajunge din nou în braţele lui. Dacă continua cu aceste atacuri asupra simţurilor ei, ea se îndoia că va fi capabilă să lupte împotriva lui încă şase luni. Ar fi fost şi mai ruşinos să-l lase să abuzeze de slăbiciunea ei. Trebuia să-i reziste, indiferent cât avea să-i fie de greu.

Imediat ce ajunseră, Caroline îşi anunţă intenţia de a urca sus, ca să profite de rara ocazie de a se culca devreme, după cum spusese. Rachel observă că avea manuscrisul cu ea când urca scările. Nu ştia dacă intenţiona să-l citească sau îl luase doar ca pe un paravan. Căscă prefăcut.

- Cred că am să urc. Te las să hotărăşti singur cum o vei distra mâine pe mama ta.

- Fugi? întrebă el când Rachel se îndreptă spre scară.

- Merg, îl corectă ea fără să se întoarcă. Noapte bună.

El o prinse înainte ca ea să ajungă la prima treaptă, întorcând-o şi obligând-o să-şi despartă buzele sub apăsarea sărutului lui ce o făcu să tremure.

- Vise plăcute, spuse el râzând.

Rachel începu să urce scările cu genunchii moi. Dacă ar lăsa-o în pace, se gândi cu disperare. Dacă ar pleca şi nu s-ar mai întoarce până când nu va fi absolut necesar!

Si la ce bun? întrebă vocea mică a raţiunii. Când va sosi timpul, el va fi aceeaşi persoană - şi ea la fel.

Surprinzător, dormi bine, trezindu-se la şapte, în lumina soarelui şi cântecul păsărelelor. Ieşi afară pe balcon, iar pasărea neagră de pe balustradă o privi cu un ochi. Ea fărâmiţă un biscuit din cei pe care-i avea mereu în cameră şi hrăni pasărea din mână cum o făcea de când se lăsase frigul. Acum n-avea să mai vină în fiecare dimineaţă pentru că apăruseră alte surse de hrană, dar iarna avea să reînnoiască cu siguranţă dependenţa de hrană.

Craig nu se vedea pe lângă piscină. Strălucind în lumina soarelui, apa era o reală invitaţie. Si aerul era destul de cald, chiar la această oră, pentru a o tenta să sară în apă. De ce să nu profite? Mâine putea fi înnorat şi să bată vântul.

Costumul de baie întreg, albastru-închis, pe care-l alesese era răscroit adânc, dar o acoperea destul ca să se simtă mai în siguranţă decât în costumul pe care-l purtase cu o zi înainte. îi sublinia de asemenea silueta, detaliu pe care îl observă.

Cu halatul de baie deasupra şi sandalele în picioare, coborî scările şi salută veselă trecând prin dreptul uşii de la bucătărie, unde doamna Brantley şi doamna Johnston, bucătăreasa, discutau problemele casei - pe lângă altele - în faţa unei ceşti de ceai, cum făceau de obicei la această oră, în timp ce Doreen dădea instrucţiunile necesare celor două ajutoare.

Casa mergea ca un ceasornic, lăsând-o pe Rachel fără activitate cu excepţia meniurilor săptămânale şi verificarea cheltuielilor din timp în timp. îi spusese lui Craig că nu se

plictisise niciodată în viaţă, dar minţise, pentru că în ultimele săptămâni se trezise din depresia cauzată de moartea lui Charles. Lucrul împreună cu Craig la cartea pe care acesta intenţiona s-o scrie avea s-o ajute din multe puncte de vedere.

Scoţându-şi halatul, se aruncă în apă, ieşind la jumătatea piscinei şi dându-şi părul de pe faţă. Ar fi trebuit să-l lege înainte, dar acum era prea târziu.

înotă de câteva ori în lungul piscinei, mai întâi craul, apoi spate şi termină cu stilul fluture înainte de a se opri ca să se odihnească.

- Frumos, o complimentă Craig de la distanţă. Mişcările puţin cam scurte, poate, după pauza din timpul iernii, dar cu puţin antrenament se îmbunătăţeşte şi asta.

El avea un slip cum Rachel nu mai văzuse; lăsa imaginaţiei foarte puţin de lucru. Ea simţi că se înfierbântă mai întâi, apoi că se răceşte, independent de temperatura constantă. Un mascul superb, suplu ca o panteră şi puternic ca un leu - şi la fel de periculos ca ambele la un loc, îi veni ei în gând.

- Se poate, răspunse scurt, eşti campion mondial?

El râse amuzat.

- Dacă aş fi fost, aş fi tras foloase. Nu mă aşteptam să te văd aici cel puţin încă o lună, după ceea ce ai spus săptămâna trecută.

- Nu era la fel de cald săptămâna trecută. Nu voia să spună nimic ce l-ar fi dus cu gândul că ea era acolo în speranţa de a-l vedea pe el. Oricum, apa e încălzită.

- Era şi săptămâna trecută, spuse el, privind-o neîncrezător. Dacă nu frigul te face să te înfiori, mă întreb care e cauza?

- Nu mă înfior! răspunse ea pe un ton prea ascuţit. Nu fi ridicol!

- Atunci, tremuri. Era nemilos. Te uiţi oriunde în altă parte decât la mine. Te tulbur?

- Mă dezgusti! îi aruncă ea. De ce te-ai mai ostenit să pui ceva pe tine?

- Chiar! îşi băgă degetele pe sub elasticul slipului ca şi cum ar fi intenţionat să-l dezbrace, zâmbind când văzu gestul speriat al lui Rachel.

- Nu asta am vrut să spun!

- Doar să fii sarcastică, îi reproşă el. Nu mi se pare stânjenitor să fac baie în pielea goală.

Rachel rămase unde era când el plonjă în apă. O dureau braţele de când se sprijinea de marginea piscinei dar nu-i veni să-i dea drumul.. Craig trebuie că ştiuse că ea era aici, îmbrăcase slipul acela doar ca s-o tachineze pe ea. Simţi un nod dureros în stomac - de parcă fusese lovită. încercă să pară senină când el ieşi la suprafaţa apei în faţa ei.

- Ai putea scoate chestia asta şi să simţi pe pielea ta o mostră de libertate, spuse foarte serios. Va veni o vreme când vom fi împreună fără ornamente vestimentare şi nu văd de ce n-am începe acum.

-împrejurările nu sunt aceleaşi, spuse ea printre dinţi. Nu fac baie în pielea goală!

- împrejurările sunt ceea ce facem din ele. Acum simt o

nevoie intensă de a face dragoste cu tine. Se apropie, punând mâinile pe balustradă în stânga şi în dreapta ei, prinzând-o la mijloc. Aşa.

Ea-şi întoarse capul într-o parte, încercând să scape de căutarea gurii lui, dar încercarea se dovedi un exerciţiu inutil.

Craig o prinse în braţe şi o lipi de el în timp ce o sărută, făcând-o să geamă când simţi că el era excitat. El era gata de acţiune şi nu dădea semne de jenă, mişcându-se lipit de ea şi făcând-o să simtă fior după fior.

Instinctul o împingea să-şi desfacă picioarele şi să se lipească de el pentru a nu se mai despărţi, dar raţiunea o făcu să-şi amintească barierele dintre ei. îl sărută la rândul ei cu fervoare, cu dorinţă, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui într-o frenezie incontrolabilă de dorinţă cum nu mai simţise vreodată.

Dispariţia soarelui în spatele unui nor o trezi. Suprafaţa piscinei, lipsită de lumină, deveni cenuşie. îl împinse cu o forţă care-i surprinse pe amândoi şi urcă scara, ieşind din apă. Acum tremura într-adevăr şi nu putea să se oprească. Cum avea să mai dea vreodată ochii cu el după acest episod?

Craig nu încercă s-o urmărească. Ea îşi luă halatul şi porni spre casă. Când privi înapoi, îl văzu înotând cu viteză de-a lungul piscinei. Era rezultatul furiei, nu trebuia să-i spună nimeni. îl lăsase frustrat după ce-l făcuse să creadă că era gata să meargă până la capăt. Intenţionat sau nu, fusese o purtare reprobabilă.

Capitolul 6

Laura veni la uşa de la intrare. Arăta, avu Rachel impresia, de parcă cineva aprinsese o lampă în interiorul ei.

- Haideţi, îi invită ea. Caroline nu se grăbeşte să plece dacă nici voi nu vă grăbiţi.

- N-avem de ce să ne grăbim, o linişti Craig cu o ironie pe care Rachel speră că numai ea o observase. E vreo veste bună?

- Cea mai bună! răspunse Laura cu o privire strălucitoare. Mama ta crede că sunt publicabilă. Nu-mi vine să cred! După o clipă de ezitare, adăugă. Sper că n-ar spune-o doar de complezenţă, nu?

Râsul lui Craig ţinu loc de orice altă asigurare.

- Numai dacă nu e un om de caracter. în privinţa lucrului, e nemiloasă, aşa cum trebuie să fie. Crede-mă, dacă nu era cazul, nu te încuraja.

La aşa mamă, aşa fiu, îi veni lui Rachel în minte. Făcu un efort să pară mulţumită de dragul mamei sale. Asta din urmă merita toată atenţia şi admiraţia.

- E minunat, exclamă ea cu entuziasm exagerat. Un scriitor în familie! Cred că soarta a adus-o pe Caroline aici! Ajunseră în capătul scărilor ce duceau la apartament. Craig le lăsă pe ele înainte, să intre în living. Rachel îl simţea aproape în spatele ei, chiar dacă el n-o atingea. îşi dădu seama că îi simţea căldura trupului. Deloc surprinzător. După mai bine de o oră, ea simţea încă urma atingerii degetelor lui pe sân.

Caroline era pe unul dintre cele două fotolii comode, relaxată.

- Bună, copii, îi întâmpină ea. Aţi construit castele frumoase din nisip?

- N-am avut plăcerea, spuse ea calm. Am auzit că te-ai jucat de-a editorul.

- Cu un scop nobil. Zâmbetul ei era îndreptat spre Laura. Preşcolarii de azi sunt mai dispuşi să povestească despre un computer magic decât de copacul dorinţelor. Oricum, ştiu cărei firme să mă adresez. Zâmbetul ei seamănă tare cu al fiului ei. Sunt în relaţii bune cu directorul editorial.

- Vor accepta lucrarea mamei dacă ea se supune cum se obişnuieşte? întrebă Rachel, regretând imediat comentariul când văzu schimbarea de expresie a mamei sale. îmi pare rău. Nu intenţionam să sune astfel.

-Dacă ai fi avut cea mai mică idee ce riscuri financiare implică lansarea unui nou autor, n-ai mai fi întrebat. Nici un editor nu şi-ar asuma un asemenea risc fără a fi sigur de succes, indiferent cine i-ar cere-o.

- Dar am fost respinsă de trei ori, îi reaminti Laura, pierzând ceva din entuziasmul de până atunci. Oricine le-ar fi respins, nu s-a gândit foarte bine la cât am lucrat.

- Probabil pentru că nu le-ai trimis unde nu trebuia - sau poate cei care au citit materialul n-au văzut ce potenţial are. Materialele trimise editorului sunt trimise pentru o nouă evaluare numai dacă sunt susţinute de cineva, altfel sunt aruncate.

-Dacă te am pe tine de partea mea înseamnă altceva? întrebă Laura.

Caroline ridică din umeri.

- Ei, da, în sensul acesta. Am să cer ca manuscrisele

tale să fie citite de cineva care să le evalueze corect. Nu e nimic rău în acest lucru, nu?

- Nu, nu sunt împotrivă, spuse Laura redobândindu-şi echilibrul. îţi sunt foarte recunoscătoare pentru interesul pe care ţi-l dai. Te-ai fi putut preface că mi-ai citit poveştile şi ai fi putut spune că nu sunt bune.

Caroline o privi indignată.

- Cum să fac asemenea lucru?

- Oricum, felicitări, Laura. Aş spune că eşti pe cale de a-ţi schimba viaţa, zise Craig.

- E rândul tău acum, răspunse ea, apoi tăcu stânjenită. Asta nu înseamnă că nu eşti deja un scriitor recunoscut, bineînţeles.

- Jurnalist, o corectă el. Nu e chiar acelaşi lucru cu scrierea unui roman. Trebuie să dovedesc asta.

- Ai s-o faci, cu siguranţă, interveni Rachel, incapabilă de a se abţine. Cuvântul „eşec“ nu intră în vocabularul tău!

- încerc să nu intre, încuviinţă el fără altă reacţie decât subţierea buzelor. Cu puţin ajutor pe unde e nevoie, mă aştept să fac treabă bună.

Laura îi privi când pe unul când pe altul cu oarecare mirare, ca şi cum nu era sigură dacă i se părea sau chiar simte animozitate între ei.

- Eşti o adevărată figură, mamă, zise Rachel

- Toţi avem secretele noastre, spuse Craig. Si tu ai păstrat multe lucruri numai pentru tine.

- Cum ar fi că nu mi-ai spus că te căsătoreşti cu Charles până când nu a fost prea târziu ca să te pot opri, interveni Laura cu ironie. Nu că aş fi putut face ceva. Erai majoră.

- Cred că nu ţineai foarte mult la cumnatul meu, şopti Caroline.

- Ca soţ al fiicei mele, nu. A profitat de ea.

- N-a făcut-o, izbucni Rachel cu pumnii strânşi şi obrajii în flăcări. Nici unul dintre voi nu ştie mai bine ca mine!

- Evident. Craig părea că nu e impresionat de forţa cu care negase ea. Oricum, face parte din trecut. Cred că ar trebui să lăsăm trecutul acolo unde este.

- Da, ai dreptate, spuse Laura pe un ton de scuză. îmi pare rău, Rachel. N-ar fi trebuit să deschid discuţia despre Charles.

- Bine. încă tremurând de nervi, Rachel se aşeză mai bine. Si mie îmi pare rău. Nu trebuia să-ţi stric ziua.

Rămaseră până la ora cinci. Caroline şi mama ei păreau să fi ajuns la nivel înalt şi pe plan personal. Rachel se simţea ciudat - asta era casa care făcea parte din trecutul ei, într-un fel. Dacă previziunile aveau să se arate corecte, mama ei avea înainte o nouă carieră - incluzând poate şi mutarea de pe insulă. în cazul acesta nu avea să se mai pună problema ceainăriei pentru viitor. Nu întrevăzuse această posibilitate, dar nu va mai avea cine să se întoarcă.

Va rămâne singură, veni gândul ca o lovitură.

Pentru prima dată Apperknowle nu i se mai păru primitor ca până atunci. Chiar şi după moartea lui Charles, însemnase acasă pentru ea. Acum era doar o casă pe care ea o împărţea cu cineva. Fiind Lindhurst prin naştere, Craig avea dreptul deplin, ea era acolo doar ca să ofere mijlocul de perpetuare. Nu conta cât de convinsă fusese de ceea ce prevăzuse Charles pentru ea, dar aşa avea să se sfârşească.

- Mă duc sus să mă schimb, anunţă Caroline când

intrară. Presupun că vom lua cina aici.

- Da, confirmă Craig. O cină liniştită de familie.

- Nu suntem o familie! protestă Rachel şi simţi că e apucată cu putere de braţ şi întoarsă cu faţa spre el.

- Dar vom fi, declară el strâmbându-se. Nu te îndoi de asta!

- Alegerea îmi aparţine totuşi, îi reaminti ea, refuzând să se lase intimidată de furia lui. încă pot să mă retrag din înţelegere.

- Si să pleci de-aici? El dădu din cap. N-ai să faci asta. O ştii şi o ştiu.

- Nu fi atât de sigur! Era prea înfierbântată ca să-i pese ce spune. Am început să realizez că Charles mi-a cerut cam prea mult!

Amândoi uitaseră de Caroline, care se oprise cu un picior pe prima treaptă a scării.

- Dacă vreţi să ţineţi seama de sfatul meu, spuse pe un ton ridicat, ar trebui să mergeţi într-un loc mai ferit pentru a vă spăla rufele. Doar dacă nu vreţi ca angajaţii să fie la curent cu problemele voastre.

Craig se mişcă primul.

- Ai dreptate. Biblioteca.

- Nu! Rachel se smulse din strânsoarea lui cu o putere pe care nu bănuise că o are. Nu mai este nimic de spus!

Caroline nu făcu nici o încercare de a o opri când trecu pe lângă ea. Rachel urcă scara cu o viteză care o lăsă fără suflu. Craig n-o urmase, ceea ce o mulţumi. Acum se simţea incapabilă să mai stea în faţa lui.

Următoarele două ore părură nesfârşite. Rachel petrecu aproape tot acest timp stând pe unul din

şezlongurile din balconul camerei sale până când se lăsă răcoarea serii. Se simţi puţin mai bine după duş şi după ce-şi schimbă hainele. îmbrăcată cu o rochie de un roşu aprins, cu ruj asortat şi machiaj pentru ochi mai pronunţat decât purta de obicei, se simţi mai sigură pe sine. Ceea ce avea de făcut acum era să joace şi ea teatru, indiferent ce simţea de fapt.

Caroline era deja în sufragerie cu un gin tonic în mână.

- M-am servit singură, spuse liniştită, m-am gândit că n-ai nimic împotrivă.

Rachel ridică puţin din umeri.

- Simte-te ca acasă. Ai mai multe drepturi aici decât mine.

- E puţin cam târziu să-ţi manifeşti acum amărăciunea, veni răspunsul rece. Ar fi trebuit să-i spui „nu“ lui Charles când a deschis subiectul pentru prima dată. Poate că n-ai fi moştenit tot atât de mult, dar conştiinţa ta ar fi fost curată. Tăcu o clipă. Asta te frământă, să înţeleg?

Rachel îşi muşcă buza.

- Crezi că reacţionez stupid?

- Nu atât stupid cât egocentrist. Moşteneşti o parte importantă orice s-ar întâmpla; Craig nu s-ar alege cu nimic dacă tu ai refuza căsătoria. Nu că ar fi în acord cu socotelile lui Charles, dar nu asta este problema. Vocea ei deveni mai aspră. Dar nu pot sta să privesc cum îmi jefuieşti fiul de drepturile sale, Rachel. N-o merită.

- Pot să lupt singur, spuse Craig încruntat din pragul uşii, unde apăruse fără să fie observat de vreauna dintre ele. Mamă, nu te amesteca, te rog.

- Trebuia s-o spună cineva, răspunse Caroline enervată

de tonul lui. N-ai nevoie de această problemă, Craig. Nu după ce ţi s-a întâmplat în ultimele luni.

- M-am săturat să tot aud despre toate câte ţi s-au întâmplat în aceste ultime luni! spuse Rachel printre dinţi.

- Nu te-ai săturat, se înfurie Craig. Nici n-ai să te saturi.

- De ce? E ceva de ruşine?

Ar fi vrut să-şi retragă cuvintele, dar era prea târziu. Trăsăturile lui deveniseră încordate.

- într-un fel, s-ar putea să ai dreptate, spuse el.

- Nu fi ridicol, spuse Caroline dezgustată. Doar n-ai vrut să ţi se întâmple!

- Să nu mai discutăm. Se îndreptă spre dulapul cu băuturi, privind-o pe Rachel. Tu ce bei?

Conştientă că mersese prea departe, profită de moment.

- Sherry, te rog.

Cât timp el turnă băuturile în cameră se lăsă o tăcere apăsătoare. Aşezată pe una din canapele, Rachel acceptă paharul înalt pe care i-l oferi el, fără să ridice ochii mai mult decât până la nivelul cămăşii lui maro. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni crem ce-i subliniau silueta. încheietura mâinii era fină şi părul de pe mână bătea în auriu spre deosebire de cel de pe cap. Oriunde ar fi petrecut aceste ultime luni, nu fusese lipsit de soare. El se aşeză pe canapea în partea opusă mamei sale.

-Ar fi bine să pleci prin Portsmouth şi să te duci direct la tren mâine, spuse el. La ce oră te-ai gândit să pleci?

- După prânz, la orice oră, răspunse Caroline. Nu am cine ştie ce planuri pentru seară. Tu când aduci Jaguarul?

- Stiu şi eu la fel de bine ca tine. Trebuie să le dau un telefon.

- Spune-le să se grăbească. John Murray a aşteptat mai bine de şase săptămâni până i-au adus piesele de schimb.

Rachel îşi privea paharul în timp ce ei vorbeau, fără să ştie cum va fi restul serii dacă nu i se adresau. Poate că într-un fel o merita, dar asta nu rezolva nimic.

Caroline rezolvă problema în locul ei în următoarele clipe. O privi fără urmă de ranchiună.

- Dacă lucrurile vor lua întorsătura de care eu sunt sigură, mama ta va veni la Londra foarte curând. I-am sugerat să stea la mine. Hotelurile pot fi locuri foarte singuratice.

- Chiar eşti încrezătoare? întrebă Rachel în timp ce sprâncenele lui Caroline deja se ridicaseră.

- Da, sunt. Tu mai ai încă îndoieli?

- Nu, se grăbi ea să răspundă. Sunt sigură că-ţi cunoşti bine meseria.

Caroline râse.

- Nu pot spune că n-am făcut niciodată greşeli, dar pot să spun că n-am provocat dezastre. Oricum, vom vedea. Cel mai important este să rezolvaţi voi problema.

- Ti-am spus că nu mai discutăm, mormăi Craig.

- Asta ar însemna că nu-mi fac datoria de părinte... dragă, spuse Caroline pe un ton resemnat. N-am să mai spun nimic, dacă asta doreşti.

îşi ţinu cuvântul în restul serii. Râzând, glumind, povestind, reuşi chiar să dezmorţească atmosfera. Rachel reuşi chiar să nu-şi mai manifeste antipatia faţă de ea. Oricum, Caroline avea un caracter agreabil. Dacă ar fi fost altele împrejurările, ar fi putut deveni chiar prietene.

Craig părea că-şi scosese din minte toată povestea.

Numai când îi întâlnea privirea, Rachel îşi dădea seama că buna lui dispoziţie era doar de suprafaţă. Mâine, după plecarea mamei sale, el avea să redeschidă discuţia, cu siguranţă. Nu putea fi sigură nici ce răspuns îi va da ea. O aştepta o noapte de frământări.

în jurul orei unsprezece, Caroline fuse cea care dădu primul semn de retragere.

-Mâine se anunţă a fi o zi lungă, spuse ea, aşa că o noapte de somn bun nu strică. Rachel o urmase imediat, lăsându-l pe Craig singur. Acesta părea să nu se grăbească. îl lăsară stând pe un fotoliu, cu un pahar în mână şi dând impresia că avea să mai întârzie mult.

Amândouă urcară scara în linişte. Abia când ajunseră pe hol, unde urmau să se despartă, Caroline făcu un comentariu tipic ei.

-Va trebui să te hotărăşti, să ştii. Lucrurile nu pot fi lăsate astfel.

- încă mai avem la dispoziţie şase luni fără o săptămână, sau cam aşa ceva, răspunse Rachel calmă. Căsătoria va fi valabilă chiar dacă va fi încheiată în ultimele ore ale termenului.

- Si intenţionezi să-l laşi pe Craig să fiarbă până în ultimul moment, nu-i aşa? Caroline dădu din cap. Ce te face să fii atât de răzbunătoare cu el?

- Abia dacă-l cunosc, se răsti Rachel. Te-ai grăbi să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l cunoşti?

- Ca să fiu practică, aş analiza ce am de câştigat.

- Nu vorbesc din punct de vedere practic, ci emoţional. Nici măcar nu-mi place!

- Dar eşti atrasă de el, răspunse Caroline fără să

clipească. La fel cum şi el este atras de tine. Tremură aerul când vă uitaţi unul la celălalt.

- E simplă animozitate, negă Rachel şi văzu gura celeilalte reducându-se la o linie.

- Totul e făcut din bucăţele. O ceartă sănătoasă ţine relaţia departe de plictiseală. N-ai să găseşti pe cineva mai bun decât fiul meu. E un adevărat bărbat, nu un tinerel fluşturatic! Poartă-te cum trebuie cu el şi vei continua să faci pe cocoşul.

- Nu vreau să fac pe cocoşul. Rachel deja se întorcea să plece. Noapte bună.

- Ca să spun drept, cred că nu ştii ce vrei, veni cu încăpăţânare răspunsul. Vise plăcute.

întreruperea fusese mai mult decât nepoliticoasă, Rachel o ştia bine, dar Caroline n-avea de ce să se amestece. Era înclinată în mod firesc spre partea fiului său, dar asta n-avea să schimbe hotărârea lui Rachel. Nu-şi putea permite. Craig fusese amestecat dar pentru bani; ea era cea care avea cel mai mult de pierdut.

Noaptea era frumoasă, doar puţină răcoare în briza de primăvară. Lăsă uşa balconului deschisă ca să intre aer proaspăt. Lumina lunii nu lăsase camera în întuneric total. Stătuse adesea întinsă în pat în nopţile cu lună şi când Charles era lângă ea.

Chipul lui nu-i mai revenea în minte cu aceeaşi claritate, fiind înlocuit de o figură mai tânără, cu trăsături pronunţate, ochi cenuşii şi o gură batjocoritoare. Răsucindu-se în pat, îşi aminti fiecare detaliu al trupului lui - senzaţia atingerii. Nu-i lipsea actul în sine cât el, legătura emoţională. Simţea nevoia să fie iubită, să ofere dragoste - să se abandoneze. Charles fusese un amant minunat;

atent, tandru, preocupat de plăcerea şi confortul ei. Craig...

Rachel îşi alungă gândurile, se întoarse pe o parte, îşi înfundă obrazul în pernă şi se rugă să adoarmă. Din imaginaţie nu putea veni nimic bun. Absolut nimic.

Atingerea mângâietoare a mâinii de pe sânul ei o trezi încet. Nu cum o trezea Charles noaptea, se gândi visătoare, dar senzaţia ce creştea în ea nu era vis. îi putea simţi căldura în spatele ei, nu prea aproape, dar destul de aproape ca să simtă că era deja excitat. Instinctiv, se lipi de el, auzindu-i respiraţia grea.

Ameţită încă de somn, simţi mâna plecând de pe sân, şi mângâindu-i întreg trupul şi intrând pe sub cămaşa de noapte. Mângâierea de pe picioare îi alertă toţi nervii. N-o mai mângâ- iase niciodată astfel - nu-i mai crease vreodată asemenea senzaţii minunate. îşi dorea mai mult, mult mai mult. Dragul, scumpul Charles!

Mâna îşi continuă mângâierea, făcând-o să tremure de plăcere, dar numai pentru o clipă. Gemu slab, nu mai trăise vreodată asemenea momente şi începuse să-şi audă pulsul în urechi.

- Charles, murmură uluită, întorcându-se cu faţa spre el. O, Charles!

Trupul cald şi puternic se încordă. Rachel deveni brusc conştientă când simţurile-i recunoscură diferenţa. Nu Charles, ci Craig. Cum nu-şi dăduse seama?

El o prinse cu braţul când ea tresări şi vru să se ridice din pat, apăsând-o înapoi pe pernă în timp ce el se ridica într-un cot deasupra ei.

- Prea târziu pentru retragere. Continuăm de unde am rămas.

- Nu! Rachel îl împinse cu disperare. Pleacă! Nu te

vreau!

- Nu te cred. Eşti chiar acum gata pentru mine, după cum te-ai manifestat!

- Am crezut că era Charles, protestă ea în timp ce Craig zâmbea.

- Poţi să ţi-o spui ţie, pentru că trupul tău ştia diferenţa. Ti-am simţit surprinderea - senzaţia de descoperire. Ai stat liniştită pentru că voiai să continue. Pentru că nu te-ai putut abţine să nu reacţionezi. Si ajungând până aici, nu ne vom opri. Nu-mi pasă dacă voi pierde toată noaptea pentru a te face să recunoşti; dar vei merge până la capăt!

Rachel îşi retrase mâna. Era mai mult decât evident că nu mai era capabilă să-l înlăture prin forţa ei fizică. Nu-i mai rămăsese decât să încerce să-l convingă.

- Nu pot fi ca tine. Nu trăiesc doar clipa, spuse suspinând. Nu pot, Craig!

- Ba da, poţi. El o sărută pe gât, făcându-i pulsul să se zbată ca o pasăre prinsă în cursă. Poţi fi ce vrei să fie. Uită orice altceva şi concentrează-te să-ţi placă ceea ce avem - ceea ce voi face.

Rachel îşi propuse să-i reziste, dar era greu să-şi controleze reacţiile. Realiză că nu va reuşi când el îi acoperi sânii cu sărutări.

Cămaşa ei de noapte avea breteluţe subţiri. Craig le coborî pe amândouă, reuşind s-o dezbrace până la talie. Atingerea limbii lui o aduse în agonie, simţind că nu mai poate îndura. El continuă asaltul tandru asupra sânilor ei, făcând-o să nu mai lupte împotriva senzaţiilor ce o învăluiau. Rachel simţea că îl doreşte pe acest bărbat mai tare decât îşi dorise orice în viaţă. Nu mai conta nimic

altceva în acel moment.

începu să-i şoptească numele, să-l mângâie la rândul ei, să-i simtă pielea caldă şi netedă. Voia să-l simtă, să-l ştie, în cele mai mici detalii.

Cu mângâierile ei, îl făcu să gâfâie, să mormăie şi s-o apese cu propria greutate pe pat.

- Nu încă, şopti el încet. Nu până când nici unul din noi nu va mai putea rezista nici o clipă!

Rachel simţea că acel moment nu era departe pentru ea sub mângâierile ce-i acopereau tot trupul. Simţea că era în flăcări, că nu mai voia să aştepte, dorea la fel ca şi el, totul, tot ceea ce-i putea face el.

Actul se petrecu firesc, armonios.

Rachel îşi reveni încet, devenind conştientă, mai întâi de greutatea lui care o apăsa, de căldura lui. Capul lui era pe umărul ei, îi simţea respiraţia caldă pe gât, trupul lui făcând-o să simtă că erau potriviţi.

- Nu te mişca, şopti el când simţi că ea încearcă să se răsucească. Nu încă. Vreau să mai rămânem îmbrăţişaţi.

Rachel se supuse, dar numai fizic. Mintea-i era cuprinsă de gânduri contradictorii. Ceea ce tocmai se întâmplase între ei acum, crease o multitudine de complicaţii. Dacă nu altceva, posibilul rezultat al acţiunii lor trebuia luat în calcul. O sarcină era ultimul lucru care trebuia să se întâmple, nu trebuia să apară prea devreme. Cum va putea înfrunta pe cineva dacă rezultatul acestei seri avea să fie pozitiv?

- Lasă-mă, Craig, spuse grăbită. Te rog!

El îşi ridică ochii şi o privi, dar ea nu-i putu vedea bine expresia.

- Care-i scopul pentru care te mai împotriveşti? Amândoi ştim că trebuia să se întâmple. Mai lasă-mă câteva minute şi-ţi arăt că se va întâmpla din nou. Acesta-i efectul pe care-l ai asupra mea. îi privi buzele. Efectul pe care-l avem unul asupra celuilalt. Poţi să-mi spui cu sinceritate că nu mă mai vrei din nou?

- Nu... te... vreau. Fiecare cuvânt fusese un efort.

- Nici măcar nu te pricepi să minţi, o dojeni el fără răutate. Se mişcă peste ea, zâmbindu-i. Vezi? Mai mult decât pregătit. Totdeauna am invidiat femeile pentru că-şi revin mai repede. O sărută din nou, murmurând pe buzele ei. Nu crede că mie-mi trebuie mai mult, vrăjitoare mică. Nu mă satur de tine!

Rachel uită să mai protesteze. îl sărută la rândul ei cu foame, aproape cu sălbăticie, încolăcindu-şi mâinile şi picioarele în jurul lui. O voce interioară o avertiză, dar Rachel refuză să se gândească la clipa când avea să regrete că se abandonase în braţele lui.

Trebuie că adormiseră îmbrăţişaţi, pentru că atunci când deschise ochii Rachel văzu lumină. Craig era lângă ea, ţinând-o de talie. Gura lui păstra aceeaşi fermitate ca atunci când era treaz, iar ea mângâie gura ce-i dăduse atâta plăcere în timpul nopţii.

Cum avea să se comporte de-acum? Trebuia să se supravegheze, şi când trebuia să-i întâlnească ochii, să nu se trădeze. încercase să nu-l iubească, dar îl iubea. Nu mai putea să se ascundă. Dar în privinţa lui Craig, nimic nu se schimbase. îi demonstrase doar că voia foarte tare să preia el conducerea.

Simţindu-i privirea, ochii cenuşii se deschiseră. Era

perfect lucid. îi zâmbi. Ridică mâna ce-i stătuse pe talia ei şi o mângâie pe obraz, făcând-o să spere puţin.

- Cum te simţi? întrebă şoptit.

Cuvintele pe care voia să le rostească i se opriră în gât. N-ar fi fost cele pe care el ar fi vrut să le audă.

- în nici un caz atât de mulţumită de mine pe cât te simţi tu, şopti ea, totuşi. Ai dovedit cu siguranţă ce bărbat eşti!

Zâmbetul lui se schimbă şi privirea-i deveni dură.

- E ceva. Mâinile-i rămaseră pe loc. înseamnă că e o şansă să îndeplinim ce ne-am propus azi noapte?

- Doar o şansă, până la proba contrarie.

Craig se ridică într-un cot, privind-o cu hotărâre.

- Dacă-ţi închipui că am să aştept până atunci, mai gândeşte-te. Dacă nu s-a întâmplat azi noapte, are toate şansele să se întâmple de-acum înainte. Dacă ai nevoie de suport moral, n-ai decât să-ţi repeţi în minte că o faci pentru Charles!

Fără să-şi dea seama că e goală, Rachel sări din pat şi se duse la baie.

Capitolul 1

Micul dejun era ceva de care s-ar fi lipsit cu bucurie, dar absenţa ei de la masă în ziua plecării lui Caroline n-ar fi fost scuzabilă. Dacă ar fi pretins că e bolnavă, ar fi reuşit s-o aducă la uşa ei, ceea ce ar fi însemnat că trebuia să se prefacă şi să fie destul de convingătoare.

Se îmbrăcă cu grijă în pantaloni scurţi galbeni şi o bluză fără mâneci, având grijă să fie prima jos. Mama şi fiul ajunseră câteva minute mai târziu. Expresia lui Craig, ca de obicei, arăta foarte puţin din ceea ce gândea. Din ceea ce se vedea pe chipul lui, noaptea trecută nu existase.

- O zi frumoasă pentru călătorie, comentă Caroline ziua însorită. Când vremea bună apare atât de devreme, te face să te gândeşti dacă va ţine până în vară. N-am să fiu toată vara în ţară, plec în iulie. Aruncă o privire spre Craig. Cred că sunt puţine şanse să ai gata prima ciornă până atunci.

- Cred că ai dreptate, răspunse acesta calm. Poate va fi gata până când te vei întoarce.

- E de aşteptat, interveni Caroline, zâmbind şi privind spre Rachel. Poate şi alte noutăţi?

- Nu se ştie niciodată, răspunse Rachel, fără să privească spre Craig. N-avea decât să creadă ce dorea. N-o putea sili să se mărite cu el.

Caroline sugeră să facă o plimbare pe plajă înainte de prânz. Era ultima ocazie de a simţi nisipul sub tălpi şi trecându-i printre degetele de la picioare, spuse amuzată. încercarea lui Rachel de a se scuza că are multe telefoane de dat, nu-şi găsi ecou. Caroline spusese că dimineaţa era prea frumoasă pentru a o petrece în casă şi Rachel cedase.

Caroline era îmbrăcată deja cu bluză şi jachetă şi trebui doar să-şi schimbe încălţămintea cu toc. Craig veni îmbrăcat cu pantaloni albi şi o bluză cu mânecă scurtă, încălţat cu sandale de piele.

-Vremea bună impune îmbrăcăminte uşoară, comentă el. Si eu abia aştept să simt nisipul sub tălpi.

Caroline îi aruncă o privire care o făcu pe Rachel să se gândească dacă nu cumva ceea ce spusese el avea un înţeles ascuns. Vede prea multe în prea puţine, se gândi ea hotărâtă.

Porni înaintea lor fără să comenteze. O cireadă de boi se apropia. Era o vreme când curiozitatea lor o amuza. De data asta Rachel ridică mâna spre ei, pentru a-i determina să se îndepărteze.

- Data viitoare am să-ţi cumpăr o capă comentă Craig amuzat, în urma ei. Mai aveau puţin până să se repeadă.

- Sunt blânzi, răspunse Rachel. Se joacă.

- Cred că nici nu prea le-a mai rămas mult de la viaţă, comentă Caroline. Mulţumeşte Cerului că nu eşti ca ei, Craig! Se pare că n-au rămas intacţi.

- Dacă mişcarea feministă continuă să meargă pe calea pe care-a apucat, nu va mai fi mare diferenţă, răspunse el pe acelaşi ton sec. Vom fi emasculaţi cu viteză!

Rachel îşi păstră privirea înainte. Ştia că replica lui era îndreptată împotriva ei, dar se făcu a nu auzi. Emasculat? Era o glumă. încuiatul uşii era unica ei apărare.

Protejat de briză, micul golf era destul de primitor pentru plajă. Caroline îşi scoase sandalele şi pantalonii şi porni prin apă.

Rachel o însoţi pentru că nu avea altă alegere decât să rămână alături de Craig care refuzase să le însoţească. Craig se aşezase pe o piatră, privindu-le de la distanţă, cu un picior ridicat pe genunchiul celuilalt, într-o poziţie care-o enervă teribil pe Rachel.

Cum putea fi atât de liniştit după cele întâmplate azi noapte? însemna atât de puţin pentru el? Bineînţeles că fusese cu alte femei. Să nu fi fost satisfăcut de ea? începu să rememoreze momentele petrecute cu el. Reacţionase ca cineva posedat!

- Eşti foarte tăcută, comentă Caroline. Te preocupă ceva?

- Nu mai mult decât ieri, minţi ea. Se gândi ce să spună ca să nu fie legat de Craig. N-ai vorbit nimic de celălalt fiu al tău. îl vezi des?

- Dacă ţii seama că amândoi lucrăm în acelaşi oraş, nu ne vedem prea mult, răspunse Caroline aparent netulburată. El are viaţa lui, eu pe a mea. Ne întâlnim la zile mari şi în vacanţă, mai luăm câteodată masa împreună.

- El... ştie ceva... despre toate acestea?

- Doar că jumătate din avere o moşteneşte Craig, nu mai mult.

- Cum a primit vestea?

Caroline ridică din umeri.

- Ce te-aşteptai? Ca frate mai mic, a stat ani de zile în umbra lui Craig. Cariera lui nu străluceşte în ultima vreme, ca şi multe altele, şi nu priveşte cu indiferenţă excluderea lui de la moştenire. Craig crede că îl poate ţine sub control,

dar nu se ştie cum vor evolua lucrurile şi dacă va putea fi sigur de moştenire.

Rachel strânse din dinţi.

- Craig nu pare de loc lipsit de bani.

- Asta depinde de ceea ce se înţelege prin bogăţie. Craig a muncit pentru fiecare bănuţ pe care l-a câştigat şi nu văd de ce s-ar aştepta cineva ca el să lupte împotriva lui Gary cu preţul propriei securităţi.

- Oricum, n-am nici un motiv să mă las influenţată de problemele lui Gary. Rachel ieşi din apă şi îşi luă sandalele. Nu ştiu care e părerea ta, dar mie mi-a ajuns pe ziua de azi. Am comandat prânzul mai devreme, ca să ai timp să ajungi la feribot.

- Abia aştepţi să scapi de mine, nu? răspunse Caroline. N-ai să-l descurajezi cu una-cu două pe Craig.

Rachel ar fi putut să-i spună că ştia deja, dar se abţinu. Orice avea să se întâmple, era problema ei şi a lui Craig - nu a altcuiva.

El se ridică în picioare când le văzu apropiindu-se. Scoase chiar două batiste cu care ele să-şi scuture nisipul de pe picioare înainte de a se încălţa.

- E bine să fii pregătit pentru orice, spuse el când Rachel îi mulţumi. Ne întoarcem?

- Trebuie, se pare, răspunse mama lui. Un prânz comandat mai devreme pentru o plecare devreme.

Rachel nu se osteni să se justifice. Prezenţa lui Caroline complicase mult lucrurile. Făcând un scurt calcul, ajunse la concluzia că avea nevoie de două săptămâni ca să afle cum stătea; dacă ciclul ei n-o luase razna din cauza

presiunii nervoase. Până când avea să fie sigură, nu trebuia să se gândească prea mult. Nu era prea uşor, dar nimic din toată această problemă nu era uşor.

Plecară toţi trei şi ajunseră curând acasă. Rachel se duse să se schimbe cu obişnuita ei ţinută, blugi şi o bluză de bumbac, gândindu-se între timp că i-ar face bine să aibă o ocupaţie stabilă. Se îndoia că acum Craig va mai apela la ajutorul ei pentru carte. Dacă se ajungea la asta, soluţia era să-şi ofere serviciile mamei sale, chiar dacă asta din urmă nu s-ar grăbi să accepte. Ultimii doi ani le făcuseră să se cam îndepărteze una de cealaltă.

Bătaia în uşă, urmată de imediata apariţie a lui Craig în cameră înainte de a primi vreaun răspuns, o făcură pe Rachel să sară speriată de la oglindă. Nu-i venise în minte să încuie uşa în timpul zilei.

- Ai auzit vreodată de curtoazie? întrebă furioasă. Sau e o vorbă de ocară în locul din care vii tu?

El depăşi atacul cu o uşoară ridicare din umeri.

- Se pare că n-aveam ce să văd mai mult decât am văzut deja. Oricum, după ce ne vom căsători vom avea aceeaşi cameră.

- Nu ne vom căsători, şuieră ea printre dinţi. Nu până...

- Până când nu va fi absolut necesar? continuă el ce nu spusese ea. Cu siguranţă, acesta trebuie să fie motivul.

- Unicul, insistă ea, şi îl văzu din nou ridicând din umeri.

- Nu vreau să generez nici o discuţie în contradictoriu. Am venit să-ţi spun să vii şi tu cu noi la Ryde, apoi am putea merge la Cows să aruncăm un ochi la bărci. Dacă vom vinde iahtul, vom avea nevoie de o evaluare.

- Nu putem hotărî încă vânzarea. Aşa încât nu văd

sensul.

- Mi-ar plăcea totuşi să le văd. Oricum e mai bine decât să pierzi vremea pe-acasă, aşteptându-mă să mă întorc.

Avea dreptate, recunoscu Rachel în sinea ei.

- Bine, spuse fără să se gândească prea mult. Am să vin.

- Bine. Nu se mişcase mai mult decât lăţimea uşii deschise, rămânând cu mâna pe clanţă. Si ieşim apoi pentru cină. Doar noi doi.

- La lumina lumânărilor, bineînţeles? comentă ea ironic.

- Ce-ar fi viaţa fără puţin romantism? Eşti gata să cobori? Prânzul cred că poate fi servit.

Cu părul aranjat şi proaspăt rujată, n-avea nici un motiv să mai întârzie. încuviinţă scurt şi porni în urma lui, anticipând o formă de contact fizic şi simţind dezamăgire când acesta nu se produse. Nimic nu putea fi previzibil la Craig Lindhurst, începuse ea să observe.

Plecară de-acasă la unu şi jumătate şi traversară Ryde. Rachel îşi luă rămas bun de la Caroline în maşină, lăsându-l pe Craig s-o conducă singur. Dacă aveau să se mai întâlnească vreodată se va întâmpla doar dacă situaţia îi scăpa din mână, se gândi ea în timp ce îi privea îndepărtându-se. Dacă se întâmpla astfel, ea n-ar fi fost în stare să-i interzică celeilalte accesul în casa fiului său. Craig se întoarse în următoarele zece minute şi se urcă la volanul Mercedes-ului fără să scoată o vorbă. Dacă era nervos pentru că ea n-o condusese pe mama lui, era treaba lui, îşi zise Rachel. Nu era dispusă să facă concesii.

Bărcile erau ancorate la West Cows, ceea ce însemna o

întoarcere de la Newport pentru traversarea râului. Lui Rachel nu-i plăcea să treacă pe lângă închisoare. Numai gândul de a fi închisă ani de zile îi dădea fiori.

- Nu prea înţeleg, spuse el când ea făcu acest comentariu. Oricum, e imposibil să ţi se întâmple ţie - doar dacă nu comiţi o infracţiune serioasă. Dacă ai sta mereu cu un cuţit în mână, m-aş gândi, spuse ironic. Crimele pasionale nu sunt privite cu simpatie în această ţară.

- Autoapărare, replică Rachel.

Craig râse.

- De ce să te aperi? N-am intenţia să te omor.

Toată conversaţia era caraghioasă, dar refuza să schimbe subiectul.

- Moartea în locul dezonoarei s-ar putea să fie un concept demodat pentru tine, dar unii dintre noi consideră că merită!

- Te referi la ultimele evenimente? întrebă el, de-a dreptul amuzat de astădată. E o vorbă care zice: e timpul să stai pe spate şi să trăieşti clipa.

Ochii ei ajunseră imediat pe mâinile lui ce se aflau pe volan, amintindu-şi cu exactitate ce treziseră în ea cu o noapte în urmă. Nodul din stomac ce apăru la gândul repetării situaţiei nu avea legătură cu frica.

- Hai să abandonăm subiectul, vrei? Vocea lui denota siguranţă de sine. Ne uităm la bărci, luăm ceaiul pe undeva şi ne bucurăm câteva ore fără să ne certăm. Bine?

Fie că era o măsură temporară sau nu, era o soluţie de a petrece restul după-amiezii.

Armistiţiul funcţionă bine o vreme. Arătându-i lui Craig

iahtul pe care Charles îl iubise atât de mult, ea avu un sentiment straniu. Craig se arătase destul de înţelegător în privinţa navigatului în general, dar îşi manifestă din nou lipsa de interes pentru întreceri.

- în afară de tenis şi poate squash, sporturile de competiţie mă cam lasă rece, mărturisi el. Joc prost cricket şi consider că rugby-ul e pentru idioţi.

- Dar fotbalul? îl întrebă zâmbind.

- Nu plâng nici după acesta. O alergătură fără noimă, spuse calm. Dar tu? Ştiu că înoţi bine, dar e alt sport care-ţi stârneşte interesul?

- Ca tine, recunoscu ea. Tenis şi squash. Charles îşi făcuse planuri înainte să... N-am vrut să-l aduc în discuţie.

Craig era cu ochii pe o barcă ce trăgea la mal.

- De ce nu? A fost soţul tău.

- Un fapt ce te deranjează, comentă ea.

- Poate. Tonul lui devenise aspru. Gândul că tu, cu el, făceaţi ce am făcut noi azi noapte...

- N-am făcut! Dar nu mai putea retrage cuvintele care-i scăpaseră fără să-şi dea seama. îl văzu cum o priveşte. Am vrut să spun că n-a fost la fel. Charles nu era... n-a făcut... Nu mai continuă, dar obrajii i se înroşiră când îl văzu pe Craig cum o priveşte pe sub sprânceana-i ridicată.

- Nu te-a adus niciodată la un asemenea grad de reacţie, asta încercai să spui? Succesul îmi aparţine.

- Cum?

- Felul în care ai reacţionat. Nu erai obişnuită să ajungi la abandon total - chiar dacă te-ai împotrivit la început. Să faci dragoste cu un tip care arată ca tatăl tău îţi ridică în minte tot felul de bariere.

- Să presupun că te-ai specializat şi în psihologie? îl ironiză ea caustic.

- Nu-mi trebuie o specializare ca să văd ce am înaintea ochilor. Craig o apucă de umeri, obligând-o să-l privească. Te-ai măritat cu Charles pentru că reprezenta siguranţa pe care ai pierdut-o la moartea tatălui tău. Cineva pe care să te bazezi, care să aibă grijă de tine. Un fel de dragoste, cu siguranţă.

- Cred că e ceva mai bine decât să-l vreau doar pentru banii lui, reuşi ea să spună cu un nod în gât. Trebuie să ai dreptate, nu-i aşa, Craig? Nu poţi accepta că un bărbat de şaizeci poate fi cumva atrăgător pentru cineva de vârsta mea, aşa că trebuie denigrat. Uite, şi ia aminte. L-am iubit pe Charles cum n-am iubit pe nimeni altcineva. Aşa cum tu şi cei ca tine n-au cum să aprecieze!

Ridica tonul pe măsură ce se enerva mai tare.

- Pentru tine dragoste este sinonim cu sex, iar tu eşti foarte bun în această privinţă. Pot să-ţi garantez. Numai că viaţa e făcută din mult mai mult decât plăcere sexuală!

Nu-şi dădu seama dacă sclipirea din ochii lui era de furie sau de amuzament. Din răspunsul lui reieşea cel din urmă.

- Recunoşti că ţi-a făcut plăcere?

Lipsa de reacţie o lăsă fără vânt în pânze. îl privi neajutorată, incapabilă să-l mai înfrunte cum îşi propusese.

- Am s-o iau ca pe un răspuns afirmativ, spuse el şi o sărută, strecurându-şi degetele prin părul ei şi împreunându-le la ceafa ei într-un gest care nu-i permise să se retragă.

Protestul ei, atât cât fusese, întârziase apariţia

senzaţiei de căldură care o cuprinse peste câteva secunde. Pulsul i se mărise, tremurând toată, amintindu-şi unde puteau duce sărutările lui. Când era vorba de el, dominaţia pasiunii asupra situaţiei era o glumă. Nu se putu stăpâni să nu-i răspundă. Anticipând pe jumătate ceea ce avea să urmeze, fu uluită total când el o îndepărtă, şi nu putu decât să-l privească.

- Ajunge, spuse el. Trebuie să ne uităm la barcă. Parcă asta făceam!

Rachel se simţi frustrată şi se gândi că pentru el conta calculul veniturilor din moştenire mai mult ca orice. Stia foarte bine până unde să meargă ca s-o facă să joace după cum îi cânta el. Era inutil să iubească un om ca el, în condiţiile în care nu era capabil să-i întoarcă dragostea. Era mare diferenţă între Craig şi Charles, era de asemenea mare diferenţă şi între sentimentele ei faţă de cei doi. Ajunsese să iubească şi să urască în acelaşi timp.

Reuşi să pară sigură pe sine în următoarea oră. N-avea încotro. Trebuia să-l lase pe Craig să ghicească adevăratele sentimente faţă de el. Uşa dormitorului ei avea să fie încuiată după ce se va duce la culcare şi aşa avea să rămână. îi încolţi în minte speranţa că era însărcinată şi confirmarea în scurt timp a acestui fapt avea să-i ofere scuza necesară pentru a se retrage din înţelegere.

Prin consens tacit, trecură peste ceai. Craig părea hotărât să menţină atmosfera detensionată pe drumul de întoarcere la Apperknowle.

- Am sunat mai devreme la garaj şi voi putea merge să-mi iau mâine maşina. Va trebui să-mi calc pe inimă şi să-l

rog pe Grayson să mă ducă el cu maşina până acolo. Făcu o pauză şi continuă pe ton liniştit. Te-ai mai gândit să faci şcoala de şoferi?

Rachel ridică din umeri şi clătină din cap.

- Nu prea. Nu cred că ar fi o idee rea. Grayson se pare că-şi va pierde slujba oricum, dacă proprietatea se duce de râpă şi eu nu-mi voi putea permite să am şofer personal.

Craig conduse în tăcere câteva minute, cu buzele strânse.

- Nu renunţi, nu? Ce vrei de fapt să mă faci să spun?

- Nimic, zise ea cu nepăsare. Credeam că ai spus deja tot ce era de spus.

Maşina mergea prin Brighstone Forest, iar pe drum nu mai era nimeni. Craig opri maşina la marginea drumului, unde copacii erau foarte deşi, şi rămase privind prin parbriz, cu o figură dură. Nesigură de starea lui şi regretând deja că pornise ostilităţile, Rachel îl privea cu coada ochiului. El îşi dăduse silinţa să păstreze atmosfera respirabilă. De ce se simţise obligată s-o strice?

- Dacă m-aş fi gândit să te am acolo, să-ţi rup hainele şi consider că e bine să-ţi demonstrez ce înseamnă instinctul animalic pur, aş fi făcut-o, spuse el apăsat. Dar nu numai sex vreau de la tine. L-aş fi putut obţine oriunde, pentru numele lui Dumnezeu!

- Crezi că nu ştiu, se repezi ea cu asprime. Nu-ţi dai seama că realizez cât de departe sunt de genul de femeie cu care eşti obişnuit? Nu se poate şti ce ştii tu fără prea multă experienţă, în timp ce eu n-am cunoscut decât un singur bărbat. Nu-ţi pot oferi nivelul de satisfacţie cu care eşti obişnuit.

Craig o privi fix.

- Nu mă asculţi. Tocmai ţi-am spus că nu caut doar satisfacţie sexuală. Nu în sensul că tu nu o oferi. Noaptea trecută a fost la fel de bună pentru mine cum sunt sigur că fost şi pentru tine. Ridică mâna şi îi prinse obrazul, mângâindu-i buzele cu degetul mare. Eşti o femeie frumoasă, senzuală, dezirabilă şi eu aş fi un mare mincinos dacă aş spune că asta nu mă influenţează; dar e mai mult de-atât.

Rachel simţea că tremură pe dinăuntru ca o frunză, stăpânită de dorinţa de a se lăsa în seama emoţiilor şi de a se lăsa în voia lui fără să ţină cont de nimic. Chiar dacă numai o mică parte din ea simţea astfel, era o parte asupra căreia nu putea avea nici o influenţă.

- Cum ar fi Apperknowle şi tot ce vine cu el? sugeră ea cu voce aproape sigură. Nu sunt o proastă, Craig. Tu nici n-ai fi aici dacă n-ar fi testamentul!

Degetul lui mare se opri. Apăsarea pe obrazul ei deveni intenţionată şi menită s-o facă să simtă durere. Privirea lui era de gheaţă şi vocea tăioasă.

- Perfect adevărat. N-aş fi ştiut nici măcar că exişti, exceptând numele. Pentru că eşti atât de sigură de motivele mele, evident e o pierdere de timp să argumentez şi voi face ceea ce mi-am propus. El întoarse capul când ea intenţionă să vorbească. Nu te obosi să-mi spui că nu se va întâmpla astfel, pentru că n-am intenţia să accept. I-ai dat cuvântul lui Charles, aminteşte-ţi -sau asta nu mai contează pentru tine?

- Bineînţeles că da! Era palidă şi se simţea fără putere.

- Atunci, îl vei ţine. Si nu peste şase luni. Dacă e vreo

şansă să fii însărcinată şi chiar eşti, legalizăm imediat. Dacă părerea lumii contează atât de mult pentru tine, putem să ne căsătorim în altă parte şi să păstrăm secretul până te vei simţi în stare să-l faci public. O hârtie oficială este tot ce ne trebuie. Putem merge la Portsmouth.

- Opreşte-te! Lui Rachel îi venea greu să creadă că el vorbea serios. Gata!

- Nici nu mă gândesc. Mă duc mâine să aranjez lucrurile după ce iau maşina. Poţi merge şi tu dacă vrei, deşi nu e absolut necesar. Semnătura ta va fi necesară doar în ziua căsătoriei.

Rachel nu mai putea spune nimic. Era îngrozită. N-avea cum să fie astfel, bineînţeles, pentru că ea nu va permite; dar nici nu-l putea înfrunta. Să se căsătorească cu el sau să nesocotească ultima dorinţă a lui Charles - nu putea face altă alegere. Ceea ce, de fapt, o lăsa până la urmă fără posibilitatea de a alege.

în următoarele minute, tăcură amândoi. Ajungând acasă, Craig conduse spre garaj, punând brusc frână şi rămânând cu ochii pironiţi pe un Porsche roşu parcat deja acolo. înjurătura îi ieşi din gură o dată cu aerul pe care-l inspirase.

- Cine e? se simţi ea obligată să întrebe.

- Fratele meu, spuse el scurt. Nu-i nevoie să te întrebi ce caută aici!

Când ieşiră din maşină, apăru Grayson din garaj, cu o cârpă în mână.

- Domnul Lindhurst a sosit acum o oră, confirmă el răspunsul lui Craig. A ajuns pe la ora două. Să garez Porsche-ul, domnule?

Craig dădu negativ din cap.

- Nu va rămâne.

Rachel aşteptă până ajunseră în casă înainte de a spune ceva.

- Doar nu te aştepţi să se urce în maşină şi să plece înapoi în seara asta!

- De ce nu? veni răspunsul. A venit pe neaşteptate, poate pleca la fel. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-l am pe Gary în cârcă!

Ajunseseră în hol. Bărbatul ce stătea în pragul bibliotecii îi privea cu o expresie tristă. Era alb la faţă şi al dracului de chipeş, îmbrăcat într-o cămaşă roşie şi o pereche de pantaloni strânşi pe şolduri.

- Mă aşteptam la un bun venit, măcar din partea ta, frate dragă! Şi după ce am călătorit cinci ore prin aglomeraţie ca să ajung aici! Sclipirea din ochii lui când îşi

întoarse atenţia spre Rachel n-avea nimic comun cu tonul plângăcios. Bună, eu sunt Gary, dacă n-ai ghicit deja. M-am gândit că era timpul să-mi cunosc mătuşa.

Era pentru prima dată când îşi dădea seama de relaţia de rudenie. Dacă prin căsătorie era mătuşa lui Gary, atunci era şi mătuşa lui Craig. îi veni să zâmbească.

- Bună, Gary, mă bucur să te văd.

- Mă bucur să ştiu că sunt binevenit pentru cineva. Se uită la fratele său, a cărui expresie nu era deloc mai relaxată. îmi pare rău dacă nu mi-am ales bine momentul, dar mi-au rămas câteva zile libere până la sfârşitul lui aprilie şi m-am gândit să profit de vreme. Mama mai e aici?

- Stiai al dracului de bine că pleca astăzi, altfel n-ai fi venit, i-o tăie Craig.

- Cred că ai dreptate. Gary nu părea deloc jenat. Oricum, dacă sunt aici, n-am putea măcar o dată să nu ne mai jucăm de-a Cain şi Abel şi să încercăm să fim sociabili?

- N-ar fi mai bine să staţi amândoi de vorbă în bibliotecă, până mă ocup eu de ceai? făcu Rachel o încercare diplomatică, până să apuce Craig să spună ceva. Să zicem zece minute?

- Bine, spuse Craig, fără să-i acorde nici măcar o privire.

Gary se retrase din pragul uşii când fratele său se apropie.
Craig închise uşa în urma lui, lăsând-o pe Rachel să plece. Rezolvând problema organizării ceaiului, profită de ocazie şi fugi până sus ca să-şi pieptene părul.

Constată că are cearcăne, când se uită în oglindă. Nu era de mirare după stresul din ultima oră. Era mulţumită

de sosirea lui Gary. îi oferea timp să respire liniştită. Dacă ea n-avea nimic împotrivă, el va rămâne o vreme. Avea nevoie de prezenţa lui.

Capitolul 8

Gary părea mai puţin exuberant când Rachel veni în bibliotecă.

-Se pare că e o vizită pe fugă, spuse prost dispus, am primit deja ordinul de marş.

Rachel îl privi repede pe Craig

- Eşti binevenit să stai cât vrei, Gary. Ar putea trece multă vreme până să se mai ivească vreo ocazie de a ne cunoaşte. I-am spus deja doamnei Brantley. îţi va pregăti o cameră până vom termina ceaiul.

- Bine, mulţumesc. Era evident încântat. îi aruncă o privire fratelui său. Acesta avea o figură împietrită. Cu greu aş putea refuza o asemenea invitaţie.

- Nu, veni brusc încuviinţarea. Sunt sigur că n-ai putea. Vă las să vă povestiţi vieţile.

Rachel simţi un oarecare regret când el părăsi camera. Oricare ar fi fost sursa neînţelegerii lor, nu-i ajuta dacă adâncea ruptura. Pe de altă parte, se asigură ea, nu era cazul să ţină partea vreunuia dintre ei.

- N-am să te întreb unde vi se intersectează interesele. Este treaba ta şi a lui Craig. Ceaiul va fi adus imediat. N-ai vrea să iei loc şi să-l aşteptăm?

Zâmbetul lui era menit să încânte.

- De ce nu? Si, apropo, interesele sunt doar de partea lui Craig. Am venit să-l felicit - Si să te cunosc pe tine, bineînţeles - în timp ce el crede că am venit pentru a-i cere ceva.

- Ce să ceri? întrebă mirată.

- Suport financiar. Făcu o strâmbătură de nemulţumire. N-o duc prea bine în prezent, recunosc, dar să-i cer lui bani ar fi ultimul lucru la care m-aş gândi.

Rachel ezită puţin înainte de a formula întrebarea.

- N-ai deci nici un resentiment că Charles l-a numit doar pe el în testament?

Gary râse.

- Mă rog, nu pot spune că merg atât de departe ca să neg, îi port puţină pică. Era destul ca să lase ceva la toţi. Nu vreau să spun că includ şi jumătatea ta de moştenire. Tu eşti mai mult decât îndreptăţită să moşteneşti.

- Mulţumesc. în glasul lui Rachel era puţină ironie. Ai mai fost vreodată la Apperknowle?

- N-am fost invitat niciodată. Se aşeză comod în fotoliul mare, privind evaluator prin cameră. Unchiul Charles şi tatăl meu s-au înstrăinat, ştii. Tata a fost un altul care a rămas pe din afară.

- Nu în totalitate, cu siguranţă.

- Vorbind prin comparaţie. Charles a obţinut toată proprietatea. Tata a primit doar o sumă de bani.

- N-ar fi putut cere în instanţă o împărţeală mai echitabilă?

- A fost prea mândru. Tradiţia familiei a favorizat fiul mai mare. Totdeauna a făcut-o, probabil totdeauna o va face.

N-o va face, îşi zise Rachel, dacă ea va avea un cuvânt de spus. Toţi copiii ei vor fi trataţi egal - băieţi sau fete!

Lăsă acest gând în pace. Ea n-avea încă nici măcar un copil!

Gary o privea gânditor.

- Eşti foarte diferită de ceea ce mă aşteptam, spuse sincer. Credeam că eşti acel gen de femeie după care aleargă bărbaţii bătrâni.

- Charles nu era bătrân, protestă Rachel pentru a mia oară. Dacă vei arăta la fel de bine cum arăta el la şaizeci de ani, ai să fii norocos!

- Dacă voi trăi până la şaizeci de ani. Cel puţin tu poţi să iei viaţa de la început - şi să-ţi cauţi un alt soţ. Nu trebuie să te gândeşti că alerg după banii tăi, dar mă ofer acum, aici, să mă însor cu tine!

Era imposibil să te superi pe el, trase Rachel concluzia, incapabilă să se abţină să zâmbească. După câte îndurase cu Craig în această după amiază, era o uşurare să beneficieze de puţin umor.

-Chiar dacă nu înclin să fiu de acord cu tine, s-ar putea să-ţi iau în considerare oferta, răspunse ea amuzată. Iată ceaiul, spuse, întorcându-se spre uşa care se deschisese.

Frumuşică, îmbrăcată în alb şi negru, Doreen îşi manifestă din privire interesul pentru noul venit.

- Frumoasă, comentă Gary aprobator după plecarea ei, fără să aştepte însă până să se închidă uşa. Trebuie să spun, mi-ar plăcea să stau aici. Servit ca la carte - cine şi-ar dori mai mult? Luă ceaşca pe care i-o întinse Rachel şi bău din ea înainte de a o aşeza pe masă. Craig a spus ce planuri are acum că poate să dispună de timpul său? Cred că s-a gândit să ia lucrurile mai uşor după cele ce s-au întâmplat acolo. Văzând schimbarea ei de expresie, o privi foarte atent. Nu ştii despre şederea lui în deşert?

- Nu, recunoscu Rachel. Nu vorbeşte despre activitatea lui.

- Tipul puternic şi tăcut, acesta este fratele meu! A fost luat prizonier de gherilă şi ţinut ostatic aproape opt luni. După cât se pare, condiţiile erau foarte dure şi el s-a simţit foarte rău. Nici eu nu ştiu toate detaliile, doar ce am reuşit să scot de la mama. Ei doi sunt foarte apropiaţi, cred că ai observat.

- Da. Rachel tăcu puţin, gândindu-se la cele abia aflate. Si până la urmă cum l-au lăsat să plece? S-a plătit o recompensă?

Gary clătină din cap.

- Se pare că a evadat. A mers patruzeci de kilometri având doar o sticlă cu apă. Trebuie să fi fost un iad în căldura aceea. Cred că trebuie să-i admiri curajul. Nu era prima dată când avea necazuri. Acum doi ani abia a scăpat dintr-o ambuscadă în Beirut. Un risc pe care eu nu mi l-aş asuma, nu mă deranjează să recunosc. Nici un reportaj nu merită efortul.

- Craig trebuie că a gândit altfel. Rachel simţea că-i

este încă ruşine. El trecuse prin toate doar ca să se întoarcă acasă la... acestea. Dacă ea ar fi ştiut...

- Se pare că are o adevărată inimă de leu! Comentariul fusese făcut cu destulă răutate. Ar fi nebun să continue - mai ales că n-are nevoie s-o facă. Norocul s-ar putea să-l părăsească.

Mare noroc! se gândi Rachel cu ironie. Opt luni de teroare, fără să ştie când va fi eliberat, sau dacă va fi eliberat vreodată, obligat să suporte ceea ce ea nici nu putea înţelege. Asemenea experienţă ar fi distrus un om mai slab. Craig nu supravieţuise doar fizic, dar îi rămăsese şi mintea întreagă. Asta spunea multe despre caracterul lui.

Ştiind ceea ce ştia acum, nu-l mai putea urî. Ură era oricum un cuvânt nepotrivit pentru ceea ce simţea ea. Nu era vina lui că nu-i răspundea cu aceleaşi profunde sentimente. Dorind-o aşa cum era evident, era destul pentru a continua. Puteau face să meargă această căsnicie dacă-şi propuneau. Un copil poate că ar fi fost de ajutor. Bărbaţii sunt foarte mândri să facă dovada virilităţii lor.

- Mai eşti aici? întrebă Gary curios. Arăţi de parcă ai fi făcut o descoperire să-ţi zguduie sufletul!

Rachel zâmbi şi ridică puţin din umeri.

- Mă gândeam că am uitat să fac ceva, asta-i tot. Mai vrei ceai, sau vrei să vezi unde ai să dormi?

- Nu, mulţumesc şi da, te rog. Aş face un duş şi m-aş schimba. El se ridică în picioare o dată cu ea. Ai să fii aici la cină?

Amintindu-şi de intenţia declarată a lui Craig, Rachel

ezită să promită. Deşi nu părea posibil, el putea totuşi să-şi manifeste intenţia de a o scoate la cină şi după ceea ce se întâmplase între ei mai devreme. Avea multe de făcut în sensul acesta şi foarte puţine idei cum să acţioneze. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, hotărî ea.

- Da, încuviinţă. De obicei mâncăm în jurul orei opt, dar eşti liber să-ţi iei ceva de băut dacă ajungi jos înaintea noastră. Simte-te ca acasă, Gary.

- Mulţumesc, aşa voi face.

Doamna Brantley făcuse din nou patul în camera în care dormise Caroline. Rachel îl lăsă pe Gary la uşă şi îi spuse din nou să se simtă ca acasă. Ezită o clipă în faţa uşii camerei lui Craig, înainte de a bate. Lipsa unui răspuns o puse pe gânduri. Dacă era înăuntru şi ignora apelul, putea fi doar din cauză că era supărat pe ea şi nu voia să-i vorbească. Doar dacă nu ştia că ea era cea care bătea. Ceea ce însemna că putea fi în altă parte sau chiar plecase din nou.

Era mai uşor să lase lucrurile cum erau pentru moment, trase ea concluzia. Era timp destul pentru a-şi face cunoscută mai târziu schimbarea de sentimente.

Ajunsă în sufragerie, îl găsi pe Gary instalat comod. Acesta îi privi admirativ silueta frumoasă îmbrăcată în rochia vişinie ce-i sublinia bine curbele.

- Eşti o bucurie a ochilor, milady! exclamă el.

-Aş vrea să nu-mi mai spui astfel nici măcar în glumă. în ceea ce mă priveşte, titlul a murit o dată cu Charles. Sunt doar o doamnă oarecare.

- Nu prea oarecare, nu se putu el abţine să comenteze. De fapt, nici nu pot să-l învinovăţesc pe unchiul Charles că

a sărit calul. Mă întreb unde o fi dispărut Craig. Eu am coborât aproape acum o oră şi n-am dat de urma lui. Doar n-o fi în camera lui, zăcând de supărare că-mi ţii mie companie?

- Nu fi ridicol! Tonul ei fusese mai ascuţit decât intenţionase; făcu un efort ca să-l mai coboare. Să zacă de supărare nu e genul fratelui tău. Va fi aici când va considera de cuviinţă.

- Stăpânul casei şi toate celelalte - mă rog, jumătate din casă, oricum. O privi decepţionat. Voi doi ar trebui să vă căsătoriţi ca să păstraţi proprietatea întreagă. Ceea ce a vrut Charles se va întâmpla. Fratele meu are norocul dracului! Să aibă toate acestea şi pe tine pe deasupra! I-aş face concurenţă dacă aş avea ceva substanţial de oferit. Privirea lui se îndreptă spre uşă. Vorbeam de lup...

Craig n-arătă că ar fi auzit comentariul. îmbrăcat în pantaloni închişi la culoare şi pulovăr din material mătăsos, arăta nemaipomenit. Când îi întâlni privirea, Rachel nu putu citi nimic în ea.

- Am anulat rezervarea, spuse el. Asta şi doreai, nu?

- Cred că ai spus că n-aveai program? spuse Gary înainte ca ea să poată răspunde. Nu trebuia să anulezi din cauza unui biet bătrân ca mine. M-aş fi simţit bine şi singur.

- Nu era important. îi venea să-şi dea un şut pentru ceea ce spusese. Nu îndrăzni să se mai uite la Craig. Vor mai fi şi alte seri, se grăbi să adauge.

- Multe, încuviinţă sec Craig. Văd că te-ai servit singur, Gary. Tu ce bei, Rachel?

- Uimeşte-mă, îl invită ea, surprinsă imediat de cochetăria expresiei folosite. Era prea târziu să mai repare

ceva fără să se facă de râs. Zâmbi şi îl văzu pe Craig ridicând o sprânceană.

- Cum doreşti, spuse el.

Gary o văzu cum roşeşte şi o privi gânditor.

Rachel simţi că aude zgomotul trecerii clipelor. Nu-i păsa foarte tare dacă Gary ghicise cum stăteau lucrurile între ea şi Craig. La un moment dat, dacă putea rămâne singură cu Craig, intenţiona să-i spună că era hotărâtă să se mărite cu el, deşi nu atât de repede cum sugerase el, chiar dacă lucrurile mergeau în acest sens. Cea mai dificilă parte era să găsească o explicaţie pentru hotărârea ei. Să-i spună că îl iubea, ar complica doar lucrurile pentru că el nu avea aceleaşi sentimente pentru ea. Era mai bine să-l lase să creadă că o făcea pentru Charles. Cel puţin, pentru moment.

El îi aduse un sherry cu gheaţă. Luând paharul, îi văzu privirea care o nemulţumi. Gustând băutura, constată că un sherry cu gheaţă era altfel, mai bun.

Aşezându-se lângă ea pe canapea, el bău din paharul său apoi îşi privi fratele.

- Dacă tot vei fi aici pentru câtăva vreme, trebuie să-ţi spun că va trebui să-ţi găseşti singur preocupări pentru cea mai mare parte a timpului. Rachel şi cu mine vom merge mâine la Portsmouth ca să aranjăm nişte treburi, după care a fost de acord să-mi dea o mână de ajutor să-mi sortez însemnările.

- însemnări? Pentru ce?

- Pentru cartea pe care am de gând s-o scriu.

- E adevărat? Gary părea împărţit între deziluzie şi ciudă. Presupun că mama se va ocupa de publicarea ei?

- în condiţiile în care va întruni criteriile ei. Stii că nu se

joacă atunci când e vorba de judecată profesională.

- Da. Tu ai fost totdeauna un profesionist al condeiului. Tu ai citit vreodată ceva din ce a scris el?

Rachel scutură capul.

- Mă tem că nu. N-am avut vreme în trecut decât să răsfoiesc câte un ziar.

- Ai pierdut. E recunoscut în toată lumea. Tulburări şi conflicte în toată gloria grafică! Gary bău o gură mare de whisky. Mă aşteptam să văd de-acum unul din ultimele tale reportaje la loc de cinste - sau le păstrezi pentru carte?

- Ideea mi-a venit mai de mult, spuse Craig netulburat. Dacă se materializează ar trebui să cuprindă noutăţi, cine ştie? Oricum, avem subiecte mai bune de discutat.

- Mi-am luat libertatea de a-i furniza lui Rachel câteva detalii, continuă deliberat Gary. A fost impresionată!

- Tu nu ştii nici un detaliu! Craig devenise dintr-o dată furios şi nu făcu efort să se stăpânească. Nimeni nu ştie!

Gary nu păru impresionat.

- Stiu tot atât cât i-ai spus mamei. Si trebuie să recunosc, a fost destul de greu să scot ceva de la ea. De ce atâta fereală, nu înţeleg! Eşti un erou în toată regula pentru noi, muritorii de rând. Pus în aceeaşi situaţie, eu m-aş fi dat de partea rebelilor.

- E timpul să ne aşezăm la masă, se grăbi Rachel să intervină, temându-se să nu-l ajungă pe Gary pumnul lui Craig. Bucătarul ar suferi un şoc dacă i-am lăsa supa să se răcească!

- Cum, fără gong? întrebă Gary amuzat.

- Nici chelner, replică ea iute. Nu suntem prea sus pe

scara socială.

Strâmbătura lui încuviinţă revenirea la normal.

- Şi iute la replică. Ce combinaţie!

Craig se ridicase în picioare şi era din nou calm, chiar dacă încleştarea maxilarelor lui era încă evidentă.

- Hai să mâncăm, spuse rece.

îi reveni lui Rachel sarcina de a conduce starea de spirit pe calea cea bună în restul serii ce părea interminabilă.

Gary părea mulţumit că fratele său îşi ieşise din fire - părea chiar că acţionase intenţionat. Dacă teoria lui Craig era bună, că el venise ca să ceară bani, Gary ratase cu siguranţă ocazia.

Se simţi uşurată când în sfârşit sosi momentul să poată spune că e obosită. Cu oarecare grijă, îi lăsă pe cei doi bărbaţi să-şi spună noapte bună. Erau amândoi adulţi şi ea nu putea face pe mediatorul toată noaptea.

Nu avusese ocazia să vorbească singură cu Craig şi acum simţea nevoia să clarifice lucrurile, ceea ce o va face să se frământe toată noaptea. Doar dacă el nu va veni direct în camera ei după ce se va fi despărţit de fratele său. Auzindu-i paşii pe hol, trecând de uşa ei, se hotărî să meargă ea la el. Nu voia să lase lucrurile astfel.

Bătaia ei în uşă nu primi răspuns imediat; trebui s-o repete înainte ca el să vină. Era deja dezbrăcat şi purta un halat de mătase. După goliciunea picioarelor, bănui că era gol pe sub halat.

- Vreau să vorbesc cu tine, spuse Rachel repede. Doar

să vorbim, Craig.

- Ce mai este? Deschise larg uşa. Mai bine intră.

Era prima dată când intra în camera lui de când sosise. Trecuse doar puţin mai mult de o săptămână, realiză ea şocată. Să se îndrăgostească de un bărbat în acest timp scurt era aproape inadmisibil.

Rezemat cu spatele de tocul uşii, o privea aproape cinic.

- Ce voiai să spui?

- Doar că m-am hotărât să dau curs căsătoriei, îl anunţă ea cu oarecare siguranţă. îi privi cu atenţie trăsăturile în speranţa că va găsi ceva ce ştia că n-avea să găsească. Asta vrei, nu?

- Asta dorea Charles, repetă el ce-i spunea mereu ea. Ce te-a făcut să te răzgândeşti? Chiar şi după amiază căutai o ieşire.

- Am mai avut timp de gândire de-atunci, pretinse ea. Aveai dreptate; nu pot trăi în trecut. în orice caz... Nu mai continuă şi îşi muşcă buza.

- în orice caz - ce? Ai de gând să recunoşti în sfârşit că acum mă vrei? Se îndepărtă de uşă şi o apucă de bărbie ca s-o silească să-l privească. Spune-o. Vreau să te aud cum o spui tare şi clar, ca să nu mai fie neînţelegeri. Spune-o!

- Te vreau. Vocea-i sună tare şi ascuţit. Stii deja!

- Să ştiu e una şi să am confirmarea e altceva. Chipul şi vocea lui se mai înmuiaseră. Mă bucur că în sfârşit dai dovadă de maturitate, Rachel. Acum avem un punct de plecare.

Ajunse în braţele lui fără să protesteze, dorind

apăsarea buzelor lui şi posesiva atingere a mâinilor lui. Doar când sărutările şi mângâierile începură să se accelereze ea se retrase din braţele lui.

- Nu cred că ar trebui să mai continuăm, Craig. Nu până după căsătorie.

- Va fi doar peste câteva zile. Ce importanţă mai are? Tonul lui devenise din nou aspru. Dacă nu erai pregătită să răspunzi dorinţei, ar fi trebuit să stai la distanţă. Nu am dispoziţie pentru tachinări!

Rachel se încordă, apoi încercă să se relaxeze.

- Nu te tachinez, negă ea. N-aş fi procedat astfel, nu după ceea ce ai îndurat!

El rămase nemişcat şi chipul îi împietri.

- Nu sunt sigur ce ţi-a spus Gary, dar ultimul lucru pe care-l doresc e consolarea.

- Nu aceasta mi-a fost intenţia, protestă ea. Crede-mă, Craig! Ea-l apucă de braţ când el se întoarse, cu o putere dată de disperare. Am venit pentru că voiam să-ţi spun că m-am răzgândit, asta-i tot. Dacă planul meu era să te consolez, ţi-aş fi demonstrat-o.

El o studie câteva clipe, apoi încuviinţă.

- Bine, te cred. Dar n-am nevoie de simpatie.

- Dar de empatie? întrebă ea şoptit. Aş vrea măcar să înţeleg cum a fost acolo. Nu i-ai spus totul mamei tale, aşa e?

- I-am spus cât trebuia să ştie. Şi încerc să uit restul, dacă am să fiu în stare.

- Dar poţi? insistă Rachel. Crezi că te ajută dacă ţii totul închis în tine? Poate că Gary a avut dreptate când ţi-a

sugerat să pui totul pe hârtie.

- Poate că amândoi ar trebui să fiţi parteneri în psihologie. N-am nevoie să vorbesc despre asta şi oricum n-am nevoie de sfatul cuiva care abia a ieşit din scutece. Clar?

Rachel simţi un cuţit în inimă.

- Ca un cristal, răspunse pe un ton la fel de dur. Te las.

El o prinse când trecu pe lângă el, ţinând-o strâns când încercă să se elibereze. Privirea lui era plină de regret.

- N-am vrut, îmi pare rău.

- N-am vrut să mă bag în sufletul tău. Ai dreptul la intimitate, spuse ea, privindu-l nesigură.

- Pe de altă parte, zâmbi el scurt, s-ar putea să ai dreptate că ţin totul închis în mine. Cam ştii despre ce este vorba. Am fost ţinut în mai multe lagăre. Când mă mutau dintr-unul în altul, mă transportau legat de gât şi de glezne cu lanţuri, ca pe sclavi, legat în urma unui cal. N-am răbdat de foame - o dată ce organismul s-a obişnuit cu hrana pe care n-aş fi dat-o nici unui câine vagabond - nici de sete, prea mult. Aveau nevoie să mă ţină în formă fizică bună. Mort, n-aş mai fi avut nici o valoare.

Rachel asculta în tăcere, atentă şi dornică să afle cât mai mult.

- Degradarea a fost cea mai grea, continuă el. în zdrenţe, fără permisiunea de a mă spăla - mirosindu-mi propria mizerie! Ei erau obişnuiţi, deci şi eu puteam trăi astfel.

- Te-au... torturat? şopti Rachel.

- Numai mental. Neştiind când sau dacă tortura e suficient de dură. Aş fi fost încă acolo dacă n-ar fi fost neglijenţi. Sau încă acolo dar mort. Cred că începuseră să-şi dea seama că nu valoram atât de mult pe cât se aşteptaseră. Oricum, cam asta-i tot. Sunt aici, întreg la minte şi totul s-a sfârşit cu bine.

- Te simţi mai bine că ai spus ce s-a întâmplat?

- Nu pot spune că da, dar nici nu pot spune că mă simt mai rău. Cel mai bine ar fi să uităm amândoi.

Nu-i spusese totul. Rachel era sigură, probabil n-avea s-o facă vreodată. Avea dreptate; trebuie, dacă nu uitat, măcar lăsat deoparte.

- Mai bine te-ai duce la culcare. Mâine pornim de dimineaţă spre Portsmouth şi voi putea lua Jaguarul după amiază.

Nu putea să-l contrazică. Tot ceea ce aveau de făcut mâine era pregătirea pentru căsătorie. Actele nu trebuiau folosite imediat. Nu mai voia să-l părăsească, dar nu-i putea spune.

- Am ajuns până la urmă să ne înţelegem, zâmbi el. Sărutul lui fu rece şi rapid. Prea rapid. Pe mâine dimineaţă.

Rachel ajunse dincolo de uşă înainte de a expira. îşi ţinuse respiraţia ca să nu-i spună ce simţea pentru el. Era prea devreme. Mult prea devreme. Ar fi putut crede că e tot simpatie.

Faptul că Gary era prin preajmă n-avea să îmbunătăţească lucrurile, înţelesese ea, dar nu-i putea spune să plece. Putea fi la fel de bine să-i spună adevărul. Oricum avea să afle mai devreme sau mai târziu. Dar nu şi partea cu copilul, bineînţeles. Asta era de sperat să pară o

consecinţă firească a căsătoriei.

Gary se simţea evident bine la micul dejun. înotase dimineaţa devreme, după cum spusese, şi îi făcuse mare plăcere.

- Cred că am să fac un tur al insulei cu maşina, cât veţi fi plecaţi, anunţă el. Cred că merită văzută. Când credeţi că vă veţi întoarce?

- Depinde cât durează, răspunse Craig.

- Bine, ne vedem la prânz, dacă nu mai devreme. Părea chiar vesel. Am de gând să mă bucur de această scurtă vacanţă. E prima după multe luni! Voi nici nu ştiţi cât sunteţi de norocoşi că nu vă oboseşte rutina.

- O, cred că ştim, replică fratele lui fără să ridice tonul. Sunt de acord cu tine, profită cât poţi de timpul liber.

- Vrei să spui că s-ar putea să fie ultima mea şansă? N-ai spus-o, dar aşa ai gândit, nu? întrebă privind spre Rachel. Doar n-ai să-ţi retragi invitaţia, mătuşă scumpă?

- Dacă ai să-mi mai spui astfel, da, răspunse ea nemulţumită că Gary o amestecase astfel în discuţie.

El îşi puse mâna pe inimă, într-un gest de exagerată sinceritate.

- Niciodată, jur pe viaţa mea!

Craig nu făcu nici un comentariu. Orice încercare ar fi fost o pierdere inutilă de timp, înţelese Rachel din atitudinea lui. Gary nu părea deloc dispus să-şi schimbe comportamentul şi Rachel nu găsi imediat o ieşire. Trebuia să se poată amâna discuţia pentru altă dată, când problemele lor aveau să fie rezolvate.

în mod înţelept, Gary se abţinu să mai facă referire la vizite viitoare. îmbrăcat în pantaloni bleu şi haină peste o

cămaşă imprimată, el ieşi să-i conducă la ora nouă.

- De parcă ar fi stăpânul casei, comentă Craig sec, în timp ce maşina se îndepărta. Aş dori să nu-l inviţi să mai vină, dacă nu te superi. Rachel avu o ezitare, apoi întrebă:

- De ce acest antagonism între voi? îmi dau seama că temperamentul tău e total diferit, dar mai sunt multe altele.

- în viaţa lui Gary nu există decât o singură persoană importantă, veni răspunsul concis. Când se osteneşte vreodată s-o caute pe mama, o face doar dacă vrea ceva.

- Ea îl caută?

- Când poate. Are o viaţă destul de ocupată.

Rachel îşi putea imagina. Nici Caroline nu era genul prea grijuliu. Cu toate acestea, e unicul tău frate.

-Şi se presupune că sângele trebuie să fie mai gros ca apa? Asta nu înseamnă nimic. îţi alegi prietenii după respect şi înţelegere mutuală, de ce trebuie să te simţi la fel de legat de cei care n-au făcut nimic să merite asta, doar pentru că sunt rude? Gary n-ar mişca un deget dacă eu aş putea muri mâine. Nu, e greşit. în împrejurările actuale, el se aşteaptă doar să fie următorul în linie care să preia tot. Tăcu o vreme. Gândeşte-te cum ar fi ca eu să nu cer partea de moştenire din testament în eventualitatea că aş muri înainte de îndeplinirea clauzei.

Erau deja departe şi se îndreptau spre Brighstone pentru a ajunge la Portsmouth pe drumul prin Shorwell. Marea şi cerul se întâlneau la orizont în partea dreaptă.

- Cred, începu Rachel cu tact, ar fi de competenţa tribunalului să decidă. Legile sunt stricte cu privire la

drepturi şi moştenire, nu?

- Da, şi vânzarea se impune doar dacă refuzăm să ducem la îndeplinire condiţiile. Cred că ar fi o şansă pentru Gary să fie considerat ca moştenitor de drept, ca unic supravieţuitor Lindhurst prin naştere.

Rachel se întoarse să-l privească.

- Crezi că ar ajunge atât de departe?

- Sau dacă s-ar gândi să-mi pună o bombă? întrebă Craig, zâmbind. S-ar putea să nu fim departe de adevăr, dar mai bine să nu fim paranoici! în orice caz, el habar n-are de condiţiile testamentului.

- Adevărat, spuse Rachel şi râse. Nici nu cred că îşi închipuie aceste posibilităţi. Nu e genul.

Craig o privi printre gene.

- îţi place, nu?

Era greu de răspuns la o asemenea întrebare. Se gândi cum să facă.

- Nu pot spune că-mi displace cineva pe care abia dacă-l cunosc. S-a purtat destul de frumos faţă de mine până acum.

- Bine, firește. Orice bărbat ar fi impresionat.

- Nu cred, îţi aminteşti cât de impresionat ai fost când ne-am întâlnit prima dată?

- O, am fost. De data asta zâmbetul îi era mai larg. Doar că împrejurările m-au împiedicat să mă exprim. Dacă aş fi ştiut cât de departe vor ajunge lucrurile între noi, te-aş fi văzut într-o altă lumină. Nu prea m-ai ajutat cu atitudinea ta distantă.

- Autoapărare, pretinse Rachel. Cum crezi că m-am

simţit, ştiind ceea ce trebuia să-ţi spun - tu fiind un străin?

- Nefiind femeie, îmi vine greu să-mi imaginez, încuviinţă el. Avem vederi diferite. Tot ce-am simţit când am aflat a fost că stelele mele trebuie să fie în ascensiune. Câţi bărbaţi se trezesc dintr-o dată cu o nevastă frumoasă şi cu avere? Dacă te aşteptai să refuz, te înşelai amarnic.

- Nu mă aşteptam, recunoscu ea. Nu prea. Ca să fiu cinstită, nu ştiu ce speram mai mult. Era important pentru mine să-mi ţin cuvântul faţă de Charles, bineînţeles, dar...

- Hai să uităm de cuvântul dat lui Charles, vrei? Tonul lui era acelaşi, nimic nu se vedea pe chipul lui. Acum suntem doar noi doi.

Poate trei dacă indulgenţa acelei nopţi se dovedeşte a avea rezultate pozitive, se gândi ea. S-ar bucura să fie sigură.

Capitolul 9

Catamaranul ce traversa spre Porthmouth se dovedi a fi şi rapid şi confortabil. Combinat cu proximitatea liniei de acostare de pe insula mare, Craig observă că nici chiar mutarea bărcii la Londra nu părea o propunere nerezonabilă.

Era cu greu un lucru pe care l-ar fi acceptat în condiţii normale, reflectă Rachel cu oarecare tristeţe. Activitatea lui jurnalistică desfăşurată în toată lumea îl modificase. Doar dacă într-adevăr primul său roman avea să prindă viaţă s-ar fi putut ca el să decidă o schimbare radicală a stilului său de viaţă pe termen lung. Ei nu-i rămânea decât să spere.

Obţinerea actelor pentru căsătorie nu se dovedi a fi o problemă. Rachel descoperi că exista posibilitatea de a încheia căsătoria şi peste o zi. Nu ştiu dacă era cazul să se simtă uşurată când Craig nu făcu nici o propunere de a profita de această oportunitate.

- Poţi sta liniştită cel puţin încă trei săptămâni, spuse el cu puţină ironie când ieşiră de la biroul ofiţerului stării civile. Certificatul nu poate fi emis dacă anunţul căsătoriei nu va fi afişat public această perioadă de timp.

- Vrei să spui că numele noastre vor fi făcute publice? întrebă Rachel uimită.

- Doar pentru cei interesaţi, ceea ce nu înseamnă multă lume. De-aceea am venit aici şi nu ne-am dus la Newport, dacă ai uitat.

- N-am uitat. Făcu un gest de nemulţumire. Dar nu suport gândul că dau naştere la bârfe.

- Oamenii vorbesc despre orice, spuse Craig ridicând din umeri. Va trebui să te obişnuieşti.

Era ceva cu care s-ar fi putut obişnui dacă ar fi avut ca sprijin dragostea lui, veni gândul neconsolator. Numai că n-o avea, nici nu părea că o va avea şi trebuia să se înveţe să accepte şi asta.

Luară prânzul înainte de a porni înapoi cu barca spre Ryde. Pentru că nu avea cine să conducă Mercedesul, trebuiau să se întoarcă acasă înainte ca Craig să poată pleca să aducă Jaguarul. Ajungând acasă în jurul orei două aflară că Gary luase Rolls-ul cu Grayson cu tot ca să facă turul insulei.

- Tipic, spuse Craig furios. Al dracului de tipic! Asta a pus capac... Să plece imediat ce se întoarce!

- Nu-i poţi spune să plece, protestă Rachel. Nu după ce eu i-am spus că poate să rămână. E clar că nu s-a gândit că ai nevoie de transport. Ai putea chema un taxi.

- Al naibii să fiu dacă o voi face! Se uită urât la ea. Ţi-a trecut cumva prin minte că s-ar putea să te vâneze pe tine pentru un mic ajutor financiar?

Rachel îl privi uimită.

- Cum ai putut să gândeşti astfel? Până ieri nici nu m-a cunoscut!

- Crezi că asta l-ar opri? E capabil să recunoască imediat un fraier.

- Mulţumesc! pufni ea.

- N-a fost o insultă, spuse el mai potolit. N-ai să poţi să-

l refuzi când o să vină să se milogească.

- Ceea ce tu n-ai face, bineînţeles. L-ai lăsa întâi să rămână fără un chior, nu?

- Dacă ar fi fără un ban în buzunar n-ar mai conduce un Porsche. Cu Gary totul este nesigur, totdeauna a fost astfel. Se consideră îndreptăţit să ceară moştenire şi nu-i pasă ce mijloace foloseşte pentru a o obţine. Cu cât vei începe mai curând să vezi prin farmecul lui, cu atât mai bine!

- Am să-l judec după ce voi avea dovezi ale intenţiilor sale, spuse ea cu încăpăţânare. Stia el bine când a zis Cain şi Abel. Chiar îl urăşti, nu?

- Ai înţeles greşit. Totuşi... departe de mine gândul de a-ţi influenţa părerile.

Erau în bibliotecă. Rachel îşi muşcă buza în timp ce se el ridica de pe canapeaua pe care se trântise cu câteva minute mai devreme. Ea nu voia să lase lucrurile aşa cum erau.

- Aşa e, abia dacă-l cunosc, spuse pe un ton calm, dar, dacă se ajunge la asta, nici pe tine nu te cunosc prea bine. Sprânceana lui Craig se ridică şi el o privi cu ciudă iar ea continuă pe ton ascuţit. Asta nu contează!

- în următoarele săptămâni ne vom cunoaşte mult mai bine, doar nu vrei să pui în pericol această relaţie, nu?

De data asta Rachel fu cea care ridică din umeri.

- Nu văd cum prezenţa lui Gary ar influenţa ceva - mai ales că nu va rămâne mai mult de câteva zile.

- încurajat, va fi aici mereu, replică el nemulţumit. Nu

te pot face să vezi lucrurile la fel ca mine, dar pot să-i fac viaţa destul de incomodă dacă rămâne. Şi asta îţi promit!

- De ce? izbucni ea. Ce-a făcut de eşti atât de neiertător cu
el?

- Asta, răspunse el, este problema mea şi a lui.

- Dar se pare că e numai a ta, insistă Rachel. Chiar te admiră pentru felul cum ai scăpat.

Craig râse.

- Poate că a apreciat acţiunea. Pe mine n-a dat niciodată doi bani. Făcu un gest de resemnare. Am să merg mâine după maşină.

- Dacă eu aş fi putut conduce, nu s-ar fi întâmplat nimic, murmură Rachel.

- Poate că ar mai fi uşurat lucrurile, adevărat, dar tot nu l-ar fi scuzat pe Gary. Craig rămase cu ochii pe ea, studiind-o, expresia lui schimbându-se încet. Aş vrea să fac o baie, anunţă pe neaşteptate. în mare, de preferinţă. Ai chef?

- Apa va fi rece, adică foarte rece!

- Doar la început. Soarele este destul de fierbinte. Privirea lui era provocatoare. E bună pentru circulaţie.

- Bine. încuviinţase fără să se gândească, dar n-avea de gând să dea înapoi. în orice caz, era mai bine dacă Craig era plecat în timpul cât venea Gary înapoi. Cinci minute?

- Şi zece, spuse el. Trebuie să sun la garaj şi să-i anunţ schimbarea planului. Nu vreau ca Jaguarul să stea afară toată noaptea.

Rachel îl lăsă şi plecă sus. Chiar şi pe un soare arzător,

gândul la apa rece a mării o făcu să se înfioare. E prea târziu acum să te răzgândeşti, îşi zise nemulţumită. Dacă Craig putea intra în apa mării, putea şi ea la fel de bine.

îmbrăcă un costum de baie întreg, fără bretele, negru cu turcoaz, şi îşi puse un halat deasupra. Cu un prosop sub braţ, ieşi să-l caute pe Craig care tocmai ieşea din camera lui. El o privi cu
o expresie pe care ei îi veni greu s-o aprecieze.

- Minţile luminate gândesc la fel, comentă el. Arăţi foarte sportivă!

- Mă simt fără tragere de inimă, recunoscu ea. Nu ştiu ce mi-a venit să accept.

- Te-am convins eu. Hai să mergem.

Ajunseră la plajă puţin după ora trei. Rachel era mulţumită să vadă ca măcar apa era calmă. Foarte conştientă de seminuditatea lui Craig, Rachel îşi scoase halatul cu stânjeneală. îşi legase părul într-o coadă de cal. Preluând iniţiativa, se aruncă în apa mării înainte de a simţi prea bine cât era de rece.

Era destul de rece, dar nu pe cât crezuse. Sau sângele ei fusese deja înfierbântat, se gândi ea, începând să înoate repede cu intenţia de a mări distanţa între ea şi bărbatul pe care-l lăsase pe plajă.

Luase ceva avans înainte ca el să pornească în urmărirea ei. îl putu vedea cu coada ochiului când întoarse capul ca să ia aer, braţele lui puternice împrăştiind stropi de apă şi făcând valuri. Lipsită de antrenament, începu deja să simtă oboseala. Prea mult efort făcut prea repede,

se gândi. Trebuia să se întoarcă, fie că-i plăcea, fie că nu.

Crampa musculară din coapsă o luă prin surprindere; se zbătu, se scufundă şi ieşi din nou la suprafaţă scuipând apa sărată şi intrând în panică din cauza durerii ascuţite.

- Masează-l, spuse Craig calm, apucând-o zdravăn şi ţinând-o pe spate. Tonul lui o făcu să se calmeze imediat. Se supuse îndemnului lui şi scăpă în sfârşit de durere. Craig continua s-o ţină strâns, cu capul pe pieptul lui. Ea simţi nevoia să se întoarcă şi să se agaţe de el.

- Acum e bine? o întrebă.

- Da, mulţumesc.

- Uşor, o sfătui el. Suntem destul de departe.

Erau într-adevăr destul de departe de ţărm. Ea-şi dădu pe spate părul ud cu o mână pe care o simţea ca de plumb. Fusese o prostie din partea ei să se aventureze astfel, nu era nevoie să i-o spună cineva. Dacă ar fi fost singură, ar fi putut fi ultima dată când ar fi înotat.

- Tot ce ai de făcut e să faci pluta şi să-ţi masezi piciorul, spuse Craig, privind-o atent. Te descurci sau te duc eu?

- Mă descurc, nu mă mai doare.

Durerea putea reapărea, ştia bine, dar nu avea de ce să se teamă. Craig era lângă ea şi o putea ajuta să ajungă la ţărm. Numai că avea să mai dureze.

Dură mai mult decât crezuse, pentru că trebuise să se mai oprească câteva minute. îşi simţea piciorul amorţit când ajunse pe nisip. Se aşeză şi îşi rezemă capul pe genunchii îndoiţi pentru a-şi recăpăta suflul.

Craig se aşeză lângă ea. Şi el respira mai repede decât

de obicei. Rachel îi putea vedea părul ud de pe picioare. Nu se putu abţine să pună un deget pe muşchiul lui încordat.

El spuse ceva repede şi se repezi s-o prindă în braţe şi s-o împingă pe spate în nisip în timp ce deja o săruta cu o pasiune ce stârni instantaneu răspuns. Rachel se agaţă de el cum îşi dorise s-o facă mai devreme în apă, lipindu-se de el fără să ţină seamă de nimeni şi de nimic în afară de nevoia momentului. îl iubea, îl dorea şi nimic în lume nu-i putea despărţi!

El trase repede costumul de baie de pe ea, aruncându-l alături în timp ce o devora din ochi şi se dezbrăca de slip cu aceeaşi dexteritate.

Venea fluxul, realiză Rachel, simţind valurile mici venindu-i peste picioare, dar nu părea să aibă importanţă acum. Ea-şi plimbă mâinile peste trupul lui în timp ce el era deasupra ei, trăgându-l, nerăbdătoare, mânată de dorinţă. Următorul val veni pe sub ei, dar rămase neluat în seamă. Nu fusese şi n-avea să fie niciodată un moment ca acesta, îi veni ei în minte.

Rachel îşi reveni încet dar sigur. Deveni conştientă de goliciunea ei în plină zi, departe de intimitatea şi siguranţa dormitorului şi tresări brusc. Reacţia imediată a lui Craig o ţinu să nu sară în picioare speriată că ar putea fi văzută.

- Prea târziu, şopti el, ţinând-o, în timp ce ea se strângea lângă el. Nu mai e nimeni în afară de noi - doar câţiva pescăruşi. Craig o sărută când ea se linişti din nou, rezemându-se pe antebraţe şi privind în jos la ea cu aceeaşi lumină blândă în privire. Parcă ar fi două persoane

diferite în tine! Stai liniştită şi lasă inhibiţiile! Nu poţi să te dai unui bărbat cum tocmai ai făcut-o şi să te aştepţi să pleci pur şi simplu după ce s-a terminat.

- Nu intenţionam să plec, reuşi ea să spună răguşit. Să fug, poate.

- De ce? şopti el întrebarea. Nu poţi spune că nu ţi-a plăcut ce-am făcut.

- Nu prea mă gândeam la ce anume am făcut ci unde şi când, spuse amuzată. Am... uitat unde ne aflam.

- Mă flatezi, spuse el încântat.

- Nu asta intenţionam, negă Rachel repede. Apa îi ajunsese la talie, picioarele fiindu-i până la genunchi în apă. Dacă nu mă laşi să mă ridic, vom înota din nou foarte curând, spuse pe un ton plângăcios. Sunt acoperită de nisip şi nu e foarte plăcut.

- Ajung şi eu la aceeaşi concluzie. Păcat, dar poftim. Cred că ar trebui să mergem mai întâi în apă să ne curăţăm de nisip.

Rachel rămase şezând în timp ce el se îndrepta spre apă. Ştia că era ridicol să se simtă stânjenită faţă de el după ceea ce se întâmplase între ei, dar tot îi veni greu să se ridice şi să-l însoţească, fie şi doar cu puţin aplomb.

I se păru la fel şi când el se întoarse spre ea s-o cureţe de nisip şi s-o stropească cu apă pe umeri şi pe sâni. Ea se aruncă în apă şi înotă câţiva metri ca să se îndepărteze de el, fugind apoi spre ţărm. El o urmă râzând, luă apoi un prosop şi o înfăşură, ştergând-o viguros până când ea începu să protesteze.

- Asta îţi va fi învăţătură de minte, spuse Craig, deşi nu se ştia la ce se referea învăţătura.

îmbrăcaţi din nou - deşi fără lenjeria pe care uitaseră să şi-o ia - clătiră costumele de baie şi le înfăşurară în prosoapele ude. După amiaza era aproape pe sfârşite, soarele nu mai era fierbinte. Când ajunseră acasă, Rachel se gândi că Gary sosise probabil şi se aştepta ca atunci când îl va zări, Craig să ia foc.

- Crezi că putem uita povestea cu maşina şi să petrecem o seară liniştită? se aventură ea să-l întrebe. Ştiu că Gary nu trebuia să ia Rolls-ul aşa cum a făcut-o, dar...

- Dar s-a întâmplat şi dacă mă cert cu el n-am să schimb nimic, interveni Craig scurt. Asta voiai să spui, nu?

- Cam aşa ceva. Va pleca în câteva zile. Vreau ca lucrurile să se petreacă în linişte cât timp este el aici, asta-i tot. Nu cer prea mult.

Craig înclină capul.

- Poate ai dreptate, să lăsăm maşina. Ce-ai zice de o cină în doi la lumina lumânărilor? O privi atent, expresia lui schimbân- du-se, când ea evită să răspundă imediat. Nici să nu te gândeşti la fratele meu. Poate să iasă şi singur, cum poate şi să ia cina singur, aici.

Obţinuse o concesie şi era prea mult să spere că o va obţine şi pe a doua. Oricum, nu voia să spună nu. Gary putea să se descurce singur.

- Bine, în seara asta, încuviinţă Rachel şi fu recompensată de un zâmbet satisfăcut.

- Aşa mai merge.

Ce voia să spună? Prefera genul de soţie supusă? Dacă astfel stăteau lucrurile, n-avea noroc. îl iubea poate, dar nu era genul care să stea în genunchi!

Fără să verifice curtea, nu se putea şti dacă Rolls-ul se întorsese. Cu siguranţă, nu era nici urmă de Gary când intrară în casă. Cu o casă de o asemenea mărime, el putea fi oriunde, se gândi ea, despărţindu-se de Craig, să facă un duş şi să se îmbrace.

Stând sub apa fierbinte, îşi lăsă gândurile să rememoreze evenimentele din ultima oră. Să facă dragoste cu Craig era într- adevăr o experienţă de care nu credea că se va plictisi vreodată, nici de el. Cât timp va trece însă până se va plictisi el de ea? Va putea fi de-ajuns o femeie pentru un bărbat obişnuit cu libertatea de alegere? Fără dragostea mutuală care să-i lege, erau şanse mici să aibă o căsătorie lungă şi fericită.

Doar dacă un copil nu schimba lucrurile. Avea această speranţă de care să se agaţe.

Amândoi fraţii erau în bibliotecă la sosirea ei. Judecând după figura fericită a lui Gary, Craig îşi ţinuse cuvântul în privinţa Rolls-ului, şi aparent era destul de calm.

- Am auzit că ieşiţi în seara asta, spuse Gary fără urmă de regret. Pot bănui că pluteşte romantismul în aer?

- Poţi bănui ce pofteşti, răspunse Craig. Intenţionezi să mănânci aici?

O clipă, în ochii lui Gary apăru o lucire.

- Unde în altă parte?

- I-am spus deja doamnei Brantley că vei cina aici, interveni Rachel. Sper să nu te simţi prea singur.

Gary zâmbi şi ridică din umeri.

- Pot oricând apela la compania lui Doreen dacă mă va cuprinde disperarea.

- Ea pleacă la şase, spuse Craig, tot fără intonaţie. Şi are deja un prieten.

- Ceea ce înseamnă că nu trebuie să mă amestec cu angajaţii? Mă dezamăgeşti. E o bucăţică! Deşi, totdeauna mă supun regulilor casei. Când spuneai că te apuci de carte?

- Mâine. Craig se uită la Rachel. Voi avea nevoie de ajutorul tău ca să pun ideile pe hârtie. Poate-mi vei sugera şi câteva nume pentru unele dintre personaje.

- Mi-ar plăcea să încerc, se arătă ea mulţumită, uitând o clipă de prezenţa lui Gary.

- Pentru un oarecare procent, îţi spun eu câteva nume, interveni Gary destul de caustic. Dacă tot nu are nevoie de bani nici unul din voi.

- Ce vrei să spui? întrebă Craig, calm în aparenţă. Ai vrea tu drepturile de autor, poate?

- N-aş refuza oferta, râse Gary.

- Sunt sigur, răspunse Craig privindu-l fix. Din nefericire pentru tine, nu se va întâmpla astfel.

- Ceaiul, anunţă Rachel, uşurată că putea întrerupe discuţia. E puţin cam târziu, ştiu, dar mi-era sete.

Gary se abţinu de la alt comentariu, deşi era limpede că ar fi fost dispus să continue. Craig avusese dreptate, se gândi Rachel; ura lui Gary era evidentă. De ce simţea el această ură era întrebarea la care ea trebuia să găsească răspuns.

Gary era încă în camera lui când ei plecară la şapte şi jumătate. Ca de obicei, Craig conducea maşina. Rachel înţelesese că trebuia făcut ceva până la urmă şi cu Grayson şi cu Rolls-ul. Nu se vedea opunându-se la infinit insistenţei lui Craig de a învăţa să conducă. Trebuia să recunoască, asta i-ar fi simplificat viaţa.

Merseră la un restaurant din interiorul insulei, lângă Chillerton, care-i fusese recomandat lui Craig de către doamna Brantley. Un local excelent, căzură ei de acord după o masă ce putea satisface şi cele mai pretenţioase gusturi. Mic, vechi şi intim, avea de asemenea şi o ambianţă plăcută.

- Chiar vrei să începi mâine lucrul? întrebă Rachel când ajunseră la cafea.

- Am vreaun motiv să n-o fac? întrebă Craig pe un ton care-o făcu să-l privească. Bronzul lui părea mai accentuat în lumina lumânărilor.

- Nu, dar am crezut că ai spus-o doar pentru urechile lui Gary, nu pentru că ai fi fost într-adevăr hotărât.

- Iar îi aduci numele în discuţie? îţi este milă de el, cumva?

- Doar puţină simpatie, cred. Dacă aş cunoaşte motivul care-l determină să se comporte astfel faţă de tine, poate că m-ar face să vă înţeleg.

- Versiunea mea ar fi doar a uneia dintre părţi, spuse Craig după un moment de tăcere. Gary vede lucrurile altfel. Tăcu din nou, privindu-i atent trăsăturile. Totul a început când era adolescent, spuse până la urmă. Am descoperit că se droga - nu numai că se droga el, dar îi

convingea şi pe alţii s-o facă. Ca să nu lungesc povestea, i-am dat un ultimatum. Ori intra voluntar într-o clinică de dezintoxicare şi garanta că nu se va mai droga, ori îl dădeam pe mâna autorităţilor pentru că îi determina pe alţii să se drogheze. A ales clinica.

- Şi nu te-a iertat niciodată pentru acest lucru. Rachel îl privi cu atenţie. Chiar l-ai fi dat pe mâna autorităţilor?

- Da. Tonul îi era hotărât. Că-şi ruina propria sănătate era una, dar că proceda la fel cu alţi puşti, era altă problemă. L-am ţinut sub observaţie mult timp după ce a ieşit din clinică. Dacă ar mai fi călcat strâmb fie şi numai o dată, l-aş fi dat pe mâna poliţiei şi el o ştia. Această situaţie l-a făcut să nu fie nebun după mine.

- îmi dau seama. Rachel întinse mâna şi o puse peste mâna lui. Ai făcut ceea ce trebuia, Craig. Trebuia oprit. Putea să şi moară până acum dacă tu nu interveneai.

- Sau mai rău. Dar nu vei reuşi vreodată să-l faci pe Gary să vadă lucrurile la fel. Nu e un idiot dar, ca mulţi alţii, vrea să i se ofere totul pe tavă. Un an sau doi s-a purtat bine, apoi totul s-a întors pe dos. Indiferent ce i-aş fi oferit, considera că i se cuvine, iar eu nu sunt pregătit să-l duc în cârcă la infinit. Nu l-aş lăsa dacă ar ajunge fără nici un mijloc de subzistenţă, dar asta nu se va întâmpla. Dacă se va întâmpla, cu atât mai rău.

- înţeleg, spuse Rachel după o clipă de ezitare. în ochii lui Craig se vedea puţin cinism.

- Dar?

- Mă gândeam, spuse ridicând din umeri, poate ar fi mai uşor dacă ai aloca o sumă suficientă pentru a-i oferi

posibilitatea unei afaceri şi care să-l determine să nu mai ceară mereu.

- N-ar funcţiona. Ar interpreta gestul meu ca pe un semn de slăbiciune, nimic altceva. Cum am spus mai devreme, dacă ar fi hotărât să înceapă ceva, ar vinde Porsche-ul şi ar obţine capitalul. Maşina valorează douăzeci de mii de lire sterline la preţul pieţei. Si mai este şi apartamentul.

- Dar n-ar mai avea unde să locuiască.

- Va trebui să găsească ceva mai ieftin. Dacă până atunci vocea lui denotase toleranţă, acum nu mai era la fel. Orice s-ar întâmpla, vreau să nu te amesteci, e clar?

- Da, perfect! îşi retrase mâna. Un lucru se pare că ai uitat, Craig. Eu am moştenit şi dreptul de a face ce vreau cu partea mea. Dacă vreau să renunţ la tot, nu-mi trebuie permisiunea ta!

- Adevărat. Trăsăturile lui deveniră aspre. îţi cer să nu te implici, Rachel. Altfel spus, mândria ta mai are de suferit?

Furia îi dispăru şi realiză nemulţumită că nu trebuia să fi stricat seara. Si pentru ce?

- Am fost nesăbuită, se scuză ea. Bineînţeles că n-am să mă amestec. Este fratele tău.

Tensiunea nu se risipi imediat. Craig continuă s-o privească la fel de rece, apoi înclină puţin capul, într-un gest de indiferenţă.

- Hai să dăm uitării... Mai vrei cafea?

Reuşiră să ajungă la comportamentul prietenesc de

mai devreme, dar era mai mult o aparenţă. Aceste situaţii puteau deveni obişnuite după căsătorie, pentru că nici unul dintre ei nu era obişnuit să facă concesii. Cu Charles n-ar fi avut niciodată neînţelegeri. Viaţa lor fusese armonioasă.

Destul de ciudat, nu simţea nostalgie pentru acea armonie. Craig n-avea înţelegerea şi comportamentul ireproşabil al unchiului lui, dar relaţia ei cu el era pasionată. Dragostea apare în multe feluri, ceea ce ea începuse să înţeleagă. Sentimentele ei pentru Charles fuseseră cu totul altele.

întorcându-se spre casă, pe drumurile întunecate şi înguste, Rachel se întrebă dacă Craig se aştepta să petreacă noaptea împreună. După această după amiază, nu mai putea continua cu protestele. La gândul de a petrece noaptea cu el, fiecare fibră începu să vibreze. Acum regreta că nu acceptase o căsătorie imediată, cum sugerase Craig.

Vor îndrepta situaţia imediat după trecerea celor trei săptămâni, hotărî ea. Restul lumii putea să accepte sau nu, fiecare după voia lui. Oricum, mama ei avea alte lucruri în minte.

Gary era încă treaz şi părea nemulţumit. îşi petrecuse seara uitându-se la televizor.

Craig nu făcu nici un efort de a dormi împreună cu ea. Se despărţiră la uşa dormitorului ei, sărutarea lui Craig lăsând-o să dorească mult mai mult. Atitudinea lui era limpede că o pedepsea. Dacă asta însemna învăţătura de minte de care vorbise el, atunci era un succes. Dar n-avea s-o facă pe ea mai supusă.

Capitolul 10

Respectându-şi cuvântul, Craig îi spuse că era gata de lucru, imediat după micul dejun, adăugând că Gary îşi va găsi singur o ocupaţie.

Cu uşa biroului închisă şi ferestrele deschise ca să intre aerul proaspăt, părea să nu fie prea grăbit să se apuce de scris, bătând cu un creion în marginea biroului şi privind peretele din faţa lui.

Rachel aştepta fără să vorbească, aşezată la biroul pe care-l folosise pe vremea când trăia Charles şi care era aşezat în unghi de nouăzeci de grade cu celălalt. Maşina de scris era pe mijlocul biroului, scumpă, foarte modernă şi comod de manevrat, ceea ce era foarte pe placul ei. Aştepta să bată la maşină şuvoiul de idei ce aveau să constituie începutul romanului.

Telefonul sună şi ea se repezi să răspundă.

- Apperknowle!

- O, Rachel, spuse mama ei. Am sunat să-ţi amintesc de vânzarea de sâmbătă. Sper că ai să vii?

- Bineînţeles. Uitase, dar nu voia să recunoască. La ce oră?

- Ca de obicei - ora nouă, ca să deschid la zece. Am să aranjez totul cu o noapte înainte, aşa că va trebui doar o mână de ajutor la vânzarea biletelor şi la vânzarea efectivă. Craig ar putea să ne dea o mână de ajutor?

- N-am idee, stai puţin. Acoperi microfonul cu mâna. Mama vrea să ştie dacă poate conta pe tine pentru vânzarea de sâmbătă. Nu trebuie să te simţi obligat.

-Spune-i că da, fără probleme.

Ea ezită o clipă, apoi întrebă:

- Si Gary?

- Ce-i cu el? Să sperăm că va pleca până atunci.

- Si dacă nu?

- Nu sunt bona lui. E capabil să se descurce singur.

Resemnată, Rachel duse receptorul la ureche şi luă mâna de
pe microfon.

- Spune că ar fi încântat.

- O, ce drăguţ din partea lui! Era evident că Laura era bucuroasă. E timpul să înceapă să cunoască lumea.

- Rachel nu se gândise astfel, dar mama ei avea dreptate; trebuia să se întâmple la un moment dat. Poate când lumea va înţelege ce fel de om este Craig, va deveni mai îngăduitoare pentru viteza cu care ei au devenit apropiaţi.

- Trebuie să închid, mamă. Trebuie să lucrăm.

- La carte? O, Doamne, trebuia să-mi fi spus! Cere-i scuze lui Craig din partea mea, te rog.

închizând telefonul, îi transmise lui Craig mesajul, fără să fie surprinsă când el ridică din umeri.

- Cu greu s-ar spune că treaba merge bine. Ca să spun drept, îmi vine greu să încep. Zâmbi strâmb şi se bătu peste frunte. Totul e aici, dar dictatul e o problemă.

- Atunci scrie de mână şi dă-mi mai târziu ciorna s-o bat la maşină. Poate te deranjează faptul că eu stau aici.

El o privi o clipă fără să răspundă.

- Şi ce-ai să faci în acest timp?

- Ce-am făcut în ultimele şase luni, cred. Nu mare lucru, dar nu înseamnă că am de gând să mă plictisesc.

- Cu Gary ca însoţitor?

Rachel oftă, conştientă de nuanţa întrebării lui.

- Să iau ce ai spus exact cum ai spus?

- Depinde de cum ţi se pare că am spus-o.

- Că n-ai încredere în mine să fiu singură cu el mai multă vreme, o trânti ea. Ca şi când ne-am apuca să complotăm împotriva ta imediat ce te întorci cu spatele! Spuneai ieri că nu eşti paranoic în ceea ce-l priveşte, dar mă faci să cred că eşti. Nu-i dai ocazia să se îndrepte, nu?

Devenise palid de furie. Nu se mişcase şi nu-şi luase ochii din ochii ei.

- O, ba da. E fermecător când are nevoie, iar tu eşti ţinta ideală. Te-a pregătit deja şi nu-i rămâne acum decât să te atace. Chiar cred ce ţi-am spus aseară, Rachel. Nu vreau să te amesteci în problemele mele de familie. Oricum, ai mâinile legate până la îndeplinirea prevederilor testamentare.

- Caz în care nu ai de ce să te temi. Era nemulţumită de atitudinea lui şi nu era dispusă să îl mai asculte. Am să-mi fac singură o părere despre fratele tău, mulţumesc. Iar în ceea ce mă priveşte, el este oaspete aici şi tu îl vei trata cum se cuvine.

Avu grijă să închidă încet uşa şi nu s-o trântească aşa cum i-ar fi plăcut. Nu voia să-i arate cât de mult o jignise. Dacă i-ar fi oferit bani lui Gary ar fi fost ca o lovitură în plină figură pentru Craig. Deşi ideea îi încolţise în minte, se răzgândise încă din seara trecută. Cuvântul ei conta foarte puţin în faţa lui, era evident.

N-avea intenţia să se ducă să-l caute pe Gary, cum n-avea intenţia să-l evite. întâlnindu-l în salon, unde răsfoia ziarele de dimineaţă, nu se mai gândi la cele spuse de Craig şi îi zâmbi lui Gary.

- Ce-ai zice să mă însoţeşti la Newport? Aş putea să nu

mai iau Rolls-ul.

- Iar eu aş putea să nu mai pierd vremea în dormitor, mărturisi el, zâmbind. Credeam că tu şi Craig veţi lucra toată dimineaţa.

- S-a blocat. L-am lăsat singur. Dacă n-ai nimic împotrivă să mergi cu mine pe la câteva magazine mai întâi, am putea lua masa în oraş. Stiu un loc foarte plăcut.

Deşi surprins iniţial, Gary acceptă mulţumit.

- N-aş putea refuza vreodată o femeie frumoasă! Să mergem.

Rachel râse şi ridică mâna ca să-l oprească.

- Lasă-mă câteva minute ca să mă schimb.

- Nu te schimba. Arăţi perfect.

„E fermecător când are nevoie“ îşi reaminti ea cuvintele lui Craig, dar refuză să se mai gândească la ele şi la Craig.

- Si tu eşti omul complimentelor, îi şopti Rachel. Ne întâlnim afară în zece minute.

Se gândi, în timp ce se schimba de pantaloni cu un costum crem, dacă fusese înţelept din partea ei să-l lase astfel pe Craig, dar prea o supărase ca să retragă acum invitaţia făcută lui Gary. Acesta avea să-i fie cumnat după căsătorie, ceea ce însemna ceva, cu siguranţă. Nu făcea rău nimănui dacă se purta prieteneşte cu el.

El trăsese Porsche-ul în faţă când ea ajunse jos. Se bucura că hotărâse să plece. Biroul era în cealaltă parte a casei. Craig avea să constate că ei plecaseră când va ieşi din birou pentru prânz. Nu-i păsa că la întoarcere avea să-i înfrunte critica şi dezaprobarea. Acţiona ca şi până acum, după bunul plac.

Gary conducea prea repede pentru gustul ei. Era exagerat în tot ceea ce făcea, constată Rachel, ca un puşti teribil. înfăţişarea şi comportamentul lui stârniseră atenţia tuturor în magazinele prin care trecuseră. El alese chiar câteva rochii despre care spuse că i se potrivesc şi insistă ca ea să le încerce.

Mai scurte cu mult decât îndrăznea ea să poarte, rochiile o făcură într-adevăr să arate altfel, dar nu cum îi plăcea ei să arate. Cumpără una doar la insistenţele lui, împreună cu o pereche de cizme înalte până la genunchi.

- Accesorii ale modei, spuse el când Rachel protestă că n-are nevoie de asemenea accesorii când se apropia vara.

- Nu e nici o legătură cu vremea. Ar trebui să mergi la Londra să vezi moda la faţa locului. Mă întreb de ce n-ai merge foarte curând. Mi-ar face plăcere să te însoţesc. Am putea să ne simţim bine împreună.

în ce context? se întrebă Rachel. Dădu din cap, dar continuă să zâmbească.

- Bună ideea, dar mă tem că voi fi ocupată.

Gary o privi gânditor. Erau la restaurantul pe care-l alesese ea şi aproape terminaseră masa.

- Cu ce vei fi ocupată?

- O, ridică ea din umeri, cu diverse.

Gary însă, nu se declară mulţumit.

- Adică? Abia acum câteva minute îmi povesteai cât de goală ţi-a fost viaţa după moartea lui Charles.

Rachel îşi muşcă buza, conştientă că fusese prinsă. într-un fel, crezuse că îl pregăteşte pentru vestea că avea să se căsătorească cu fratele lui, deşi nu intenţionase să-i

spună încă. Pe de altă parte, când avea să fie timpul potrivit?

- E ceva ce ar trebui să ştii, numai că trebuie să-mi promiţi că vei păstra doar pentru tine.

El făcu un gest exagerat, cu mâna pe inimă.

- Pe onoarea mea!

Nu era foarte sigură cum să-i spună. Până la urmă, nu era decât o cale. Direct.

- Charles a hotărât ca eu şi Craig să ne căsătorim pentru a moşteni averea. El voia ca numele să fie păstrat.

Gary rămase mut.

- Vrei să spui, zise el rar, că nici unul dintre voi nu se alege cu nimic dacă nu vă supuneţi?

- Craig nu. Eu sunt asigurată financiar, indiferent ce se întâmplă. Important e ca Apperknowle să rămână intact.

- Şi te măriţi cu el doar ca să păstrezi casa?

Rachel roşi.

- Nu e doar o casă, e o parte de istorie! Nu vreau s-o văd transformată în hotel!

- Sunt şi lucruri mai rele. Chipul lui exprima un conflict de emoţii. După cum spuneai, nu vei suferi financiar oricum.

- E vorba mai mult de viaţă decât de bani. în orice caz, l-aş lăsa fără moştenire pe fratele tău.

- Şi fiind genul de persoană care eşti, nu ţi-ai permite să faci acest lucru. Gary o studie amuzat. Nu cred că am cunoscut pe cineva cu un suflet atât de mare ca tine!

Rachel roşi mai tare. Nu se punea problema să-i spună ce sentimente avea pentru Craig când acesta din urmă nu ştia. Era un secret ce avea să rămână închis în inima ei,

numai dacă nu va veni vreodată o vreme când sentimentele ei vor fi împărtăşite...

- E unica posibilitate, i-am promis lui Charles.

- A menţionat numele lui Craig?

- Da. Stia în ce se bagă, dar continuă. El l-a văzut ca pe bărbatul potrivit să ducă numele său mai departe.

- Bravo, Craig! Nu-şi ascunse amărăciunea. Sper că-ţi dai seama ce viaţă vei duce cu el ca soţ? El n-a auzit vreodată de egalitate - în nici un domeniu! Uită-te cum te-a pus la treabă cu cartea pe care crede că o va scrie. De ce nu-şi angajează pe cineva? Nu-i dădu timp să răspundă. îţi spun eu de ce! Pentru că nu vrea să plătească pe nimeni. Totdeauna a fost aşa, totdeauna va fi astfel, indiferent cât ar avea!

Tonul lui se ridicase şi stârnise curiozitatea celor de la mesele din jur. Rachel lăsă tacâmul.

- Vreau să mergem.

Gary reuşi cu greu să se stăpânească şi chiar păru ruşinat.

- îmi pare rău. E o poveste veche. Nu ştii nici pe jumătate cât am îndurat eu de-a lungul anilor!

- Nu prea e treaba mea, spuse ea nemulţumită. Si mie îmi pare rău, Gary dar nu pot să încep să iau partea vreaunuia acum. Se prefăcu interesată de ceas. Si chiar e timpul să ne întoarcem. Nu intenţionam să fiu plecată atât de mult.

Gura lui devenise o linie dreaptă subţire.

- Vezi? Deja te-a dresat. Ai face mai bine să uiţi de promisiuni şi să iei ce ţi se cuvine!

Ar fi fost de acord cu el dacă n-ar fi fost îndrăgostită de

Craig până peste cap. Dar, oricum, nu-l putea trăda.

Pe drumul spre casă, Gary conduse nu numai cu viteză dar şi cu neatenţie, ceea ce o făcuse pe Rachel să stea ca pe ghimpi. Ea încercă să-l domolească, dar nu primi nici un răspuns. Din încleştarea maxilarelor şi atitudinea lui ostilă, îşi dădu seama că prietenia lor se dusese de râpă. Nu prea mai avea ce face. Doar Craig putea îndrepta lucrurile, dar el nu era interesat.

Craig nu apăru când ei se întoarseră acasă. Când întrebă, află de la doamna Brantley că ceruse să i se servească prânzul în birou şi după câte ştia ea, era încă acolo. Ceea ce însemna că era o şansă, se gândi Rachel, ca el să nu fi aflat că ei fuseseră plecaţi. Regretă că îi ceruse lui Gary s-o însoţească în primul rând şi mai ales că îi spusese despre condiţiile testamentare. Craig se va înfuria dacă va afla, deşi el a pus-o la curent pe mama lui şi nu prea avea de ce să se plângă.

Gary dispăruse. Unde, Rachel nici nu ştia şi nici nu-i păsa. Se hotărî să schimbe costumul cu ceva mai comod, se gândi să intre în birou să vadă cum mergeau lucrurile, dar se răzgândi, considerând că orice întrerupere putea rupe firul ideilor.

Având mai bine de o oră până la ceai, încercă să termine romanul pe care nu-l mai deschisese de la întoarcerea lui Craig de la Londra, dar nu reuşi să se concentreze. Se duse în salon şi deschise pianul. Nu era o pianistă strălucită, dar Charles fusese mereu încântat s-o asculte. începu cu una din piesele lui favorite
- valsul din Frumoasa Adormită.

Trebuie că fusese peste zece sau chiar cincisprezece

minute mai târziu când îl văzuse pe Craig în prag. Era îmbrăcat ca dimineaţa, observă ea când se opri din cântat.

- îmi pare rău, spuse ea sincer. Te-am deranjat?

El dădu din cap.

- Mi-a plăcut. Nu mi-am dat seama că tu cântai.

- N-am mai exersat de mult. Este pentru prima dată de când Charles... Tăcu, apoi zâmbi strâmb. E ceva vreme, oricum. Tu cânţi la pian?

- Nu. Se apropie de pian şi se rezemă de el într-un cot. N-am învăţat să cânt la nici un instrument, din păcate. Nu-ţi dai seama ce-ai pierdut decât atunci când e prea târziu.

- Ai putea începe acum.

Craig râse.

- Nu mă văd la vârsta asta făcând game. Sunt destul de mulţumit să ascult. Continuă.

- Cred că am cântat destul. Rachel închise capacul pianului cu grijă. Cum a mers?

- A mers. Ai avut dreptate, merge bine când scriu pe hârtie. Cred că mâine voi fi gata să încep cum se cuvine. îmi pare rău că n-am făcut pauză la prânz, dar mi-a fost greu să întrerup.

Era clar că nu ştia că fusese plecată - un fapt ce n-avea să rămână astfel după apariţia lui Gary, realiză ea. Era pe cale să-i spună când apăru Gary.

- Am crezut că aud muzică. S-a terminat recitalul?

- Cel de astăzi, confirmă Rachel. N-avea cum să-l anunţe că voia să ţină secret faptul că fuseseră plecaţi. După privirea lui, era clar. Ajunsese pentru Gary pe picior de egalitate cu Craig.

- Ai văzut rochia pe care am cumpărat-o noi azi

dimineaţă? întrebă Gary zâmbind încântat de sine. Cred că i-ai putea spune mai degrabă o cingătoare lată, dar, cu picioare ca ale ei, de ce să le ascundă?

Pauza păru să dureze o veşnicie. Rachel se forţă să dea ochii cu privirea de oţel.

- M-a dus Gary la Newport să fac nişte cumpărături, dacă tot n-aveai nevoie de mine. Credeam că ţi-a spus doamna Brantley când ţi-a adus prânzul.

- Nu mi-a spus, zise Craig apăsat. Nu mi-am dat seama că porţi mini!

Nu port, intenţionă ea să spună, dar cum putea încerca să explice motivul pentru care cumpărase rochia, când nici ea nu-l înţelegea prea bine.

- M-am gândit la o schimbare, răspunse până la urmă. Am rămas prea mult blocată în moda cuminte. Se ridică repede de pe scaunul pianului, supărată că se simţea vinovată când nu era cazul. Cred că e aproape ora ceaiului.

- Este trei şi jumătate, spuse Gary. Cred că am să merg să înot. Felicitări Craig, am auzit de nuntă.

Rămaseră tăcuţi şi după plecarea lui. Craig vorbi primul:

- Trăiam cu impresia, spuse el rar, că nu voiai să afle nimeni.

- Tu i-ai spus mamei tale, ripostă Rachel pe un ton defensiv.

- Dar mamei tale nu i-ai spus încă. Nu crezi că ea e mai îndreptăţită să afle decât fratele meu?

Rachel făcu un gest neajutorat cu mâinile.

- Mi-a scăpat...

- Bineînţeles! Chiar e genul de lucru pe care-l scapi accidental într-o conversaţie!

- Ei bine, s-a întâmplat! Se înfuriase şi ea. Ce importanţă mai are? Amândoi ştim că motivul pentru care ne căsătorim e ca fiecare dintre noi să capete ce-şi doreşte. Restul n-are prea mare importanţă.

- N-are? Privirea lui nu prevestea nimic bun. Hai să vedem!

Ajungând în spatele scaunului pianului, ea n-avu cum să-l
evite când el se întinse după ea. Ridicând-o de la pian, o luă în braţe se duse cu ea la canapeaua cea mai apropiată şi o trânti pe perne. Rachel încercă să se ridice dar el o apăsă cu ambele mâini pe umeri, ceea ce făcea lupta ei inutilă. El o sărută cu ciudă, apăsarea fiind greu de suportat, ca o pedeapsă. Reuşi s-o facă să-i răspundă, să nu-i mai pese unde era, să nu mai simtă decât pulsul în urechi şi dorinţa.

Bluza ei era desfăcută până la talie, mâna lui pe sânul ei. Ea suspină sub mângâierea lui, şi nu voia ca asta să se oprească. îi simţea furia şi voia ca el s-o aibă cu forţa, ca o brută - să fie supusă de acest bărbat pe care îl iubea până la ură. Când el se trase înapoi, fu ca o palmă pentru ea. Nu putu decât să rămână unde era şi să-l privească cu ochi la fel de întunecaţi ca noaptea.

- Spune-mi dacă asta n-are importanţă pentru tine, îi ceru el răguşit. Spune-mi că nu-ţi place ce-ţi fac!

- Craig nu fi aşa, spuse ea abia auzit.

Gheaţa din privirea lui nu părea să se topească.

- Cum te-ai aştepta să fiu? Ai făcut o afirmaţie. Eu tocmai am respins-o. Dacă nu avem altceva, avem asta!

Rachel simţi degetul lui mare trecând peste sfârcul ei întărit. Nu simţi durere mai mare decât sentimentul

pierderii. Dar cum putea pierde ceva ce n-avusese vreodată? Nu-i arătase că sentimentele lui deveniseră mai profunde.

- Nu va fi suficient, şopti.

- E suficient pentru scopul nostru, spuse el pe ton dur. Poate deja a fost. Vom obţine, cum ai spus, ceea ce vrem. Restul putem spune că e un bonus. Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă ţi-aş fi displăcut fizic? Mai gândeşte-te, ce-ai fi făcut în asemenea situaţie?

- O promisiune rămâne o promisiune. Indiferent cum, mi-am ţinut promisiunea faţă de Charles.

- Un punct de onoare? Sacrificiu? Chiar ţinea la tine, nu?

- Da, ţinea! Nu era dispusă să cerşească relaţii viitoare dar nu permitea ca omul pe care-l iubise să fie terfelit. A ţinut la mine într-un fel pe care tu n-ai putea nici să încerci să îl apreciezi - şi a avut încredere că-i voi rămâne credincioasă. L-am iubit cum n-am să mai iubesc nici un alt bărbat!

Orice expresie dispăru de pe figura lui.

- Cel puţin ştim amândoi cum stăm.

Rachel rămase pe canapea, iar el se ridică brusc în picioare. Simţi că îngheaţă pe dinăuntru. Nu asta voise să spună, dar la ce bun? Spusese deja mult prea mult.

Capitolul 11

Ziua trecu până la urmă. Craig nu-şi făcu apariţia la cină. Spusese că ieşea, o anunţase doamna Brantley când întrebase, evident mirată că Rachel nu ştia.

- Aveţi deja secrete? întrebă Gary răutăcios. Ar fi cu greu o bază de plecare.

- Nu suntem căsătoriţi încă, sublinie Rachel, hotărâtă să nu-l lase să-i ghicească supărarea. Chiar şi când vom fi, tot vom rămâne independenţi, perfect îndreptăţiţi să facem ceea ce ne place. Pentru că vorbim despre secrete. Te-am rugat să păstrezi pentru tine ce ţi-am spus.

- Nu mi-am dat seama că te refereai şi la Craig, spuse pe un ton de scuză ce ei i se păru deplasat. Cred că n-a fost prea încântat că mi-ai spus.

- Nu, n-a fost. îşi plimba lingura prin farfuria cu supă, neştiind cum să trateze această schimbare de atitudine.

- Ar putea exista o alternativă la căsătoria cu Craig, spuse el după câteva clipe de tăcere.

- Este, încuviinţă Rachel. Ti-am spus deja, înseamnă să-mi încalc promisiunea făcută lui Charles.

- N-ar fi obligatoriu nici asta.

Rachel îl privi cu ochii mari.

- Cred că nu înţeleg.

- E destul de simplu. Mai devreme, am telefonat unui prieten avocat şi i-am spus toată povestea. El crede că problema se poate rezolva în instanţă dacă se pune numai chestiunea numelui. Ei bine, şi eu sunt un Lindhurst.

Nu putea vorbi serios, se gândi Rachel uluită. Trebuie că glumeşte! Numai că nu glumea, ceea ce ea-şi dădu

seama după expresia lui. Era foarte serios.

- Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că eu caut o ieşire din a mă mărita cu fratele tău, reuşi ea să spună cu destul calm, dar te înşeli. El este alegerea lui Charles.

- Tot ce voia Charles era ca numele lui să fie dus mai departe. Sunt la fel de capabil ca şi Craig să cresc un copil şi un moştenitor - şi voi fi în stare să te las pe tine să hotărăşti. Se întinse peste masă, nerăbdător, convingător şi foarte obişnuit să se impună femeilor. Facem un cuplu potrivit. Viaţa poate fi o adevărată distracţie împreună. Stiu că eşti atrasă de mine la fel cum sunt eu atras de tine. Am simţit-o amândoi de la prima privire. De-aceea n-ai vrut ca eu să plec, nu-i aşa? Nu-i aşa? insistă el.

Rachel nu ştiu dacă să râdă sau să plângă; oricare din aceste reacţii ar fi dus-o la isterie. încercă să-şi recapete controlul.

- Singurul motiv pentru care ţi-am cerut să rămâi a fost dintr-un fel de obligaţie. Dacă mi-aş fi dat seama că ai să interpretezi gestul meu ca pe un avans, l-aş fi lăsat pe Craig să procedeze cum îi place. Nu sunt atrasă de tine Gary, poţi să-ţi scoţi ideea asta din cap. Vreau un soţ pe care să-l pot respecta şi pe care să mă bazez.

- Şi crezi că vei găsi ce cauţi la Craig? Figura lui pierduse orice urmă de frumuseţe. Chiar crezi că se va mai învârti pe-aici după ce se va plictisi?

- Până când va termina romanul la care lucrează, da. După aceea, depinde numai de el.

- Deci tot acest joc al tău este numai o aparenţă. Ca şi

el, calculezi totul!

- Dacă aşa crezi. Rachel era la limita răbdării. Cred că ar fi bine să pleci, Gary. Feriboturile merg încă. Ai putea ajunge acasă la miezul nopţii după cum conduci maşina.

- Nu mă dai tu afară. Charles era unchiul meu. Am tot dreptul să fiu aici!

Tremurând şi încercând să nu se vadă, spuse plictisită:

- Vrei poate să aştepţi până se va întoarce Craig ca să-ţi audă propunerea? Am îndoieli că o va găsi amuzantă.

El îi aruncă o privire plină de venin, apoi îşi aruncă şervetul cu un gest care o şocă.

- Plec, dar ai să mai auzi de mine. Ajungem la tribunal, auzi? Am să mă lupt cu voi amândoi până la capăt!

Rachel rămase înţepenită şi când el ieşi ca o furtună. N-avea nici un temei să câştige în tribunal, îşi zise ea, deşi nu era avocat. Craig trebuia să afle, asta nu era o problemă pe care putea s-o ţină ascunsă. Dacă el ar fi fost aici, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Nu în seara asta, poate, îi veni în gând, dar mai devreme sau mai târziu Gary tot i-ar fi făcut propunerea. Era exact cum i-l descrisese Craig, interesat numai să obţină avantaje personale.

Doamna Brantley aduse friptura. Păru surprinsă s-o vadă pe Rachel singură la masă.

- Credeţi că domnul Lindhurst întârzie mult? întrebă ea cu tact. îi pot ţine friptura caldă.

- A trebuit să plece, îi spuse Rachel. S-a ivit ceva şi a trebuit să plece acasă.

Nu fusese nici un apel telefonic în ultimele două ore,

ceea ce făcea ca scuza să nu aibă sens, dar doamna Brantley o acceptă.

- Păcat că nu şi-a terminat masa, spuse ea, dar poate va mânca ceva pe feribot.

îi servi o bucată de carne pe o farfurie caldă şi o schimbă cu cea în care se mai afla încă supa. Legumele erau deja puse pe masă şi capacele scoase pentru ca Rachel să se poată servi cu uşurinţă.

Fără să se mai gândească la mâncare, Rachel îşi luă din fiecare vas câte o lingură şi îşi luă tacâmurile. Când doamna Brantley ieşi, ea lăsă tacâmurile şi rămase cu ochii în farfurie, întrebându-se dacă n-ar fi putut trata lucrurile mai bine.

Zgomotul unui motor ce se apropia o făcu să ridice capul. Nu venea Mercedesul, se gândi ea, ci pleca Porsche-ul. Craig uitase să se ducă să aducă Jaguarul, îi veni ei în minte. Trebuie că fusese foarte absorbit de munca lui! Nici măcar nu ghicea unde putea fi el. Tot ceea ce ştia era că avea mare nevoie ca el să fie aici cu ea. Era aproape miezul nopţii când el îşi făcu în sfârşit apariţia. Rachel aşteptase în bibliotecă să audă maşina. Ieşi pe hol când se deschise uşa de la intrare.

Arăta bine în costumul gri pe care-l purtase în prima seară. Expresia lui se schimbă când dădu cu ochii de ea.

- Nu trebuia să mă aştepţi, spuse închizând şi încuind uşa în urmă.

- Gary a plecat, îi spuse ea, incapabilă să găsească altă modalitate de a ataca subiectul. A plecat acum aproape

patru ore.

Sprâncenele lui se împreunară.

- De ce?

- Pentru că i-am spus să plece, răspunse Rachel imediat. Are o idee nebună că poate să te scoată de la moştenire dacă el atacă testamentul în instanţă. N-are cum, nu-i aşa?

- Doar dacă aduce dovezi că Charles nu era în deplinătatea facultăţilor sale mintale când a făcut testamentul - dar chiar şi astfel s-ar putea ca tu să fii singura beneficiară. Craig trata lucrurile cu mult calm. Doar dacă nu cumva ţi-a venit şi ţie această idee.

- Bineînţeles că nu. Era nemulţumită de bănuiala lui că ea s-ar putea şi numai să ia în considerare această posibilitate. N-am mai putut... Tăcu. îşi muşcându-şi buza de jos.

- Nu te face să simţi ce te fac eu să simţi?

- Nimeni nu mă face să simt ceea ce mă faci tu să simt. Era adevărat. Se uită la el în speranţa că va vedea un semn încurajator, apoi, negăsind vreaunul, se hotărî să continue, Craig, azi dimineaţă... nu-mi propusesem să-i spun tot lui Gary. Nici măcar n-am intenţionat să-i cer să mă ducă la Newport. S-a... întâmplat.

- Pentru că erai furioasă pe mine şi simţeai nevoia să-mi arăţi cât. Asta e, nu?

Rachel încuviinţă nefericită.

- A fost o prostie din partea mea. Ai avut dreptate în privinţa lui Gary. Nu-i pasă de nimeni şi de nimic în afară de el. Dacă n-am învăţat altceva astăzi, asta am învăţat-o.

- Tot e bine. O privea de parcă mai aştepta ceva. Văzând că ea tace, ridică din umeri. Dacă asta-i tot, eu mă duc la culcare.

- Pot veni cu tine? Cuvintele-i ieşiseră înainte de a le gândi. Ea roşi puternic atunci când el se întoarse şi o privi amuzat pe sub o sprânceană ridicată, dar rămase nemişcată. Dacă, aşa cum spuneai mai devreme, asta e tot ce avem, n-ar fi mai bine să profităm?

O clipă, ea avu impresia că o va refuza, apoi el ridică din umeri şi înclină capul.

- De ce nu?

însoţindu-l pe scări, avu timp să se mire de propria îndrăzneală. Rachel cea de acum două săptămâni nici n-ar fi visat să se ofere astfel.

Nici măcar atât, făcând socoteala, ţinând cont de călătoria lui Craig la Londra, petrecuseră şapte zile împreună. Sapte zile, şapte ani - care era diferenţa? îl iubea. Era tot ce conta.

Chiar dacă sentimentele lui nu erau mai profunde, felul cum făcea dragoste nu mai lăsa nimic de dorit. Mereu şi mereu, mângâierile lui o aduceau în culmea extazului, o făceau să geamă, să-l dorească. El conducea şi o făcuse să afle. Că o iubea sau nu, ea era a lui.

Mai târziu, stând cu capul pe pieptul lui şi braţul lui greu se odihnindu-se pe talia ei, ea şopti.

- Unde-ai fost, Craig?

El nu răspunse imediat, de altfel, nici nu părea că auzise întrebarea.

- Am scos-o pe mama ta la cină, spuse încet.

- Mama? Rachel ridică ochii şi îl privi, nedumerită.

- M-am gândit că era timpul să afle adevărul. Când ea încercă să se ridice, braţul lui o ţinu strâns. E posibil să afle de la mama mea, săptămâna viitoare când va merge la Londra. Lucrările ei au fost acceptate şi i se cere tot ce va mai scrie. A aflat vestea azi după amiază.

- Ar fi putut să mă anunţe pe mine prima, spuse Rachel jignită.

- Crede că nu te interesează.

- Nu-i adevărat!

- Atunci n-ai decât s-o convingi.

- Am s-o fac, bombăni Rachel, continuând cu protestele. Cum a primit vestea? Despre... noi, adică.

- Surprinzător de bine. A spus că ai fi putut face cu mult mai rău.

- Se gândeşte mai mult la tine decât s-a gândit la Charles.

- Eu sunt mai tânăr decât Charles. Vrei să-ţi mai dovedesc o dată? spuse serios de astă dată.

- Nu trebuie să dovedeşti nimic, îl asigură Rachel. Nu vă pot compara. Tu mi-ai oferit ceva ce Charles n-ar fi putut.

El rămase nemişcat.

- N-ai cum să ştii încă.

- Pot să simt. Acum îmi pare rău că n-am luat aprobarea de căsătorie.

- Trei săptămâni nu înseamnă o aşteptare prea lungă. Glasul lui sună ciudat. Nu sunt sigur că mama ta va crede că e o idee bună.

- Nici eu nu cred. Rachel nu era pe deplin sigură nici de

ceea ce simţea şi nici dacă proceda bine. Ca toţi ceilalţi, va trebui să accepte.

- Pentru Charles, spuse Craig ironic. Datoria îndeplinită! Se întoarse într-o parte, strecurându-şi braţul pe sub mijlocul ei şi îmbrăţişând-o. Dormi.

Ea nu adormi imediat şi nici multă vreme după ce respiraţia lui deveni profundă şi braţul i se relaxă. Faptul că îl menţionase pe Charles fusese o greşeală ce nu avea s-o mai repete. N-avea de gând să mai privească înapoi.

Vânzarea de sâmbătă se ţinu într-un hol al şcolii, amenajat pentru acest scop. Cu expozanţi de pe insula mare care de asemenea luau parte la eveniment. Standurile erau apropiate şi se întindeau pe mai multe coridoare. în pofida vremii, care se stricase cu o zi înainte, sau din cauza ei, numărul vizitatorilor era numeros. Aproape din momentul când se deschiseseră uşile la ora zece, locul se umpluse de lume.

Nu toţi veniseră să cumpere, bineînţeles, după cum spusese Laura. Pentru unii era o modalitate de a petrece dimineaţa zilei de sâmbătă într-un loc acoperit şi privind lucruri interesante şi frumoase. Gustările veneau de la bucătărie şi erau servite într-una din clasele transformate în sufragerie temporară.

- Foarte bine organizat, comentase Craig. Felicitări organizatorilor.

El părea să se simtă bine, se gândi Rachel văzându-l cum vinde o faţă de pernă cusută de mama ei cu acul, în puncte. Când găsise aceasta timp să mai şi scrie, Rachel nu putea înţelege. Ea se îndoia că ar fi putut trăi atât de

intens.

- Chiar nu pot să mă prefac că înţeleg dorinţa ta de a te mărita cu un bărbat bătrân ca Charles, spuse mama ei cu candoare. Si nu-i găsesc nici o scuză că ţi-a smuls acea promisiune. Eşti norocoasă că este Craig aşa cum este.

Bărbatul de care încă nu era sigură, se gândi Rachel nemulţumită. Numai noaptea, când era în braţele lui, putea uita limitele relaţiei lor. După ce bătuse la maşină cele câteva pagini pe care el i le dăduse, putea crede că romanul ce avea să se nască va deveni un câştigător. întrebarea era dacă terminând romanul va fi interesat să scrie un altul, sau se va grăbi să se întoarcă pe tărâmuri străine? Ar fi devastator pentru ea să-l piardă, fie şi numai pentru câteva săptămâni sau luni.

Lindsay şi Keith apărură la jumătatea după-amiezii. Aveau şi fetiţa cu ei. Rachel era încântată s-o vadă - şi mai mult pentru că acum era sigură de viaţa ce se înfiripase în ea. Spre deosebire de bărbaţii neobişnuiţi cu copiii, Craig se ocupă de ea, spre totala mulţumire a lui Lindsay.

- Văd că ai adus Jaguarul, comentă Keith cu o privire decepţionată. Ştii că trebuie să-ţi faci revizia tehnică la sfârşitul lunii?

Craig se încruntă şi răspunse imediat:

- Da, să trăiţi, domnule ofiţer! El îşi îndreptă privirea spre Laura care aştepta un nou client. Rămâi tu aici câteva minute până mergem noi să bem un ceai?

- Bineînţeles, amândoi mi-aţi fost de mare ajutor!

Cum lumea se mai împuţinase, reuşiră să găsească o masă liberă. Gemma era în poala mamei sale, cu ochii pe

cornetul de îngheţată pe care Craig îl adusese pe tavă împreună cu ceaiul şi biscuiţii.

- N-au mai rămas prăjituri însiropate, anunţă el cu regret. N-am mai mâncat de ani de zile!

- îţi fac eu, îi promise Rachel. Dar va trebui să aştepţi până la ziua liberă a doamnei Johnston. Nu-i place să-i murdăresc bucătăria.

- Trebuie să fie plăcut să dai doar ordin să ţi se pregătească meniul, spuse Lindsay puţin înţepată. Să stai de trei ori pe zi în faţa aragazului încins nu mi se pare raiul pe pământ.

- Acesta e un apropo pentru un nou cuptor cu microunde, comentă Keith făcând pe resemnatul. Sunt obişnuit cu reproşurile.

- Vrei să spui că eşti obişnuit să te faci că nu auzi, spuse râzând soţia lui.

Ascultând schimbul lor amuzant de replici, privindu-le feţele şi văzând-o pe Gemma mulţumită şi mânjită toată de îngheţată pe faţă, Rachel simţi invidia. Asta era viaţa de familie pe care şi-o dorea, dar nu spera s-o aibă vreodată. Importantă era profunzimea sentimentelor, dar în cazul lui Craig era doar dorinţă.

Craig îi invită pentru a doua zi la Apperknowle, când află că Keith era liber.

- După cum s-a anunţat buletinul meteo, de mâine dimineaţă se va îndrepta vremea. Am putea merge la picnic pe plajă.

- Gemma ar fi încântată, spuse Lindsay surprinsă dar nu se arătă împotriva ideii.

- Atunci rămâne stabilit, confirmă Rachel. Mâine.

Ea şi Craig plecară acasă pe la şase şi jumătate, după ce o ajutară pe mama ei să strângă şi să împacheteze ce mai avea acolo. Laura urma să ia cina cu prietena care avea să aibă în grijă magazinul pe durata cât ea va fi plecată la Londra. Rachel presimţea că magazinul avea să ocupe de-acum o poziţie secundară în viaţa mamei sale.

- A fost drăguţ din partea ta să-i inviţi pe Lin şi Keyth, spuse Rachel în maşină.

- Sunt o pereche drăguţă. Mult mai maturi decât mulţi de vârsta lor.

- Te referi la mine? întrebă Rachel privindu-l tăios.

- De când suntem noi un cuplu? întrebă Craig râzând. Nu mă refer la intenţia noastră viitoare. Tu eşti destul de matură când e nevoie.

Rachel nu era la fel de sigură. în ultima vreme comportamentul ei nu prea fusese de adult.

- Dacă ceea ce crezi tu se va dovedi adevărat, continuă el. Trebuie să mă informez cum se poartă un tată. Keith e foarte priceput.

- Intenţionezi să stai mai mult pe-aici? întrebă ea cu grijă şi simţi privirea lui aţintită asupra ei.

- Acest gând te nemulţumeşte?

- în prima zi când ai venit ai spus că ai înnebuni de plictiseală dacă ai fi înţepenit mai multă vreme pe o insulă de dimensiunile acesteia. Cartea nu-ţi va lua mai mult de câteva luni.

- Sper. Va trebui să vedem, nu?

Nu! respinse ea ideea în minte. Nu mai putea trăi în incertitudine.

- Aş prefera să-mi fac idee despre situaţia noastră viitoare, spuse repede înainte de a-şi pierde curajul. Dacă intenţionezi să pleci din nou, să te întorci la activitatea ta de jurnalist după ce vei termina cartea, atunci vreau să ştiu.

El nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, tonul lui arăta că se abţine.

- Ce înseamnă pentru tine acest dacă plec din nou?

Rachel se simţi încolţită. O întrebare directă cerea un răspuns
pe măsură, dar ea nu prea era dispusă să-l dea astfel. Dacă-i spunea că nu voia ca el să plece însemna că îl lasă să înţeleagă că sentimentele ei erau mai profunde decât ale lui. Când se punea astfel problema, mai era mândria ei foarte importantă? Nu faptul că va avea copilul lui era un motiv destul de întemeiat să-l vrea lângă ea? Dragostea putea fi unilaterală deocamdată, dar nu putea rămâne astfel. Era nevoie însă de timp.

- Totul, recunoscu ea. Nu cred că aş putea suporta. Mai ales când ştiu ce s-a întâmplat cu tine ultima dată.

Treceau prin Godshill şi se îndreptau spre Chale Green. Craig trase maşina la marginea drumului şi opri motorul înainte de a se întoarce să se uite la ea cu o intensitate ce o făcu să-şi audă bătăile inimii.

- Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă - ceea ce sper să însemne?

Rachel zâmbi.

- Dacă mă întrebi dacă te iubesc, răspunsul este da.

- Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! Acum zâmbea şi el. întinse mâinile şi o trase aproape. începusem să cred că te

pierd.

încă nu foarte sigură de ceea ce-i spuneau simţurile, Rachel şopti:

- Nu înţeleg.

- Mă temeam că sentimentele tale pentru mine erau limitate la fizic.

-Si asta are o legătură. Ea-i studie trăsăturile în timp ce siguranţa o făcea să se simtă fericită.

- Mi-am propus să trezesc în tine ceea ce n-ai avut cu Charles. El îi acoperi gura când ea vru să vorbească. Bine, chiar l-ai iubit. Sunt pregătit să accept. Dar nu schimbă cu nimic faptul că n-ai trăit niciodată dragostea cu intensitate maximă.

- Până când ai apărut tu. Cred că ai dreptate, dar n-a fost vina lui Charles.

- N-am de gând să te contrazic. Mâna lui îi mângâie încet faţa. Ochii cenuşii erau calzi şi luminoşi. Am sosit pe insulă aşteptân- du-mă să întâlnesc o persoană cu totul diferită. De cum am dat cu ochii de tine, m-am scufundat.

- Nu mi-ai arătat-o, spuse ea părând supărată.

- Iniţial, nici eu n-am crezut. De-a lungul timpului m-am convins că nu ai fost mânată de interesul de a obţine tot ce puteai de la Charles. Dar am suportat greu gândul că tu şi el... Tăcu, apoi ridică din umeri. Nu s-au îndreptat lucrurile nici după ce am văzut testamentul. Mai ales când am văzut că tu accepţi situaţia. Mi-am jurat atunci că te voi scoate din toate acestea, că te voi face să vezi lucrurile altfel decât ca pe o datorie ce trebuie îndeplinită. A fost probabil o greşeală că am insistat să facem căsătoria imediat, dar nu puteam să stau retras şi să aştept să treacă şase luni. Era şansa de a te face să te răzgândeşti.

- Caz în care ai fi pierdut totul.

- Chiar crezi că banii sunt atât de importanţi pentru mine? Am câştigat bine până acum şi voi câştiga, indiferent ce voi face. Voiam să grăbesc lucrurile pentru că mă temeam să nu te pierd pe tine, nu blestemata de moştenire!

- îmi pare rău, Craig... Ridică mâna şi îl mângâie, în semn de scuză.

- Aşa a stabilit Charles lucrurile. Nu-ţi pot spune nimic altceva în afară de faptul că amândoi voiam să ne retragem din acest aranjament. Tot ce ai, este cuvântul meu pentru sentimentele ce le am pentru tine. Şi asta...

El îşi pecetlui cuvintele cu un sărut ce împrăştie orice îndoieli. Rachel nu cunoscuse până atunci asemenea tandreţe, asemenea sentimente profunde. Ea-şi puse mâinile în jurul gâtului lui, gândindu-se că nu putea exista un bărbat mai bun decât Craig. Nu pentru ea!

- Te cred, Craig, şopti cu buzele pe buzele lui. Chiar te cred!

- Ai face foarte bine, spuse el pe un ton sigur. Şi dacă tot am ajuns aici, trebuie să-ţi spun că am renunţat la jurnalism. Unul dintre lucrurile pe care le-am hotărât în timp ce eram acolo, în deşert, a fost că dacă vreodată îmi voi recăpăta libertatea voi pune punct acestei activităţi şi mă voi concentra asupra scrisului. în ultimii zece ani mi-am tot forţat norocul. Nu intenţionez să mai forţez mâna providenţei. Oricum, am de ce sta acasă de-acum.

Chipul lui Rachel se lumină ca un pom de Crăciun.

- Cât mă bucur! M-a omorât gândul că te vei întoarce la acea viaţă. Această carte va fi un succes. Stiu că va fi!

- Dacă nu asta, atunci alta, spuse el zâmbind. Important e să tot încerci. Oricum, n-am de gând să mă închid în pod şi să mă ocup doar de scris.

- Nu, vei trăi la Apperknowle cu soţia şi copiii tăi, spuse ea fericită.

- Ai folosit pluralul? Nu pare un program pe termen lung?

- De ce nu? Vom fi împreună multă, multă vreme.

- Amin! spuse el şi o mai sărută o dată, de data asta cu o pasiune care depăşi orice aşteptare. Când sărutul se termină, respiraţia lui era întretăiată şi ochii plini de focul dorinţei. Hai acasă să punem bazele acestei familii.

Rachel constată că nu era nici şapte când el aprinse focul, dar nu-i păsă. Nu era un timp anume pentru dragoste.

Sfârşit